

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

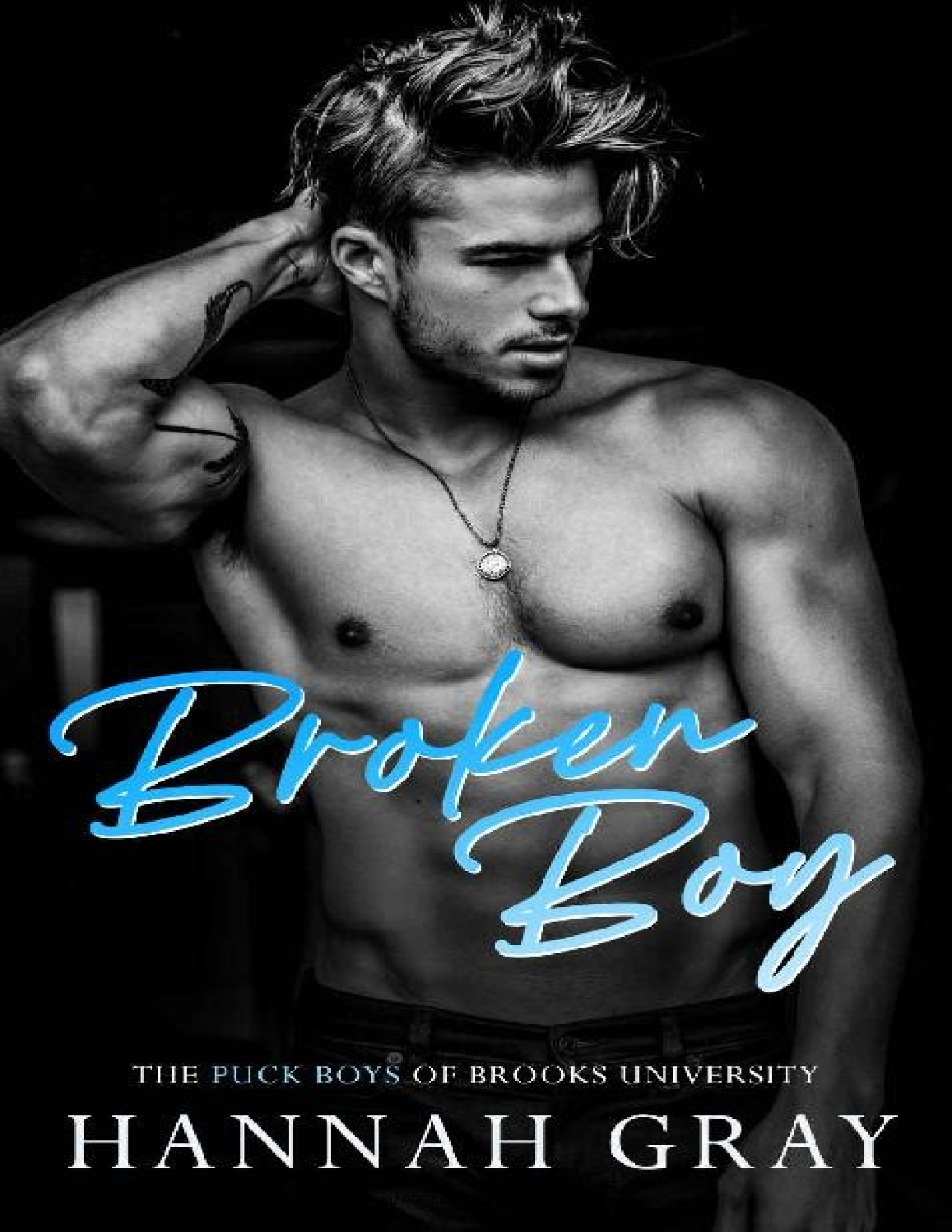
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Broken Boy

THE PUCK BOYS® OF BROOKS UNIVERSITY

HANNAH GRAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Broken

HANNAH GRAY

Telif hakkı© 2023 by Hannah Gray

Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.authorhannahgray.com

Kapak Tasarımcısı: Amy Queau, Q Design Fotoğrafçı:

Michelle Lancaster

Alternatif Kapak Tasarımcısı: Sarah Grim Sentz, Enchanting Romance Designs

Editör ve İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

çalma

lİstesİ

prolog 1

2

3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

Epilog

Hannah Gray Yazarının Diğer

Kitapları Teşekkür

yazar hakkında çalma

listesi

Broken Boy'a ilham veren müzikleri Spotify'da dinleyin.

Bailey Zimmerman'dan "Get to Gettin' Gone" Morgan

Wallen'dan "Thinkin' Bout Me"

Miley Cyrus'tan "Flowers"

Tiësto'dan "10:35", Tate McRae ile birlikte

Ellie Goulding ve Juice WRLD'den "Hate Me" Ally

Barron'dan "Just Friends"

JP Saxe'den "If the World Was Ending", Julia Michaels ile birlikte Maddie
& Tae'den "Friends Don't"

Tate McRae'den "kendimi parçalara ayırmak"
"Hold Me Closer" Elton John ve Britney Spears "that
way" Tate McRae
Morgan Wallen'dan "Son Gece" önsöz

Bağlantı

Onsekiz Yaş

Dudakları çatlak ve kuru, cildi solgun. Kendini konuşmaya zorladığı her kelime canını acıtıyor, hırıltılı bir şekilde öksürürken boğazının derinliklerini kesiyor gibi görünüyor. Yine de üniversiteden eve onu görmeye her geldiğimde aynı şey oluyor. Her geçen gün sona daha da yaklaşıyoruz ve ben bunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Çoğunlukla buraya gelmekten kaçındım. Annemi görmek istemediğim için değil, onu bu şekilde görmeye dayanamadığım için. O her zaman çok mutlu, çok güzeldi. Yine de onun oluşunu izliyorum. Hızla kötüleşiyor. Ve acı çektiği gerçeğini saklamak mümkün değil.

"İyi olacaksın," diyor zar zor fısıldayarak. "Söz veriyorum."

Nefes alıyorum. Duygularımı göstermekte pek iyi değilimdir. Duygularım olmadığı için değil, onları göstermek beni zayıf hissettirdiği için. Ve garip.

"Bundan emin değilim." Boğazımın şiştiğini hissediyorum ve içimi kaplayan dehşet duygusunu yutkunarak bastırıyorum. "Hiçbirimiz olmayacağız."

Başını hafifçe sallar. "Beni kaybetmekten bahsetmiyorum bebeğim. Bunun acı vereceğini biliyorum. Kalbini kastediyorum." Uzanıp elini göğsüme koydu. "Acıdığını biliyorum ama söz veriyorum... her şey yoluna girecek." Gözleri bana bakıyor. Çok yorgun olduğunu söyleyebilirim. "Seni çok seviyor. Sana geri dönecek."

Donup kaldım, nefesimi tuttum. Ona en iyi arkadaşımın -sevdiğim kızın- beni geride bıraktığını söylemedim. Annemin uğraşması gereken yeterince şey var.

Kanser ve kaybetmek. Benim de kendi sorunlarımla ona yük olmama ihtiyacı yok. Bu yüzden Tate'in gittiğini kendime sakladım.

Cevap vermediğimde boğazını temizliyor, oturmaya çalışıyor. Ama güç bulamayınca ona yardım ediyorum. Kollarımı ona dolayarak, yarı rahat görünene kadar onu yukarı doğru hareket ettiriyorum.

"Zahmete değecek hiçbir şey kolay olmayacak," diye fısıldıyor. "Ama bu pes edeceğiniz anlamına gelmez. Daha sıkı savaşmanız anlamına gelir. Sabırlı olursunuz. Koşulsuz sevgi gösterirsin." Eli yanağımı okşuyor. "Buraya geldiği günden beri onu seviyorsun. Bu yüzden öfke ve kin her şeyin önüne geçmeye başladığında bunu hatırla." Ağlamak istediğini ama bunu fiziksel olarak yapamayacak kadar susuz kaldığını biliyorum. "Seni terk etmek istemiyorum, tatlı oğlum. Ama ben öleceğim Link. Ve senin ona ihtiyacın olacak."

Yutkunuyorum, kendi görüşüm gözyaşlarımdan bulanıklaşıyor. "O gitti."

En küçük gülümsemesiyle gülümsüyor. "Geri gelecektir. Ve döndüğünde ... bırak onu."

Sanki bunu yapmak çok kolaymış gibi konuşuyor. Ama iki şeyin doğru olduğunu biliyorum.

Tate muhtemelen geri gelmeyecek.

Ve eğer yaparsa... Onu affedebileceğimi sanmıyorum.

Üç Hafta Sonra

Bir avuç toprak alarak yerdeki dikdörtgen çukurun içine serpiyorum. Küçük toprak parçaları tabutun üzerine düşüyor, hiçbir mantık ya da neden olmaksızın her tarafa saçılıyor. Bir şekilde sembolik olması gereken şey anlamsız görünüyor. Bu kiraz rengi tahta parçasının üzerine bir avuç toprak atmak istemiyorum. Şu anda hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece uyanmak ve bu kâbusun bitmesini istiyorum. Hayatın bu kadar umutsuz görünmediği zamanlara geri dönmek istiyorum. Hayır, aslında aylar öncesine dönmek istiyorum. Her şeyin lanetlenmiş gibi görünmediği zamanlara.

Babam saklamaya çalışmadan hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ve kardeşlerim yanımda duruyor, annemizin yattığını bildiğimiz yere bakıyoruz, ama gerçekten görmüyoruz

Bu. Hepimiz içten içe bunun onun bedeni olabileceğini, ancak bir hafta önce son nefesini verdiğiinde annemiz olmaktan çıktığını biliyorduk.

Uyuşuk. Kardeşlerim . Tıpkı benim gibi.

Bugünkü tören boyunca -hatta son yedi gündür- hissettiğim tek şey buydu. Uyuşuk. Ölü. Donmuş. Sersemlemiş.

Karanlığın sinsice yaklaştığını, beni derinliklerine, asla kaçamayacağım kadar kasvetli bir yere çekmekle tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Evet, deniyor. Ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık beni götürmesi umurumda değil. En azından cehennem çukurlarında hiçbir şey daha kötüye gidemez.

bu durumdan çekip çıkarabilecek, güvenliğe kavuşturabilecek sadece iki kişi vardı. Biri annemdi. Ve şu anda yerin bir metre altında, toprakla örtülmek üzere yattığına göre... Sanırım onu saymayabilirim.

Diğeri, on iki yaşından beri dünyada en sevdiğim kişi olan kişi, bir ay önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve sadece birkaç gün önce bana bir e-posta gönderdi.

Bir e-posta.

Üç satırlık lanet bir e-posta.

Gelen kutumda Tate Tracy'adını gördüğümde, cenazede benimle birlikte olmak için eve geleceğini söyleyeceğini düşündüm. Yanımda durup bu acıyı atlatmama yardım edeceğini. O şekilde gittiği için üzgün olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama bunların hiçbirini söylemedi. Onun yerine anneme ne kadar düşkün olduğunu ve kaybım için çok üzgün olduğunu yazdı. Hatta beni ve ailemi düşündüğünü bile yazdı. Sanki Facebook'ta yeni bir kayıp yaşamış rastgele biriymişim ve o da bunun üzerine genel bir mesajla yorum yapıyormuş gibi.

Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi. Sanki hiç gibi.

Yani, bana kalırsa, Tate Tracy benim için hiç kimse. Gittiğinden beri öyle değil. Ama o e-posta Tate ve Link'in tabutuna son çiviye çaktı. Ve şimdi, ondan nefret ediyorum. Ve bu nefret her geçen gün artıyor. İçimde derinlere kök salmış bir hastalık gibi, vücudumdaki her bir hücreye yayılıyor ve onu durduracak hiçbir tedavi yok.

Bir gün geri dönecek. Her şeyi berbat ettiğini anlayacak.

Ve annemin tüm isteklerine rağmen, o gün onun derin kahverengi gözlerinin içine bakacağım ve ona siktirip gitmesini söyleyeceğim.

Artık kimse beni karanlıktan çekip çıkaramaz. Sanırım buna alışsam iyi olacak.

Çünkü ben hep orada olacağım. 1

Bağlantı

Yaş Yirmi Bir

"Hey, küçük kardeşim," diyor Logan telefonun diğer ucunda. "Ne haltlar karıştırıyorsun? Carter'la konuşuyordum ve o da senin serseri kışının hiç aramadığını kabul etti. Mesaj da atmıyorsun. Hiçbir şey."

"Benim için endişelenmekten başka bir hayatınız olmalı," diye şaka yapıyorum ve kamyonetime binmeden önce spor çantamı arka koltuğa atıyorum. "Antrenman yapmakla meşguldüm. Gerçek bir takımda oynasaydınız bilirdiniz."

"Oh, siktir git," diye karşılık verir. "Sizinle oynadığımızda kimin daha iyi bir takım olduğunu göreceğiz, değil mi? Kışlarınızla buzu paspaslayacağız."

"Oh, göreceğiz bakalım."

"Son zamanlarda yaşlı adamla konuştun mu?" Logan'ın sesi ciddileşiyor. "Bir gün iyileşeceğini düşünüp duruyorum ama sanırım daha da kötüleşiyor."

"Altı hafta önce eve döndüğümünden beri aramadım," diyorum sessizce. "Aramak ama bilirsin işte... hayat işte."

Logan umutlu bir ses tonuyla, "Evet, belki hokey sezonu bittikten sonra onu bu bahar birkaç günlüğüne balık tutmaya götürebiliriz," diye araya girdi. "Bence bu hoşuna gider."

"Evet, bu iyi olurdu," diye cevap veriyorum, bunun muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini bilerek.

Gece boyunca evimizden hiç çıkmazdı. Annemiz öldüğünden beri her gün aynı şeyi yapıyor. Uyanıyor, bir fincan kahve içiyor - tam da annemin onun için yaptığı gibi - gazeteyi okuyor, işe gidiyor, eve geliyor, akşam yemeğini yiyor ve uyuyana kadar televizyon izliyor. Eve ziyarete gittiğimizde tüm rutinini bozmuş gibi oluyoruz ve bundan nefret ediyor. Bu yüzden Brooks Üniversitesi'nde kalmamın ikimiz için de en iyisi olduğunu öğrendim.

"Şey, bak, sadece hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istedim." Yumuşakça kıkırdıyor. "Yabancı gibi davranma. Bana kompleks veriyorsun."

"Benim hatam." Kamyonetimin kontak anahtarını çeviriyorum ve gümbür gümbür çalışmasını dinliyorum. "Ben spor salonuna gidiyorum. Sen uslu dur ve o boktan takımı daha iyi göstermeye çalışmaya devam et."

"Evet, evet. Siktir ," diye homurdanıyor. "Güle güle."

"Sonra," diyorum aramayı sonlandırıp garaj yolundan çıkmadan önce.

Biz dört kardeşten Logan ve ben genç yaşta hokeye başlayanlardık. Bu oyun için yiyor, nefes alıyor ve yaşıyorduk. Aramızda sadece bir yaş fark olması da ikimiz arasında ciddi bir rekabet yarattı. Ve yılda birkaç kez birbirimize karşı oynadığımızda, tıpkı eski güzel günlerde olduğu gibi, tüm boktan konuşmaları getirdiğimizden emin oluruz.

En büyüğümüz olan Carter için futbol onun hayatıydı. Ta ki bir sakatlık onu lise son sınıftan edene kadar. Ve Travis, bebek, doktor olmak için okula gidiyor. Ailenin beyni olduğu kesin.

Bir de ben varım. Ben sessiz olanım. Hayatı fazla ciddiye alan ve sadece hokey için yaşayan. Hokey bana iyi geldi, yüzden tüm dikkatimi hak ediyor. Çocukken, annem ilk kez hastalandığında, en iyi arkadaşım beni terk ettiğinde ve annem öldüğünde yanımdaydı. Hayatımın tek gerçek aşkı olduğunu kanıtladı. Bu yakın zamanda da değişmeyecek.

Tate

Diyet kolamdan uzun, cennet gibi bir yudum alıp iç geçiriyorum. *Ne olmuş yani?*

Lanet olsun. Güzel.

Aspartam ve muhtemelen beynimi çürütecek ve şişkinliğe neden olacak diğer kötü şeylerle dolu olması ya da kesinlikle hiçbir besin değeri olmaması kimin umurunda? Bu saf mükemmellik. Arkadaşlarım ne derse desin, ne kadar berbat olduğu konusunda beni uyarsın. Bazı insanlar, ileride kuru bir erik gibi görünmelerine neden olacak olsa da gençken girmeyi tercih ediyor. Ben iyiliği seçiyorum.

Temelde zehir olmasına rağmen diyet kola. Çıtır çıtır kabarcıklar, tadına doyamadığım bir şey.

Telefonum çalıyor ve arabamdaki ekranda annemin adını görüyorum. Kabul Et düğmesine tıklayarak sesinin arabama dolmasını bekliyorum.

Kampüse doğru sürmeye devam ederken gülümseyerek "Selam anne," diyorum. "Beni bininci kez kontrol etmek için arıyorsun, değil mi?"

"Ha-ha. *O kadar* çok olmadı. Ve günün bu saatinde trafiğin çılgınca olduğunu biliyorum. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Hanımefendi, bu sadece iki saatlik bir yol, ülkenin öbür ucuna değil," diye belirttim. "Ama yaklaşık iki dakika uzaklıktayım. Az önce durdum ve günün ikinci Mickey D's diyet kolasını aldım."

"Oh, kıskandım." İç çekiyor. "Çeşmeden akan iyi bir diyet kolayı severim. Tadı çok farklı, biliyor musun?"

"Oh, farkındayım."

Pencereden dışarı, belli belirsiz aşına olduğum sokaklara bakıyorum. Altıncı sınıftayken Brooks Üniversitesi'ndeki Astronomi Merkezi'ne yaptığımız geziyi hatırlıyorum. Burayı çok severim. Üniversite kariyerim boyunca hep burada olacağımı düşünmüştüm ama sanırım planlar değişiyor.

"Aşağı gelip yerleşmenize yardım etmemi istemediğinize emin misiniz?" Duraksıyor. "Orada olmalıyım. Bu kadar bağımsız olduğun için sana lanet olsun."

"Ben iyiyim, söz veriyorum. Bu daire tamamen mobilyalı olduğu fazla eşya yerleştirmeme gerek yok." Gözlerim Oak Caddesi'ni buluyor ve flaşörlerimi yakıyorum. "Şimdi eve giriyorum. Bu herif beni kaçırmadığı sürece seni sonra ararım."

"Hiç komik değilsin!" diye tıslıyor nefesini vermeden önce. "Seninle birlikte olmamak doğru gelmiyor bebeğim. Baban ya da ben, hatta ikimiz de orada olmalıydık. Bundan nefret ediyorum. Kendimi boktan bir ebeveyn gibi hissediyorum."

"Şey, bir şey söylemek istemedim ama..." Gülmeden önce sertçe söyledim. "Cidden anne, hepiniz yeterince şey yaptınız. *Sen* yeterince yaptın."

Annemin cevabını beklerken, birkaç ay önce internette kiralık olarak listelenen, birinci ve ikinci yılımı Boston'da geçirdikten sonra Georgia'ya dönmeye karar verdiğim sevimli dairenin önüne park ediyorum. Oradan nefret etmiştim. Ama bildiğim tek eyalete geri dönmekten önce gerçek ve dürüst bir deneme yapmaya kararlıyım.

Tek söylediği "Baban seni seviyor," oluyor. "Sadece dikkatli ol, Tate. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Son iki yıldır Boston'daydım. İnan bana, Brooks Üniversitesi orayla kıyaslandığında çocuk oynacağı gibi kalır. Oradaki bazı ara sokakları görmelisin." Kıkırdıyorum. "Seni sonra ararım ve yerleştiğinde haber veririm. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Babanı da ara. O endişeleniyor." Babamı aramak zorunda kalacağım düşüncesiyle donup kalıyorum.

"Tamam, ararım. Hoşça kal," diyerek aramayı sonlandırmadan önce hızlıca cevap veriyorum.

Arabamı park ediyorum, başımı deri koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatarak nefes veriyorum.

Annem yirmi yıl boyunca babamın saçmalıklarına katlandı. Aldatma skandallarına, yanından geçen her kızı süzmekten kendini alamayan gözlerine ve tüm evlilikleri boyunca bencil bir pislik olduğu gerçeğine.

Ünlü bir hokey oyuncusunun eşi olmak annemi çok etkilemişti. Her ne kadar mükemmel bir ebeveyn olmasa da, en düşük ve en yüksek seviyeleri yaşadığı zamanlarda bile elinden gelenin en iyisini yaptı. Kendini sevmekte zorlandığı dönemlerde bile kız kardeşim, Meyer ve benim için hep daha iyisini istedi. O kadar önemsiyordu ki, profesyonel bir sporcunun kızı olmanın getirdiği cehennemle mücadele ettiğimi bildiğinde, Georgia, Appleton'a taşınmamız için baskı yaptı. Daha sıradan bir hayat yaşayabileceğimiz küçük bir kasabaya. Bir malikanede yaşamaktan yarı normal bir eve geçmiştik. Elbette, hala ortalama bir evden çok daha büyüktü, buna şüphe yok. Ama daha önce sahip olduğumdan çok daha ev hissi veriyordu. Ve bu yüzden onu sevdim.

Meyer gezilerde bizi takip eden muhabirlerin ilgisini hiç umursamazdı. Sadece gülümser ve el sallardı, karizmatik kişiliğiyle. Bense bundan nefret ederdim. Bayılma rahatsızlığım olduğu için, bayılma nöbetlerimden birinin kameraya yakalanmasından hep korkardım.

Bir de babamın sayısız ilişkisi vardı. Ve magazin haberlerini anlayacak yaşa geldiğimde, ailemizi bu şekilde utandırdığı için babama kızdım. Anneme de öyle davrandığı için. Georgia'da yaşamamıza rağmen, sezon dışında bile zamanının çoğunu Florida'da geçiriyordu. Annemin arkasından başka neler çevirdiğini ancak Tanrı bilir.

Tüm bunlar Meyer'i ve beni baba sorunlarıyla baş başa bıraktı. İkimiz de ilgi odağı olan atlet erkeklerden uzak durmaya yemin ettik - bu, kalbimin her zaman özlemini çektiği kişiyle birlikte olamayacağım anlamına gelse bile.

Babamız ne zaman işleri berbat etse, annemizin bir süreliğine zihinsel olarak kontrolden çıkması yardımcı olmadı. Kilo kaybeder ve depresyona girerdi. Evimizin içinde kilitli kalırdı. Ve her ne kadar bizim yanımızda olmak istese de ... yapamazdı. Gülümsemeye ve dinliyormuş gibi yapmaya çalışırdı. Ama ikimiz de aklının başka yerde olduğunu biliyorduk.

Ama tıpkı sahile vuran bir dalga gibi, sonunda durulur ve bize geri dönerdi. Her zaman. Ve benim gözümde, iki yıl önce boşanmak istemesi bir tür lütuf. Ancak Tampa Bay Lightning'in emekli pivotu olduğu için, evlilik sorunları ve boşanmaları son derece ve acı verici bir şekilde kamuoyuna yansıdı. Bu da kesinlikle hiçbirimiz için işleri kolaylaştırmadı.

Sporculardan uzak durmak yeterince basit görünse de, ben on iki, Meyer on bir yaşındayken Appleton'a taşındığımızda bu kurala uymak daha da zorlaştı. Çünkü evimizin tam karşısındaki sokakta bir değil, iki değil... dört oğlu olan bir anne ve baba vardı. Hepsi de alışılmadık derecede yakışıklı ve aptalca atletikti. Ama özellikle biri, Sterns'ün erkek çocukları arasında üçüncü sırada yer alan Link, spor ayakkabılarım yeni araba yolumuzun kaldırımına vurduğu andan itibaren beni hemen arkadaş olarak kabul etti. O andan itibaren birbirimizden ayrılamaz olduk.

Başlangıçta Link Sterns bana otobüste yer ayıran, arka bahçesindeki gölette kurbağa yakalamaya davet eden ve çoğu gün okuldan sonra bana milkshake bir çocuk olabilirdi ama büyüdükçe her genç kızın hayallerini süsleyen biri haline geldi. Benimki hariç.

En azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

Kendine güvenen, aptalca çekici ve bir kızın kalbinin başka hiçbir şey duyamayacak kadar yüksek sesle çarpmasına neden olabilecek bir gülümsemeyle, ondan kaçınmak zordu. Ve çok uzun süre bakan herkesi ayaklarının dibinde bir su birikintisi içinde bırakacak o karın kaslarını da unutmayalım.

Ama ben değil. Çünkü ben onun en iyi arkadaşıydım. Ve en iyi arkadaşların birbirlerine *bu* şekilde bakmaması gerekirdi. Ayrıca, lise birinci sınıftayken ona aşık olan sayamayacağım kadar çok kız görmüştüm ve o da onları tersiyle itmiyordu. Ama o bakmıyorken sık sık yaptığım gibi ona bakmamam gerektiğini bilmeme rağmen... yine de bakıyordum. Tren kazası gibiydi ama daha güzeldi. Ve herkes bilir ki bir tren enkazını *gelemezsiniz*. İş işten geçtikten sonra pişman olsanız bile.

Ben uzayı incelemeyi seven ve doğum günümde teleskop ve gezegenlerle ilgili kitaplar gibi şeyler isteyen bir inektim. Bir de Link vardı. O benim en iyi arkadaşımdı, en büyük partiden bile erken ayrılırdı.

meteor yağmurunu izleyebilmek için benimle balkonda sabahlamak istedi.

Sırayla uyuduğumuz ve gökyüzünü izlediğimiz anılara gülümsüyorum. Başlarsa beni uyandıracağına söz verirdi ve muhtemelen neyi beklediğimi görmek umurunda olmasa da, onu da uyandırmam için bana söz verdirirdi.

Bir gece ikimizin de uyuyakalması dışında. Uyandığımızda birbirimize dolanmıştık. Kollarıyla beni sıkıca göğsüne bastırmıştı, neredeyse koruyarak. Bu beni şaşırtmamalıydı çünkü oraya taşındığımdan beri bana karşı hep korumacı davranmıştı. Babamın profesyonel bir hokey oyuncusu olmasını takıntı haline getirmiş olabilirdi ama bu beni babamın hayranlarından korumasına engel olmamıştı. Yine de, o kadar yakın uyandığımızda, bir şeyler farklı hissettirdi. Karşı koymaya çalışsam da o sabah aramızda bir şeyler değişmişti. Bu konuyu hiç açmadığı için nerede durduğumu biliyordum. Arkadaş bölgesinde. Tam olarak olmak istediğim yerde.

Yemin ettiğim her şey ondaydı. Onun hayali NHL'e girmekti. Ve benim gözümde NHL sadece babamın ruhunu almakla kalmamış, aynı zamanda annemle babamın evliliğinin de sonunu getirmişti. Link ünlü olacaktı ve ben sadece yalnız kalmak istiyordum. Asla işe yaramayacaktı, bunu biliyordum. Ama yine de, uykuya daldığım her gece onu düşünüyordum. Ve her sabah derse gitmek üzere yollarımız ayrılmadan önce bana sarıldığında, ona tereyağı gibi erir, beni bıraktığında tenimin soğuduğunu hissederdim. O sarılma benim için her günün en güzel anıydı. Hayata geldiğim tek andı.

En iyi arkadaşşıma aşkıttım. Ve bu bir sorundu çünkü çizgiyi aşarsak, bu beni mahvederdi ve onu suçlayamazdım bile. Çünkü böyle erkekler? Onların yaptığı şey buydu. Bana bir yük treni gibi çarpıp sonra da yoluna devam ederdi. Ve ben o kadar aptal olmayacaktım. Annemin kendini teslim ettiği şeyle tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecektim.

Ben de görünmez bir çizgi çizdim. Sonuçlarıyla yüzleşmek istemediğim için kendimi fazla ileri gitmekten koruyan bir balon. Ne yazık ki benim için ... en sert baloncuklar bile Link Sterns gibi bir adam tarafından patlatılabilir.

Pencereme vurulan bir kapı beni ürkütüyor, beni şimdiki zamana ve hala en iyi arkadaşşıma sahip olduğum günlerden uzağa çekiyor.

Ellili yaşlarının sonunda olduğu anlaşılan bir adam elini kaldırıp el sallıyor ve ben camı biraz aşağı indirirken o da eğiliyor.

"Tate Tracy?"

"O benim," diyorum başımı sallayarak. "Sen

Harold mısın?" "Evet." Sesi gergin geliyor.

O geri çekilirken, ben de kapımı itip açıyorum.

"Tıpkı resimdeki gibi!" Daireye doğru el sallıyorum. "Bu konuda ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam."

Yere bakar ve burnunun kenarını çimdikler. "Bayan Tracy... Çok özür dilerim. Ben, uh... daire artık kiralık değil. Tekrar söylüyorum, ne kadar üzgün olduğumu ifade edemem. Kendimi eşek gibi hissediyorum."

Bir kahkaha atmadan önce gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Benimle kafa buluyorsun. İyi şakaydı, Harold. Garip ama iyi. Ama okul haftaya başlıyor, bu yüzden yerleşmek için anahtarlara ihtiyacım olacak."

Başını iki yana sallar. "Keşke olsaydım. Ama kızım ve kocasının evi bu sabah yandı. Gidecek hiçbir yerleri yok." Omzuma vurdu. "Kızım hamile. Küçük kızı gelecek ay doğacak. Çok üzgünüm, Tate. Seni daha önce arayacaktım ama karım ve ben yapılması gerekenin bu olduğuna karar verdik."

Jipime yaslanmadan önce daireye son bir kez bakıyorum. Kızgın olamayacağımı biliyorum. Bu beni dünyanın en boktan insanı yapar.

"Anlıyorum. Kızınızın evi için üzgünüm," diye fısıldıyorum. Arka cebinden bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatıyor.

"Brooks civarında birkaç apartmanımız daha var. Hepsi dolu, ama buradakinde boş bir yatak odası olduğunu biliyorum. İyi kiracılar, kiralarını hep zamanında öderler."

"Yani, bir uyuşturucu kulübesi ya da başka bir şey işletiyor olma ihtimalleri yok mu?" Şaka yapmaya çalışıyorum. "Ben o kadar maceraperest değilim."

"Hayatta olmaz. En azından bunların." Gülüyor. "Adres orada yazıyor. Sadece birkaç blok ötede."

Karalanmış yazıya bakarken, içimden ağlamak gelse de gülümsemeye çalışıyorum. Kendimi tutmalıyım. Ayrıca, evim yangında yanmadı ya. Ve bu adama kızmamın hiçbir yolu yok.

"Teşekkürler. Her şey için iyi şanslar. Tekrar söylüyorum, kızınızın evi için gerçekten üzgünüm. Sana sahip olduğu için çok şanslı bir kız."

"Oh, bütün bunları bilmiyorum. Elimden geleni yaparım. Git bak bakalım sana verdiğim adreste kimse var mı?" Gülümsüyor. "Sana hayır demeyeceklerine dair bir his var içimde."

", " diyorum ve cipime geri dönüyorum.

Bugünden sonra her şeyi çözeceğimi düşünmüştüm. Brooks'a taşınmanın zor olacağını biliyordum. Yani, Link bu kampüsü avucunun içine almış durumda ve ben yıllar önce onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra buraya geliyorum.

Annesi öldüğünde bile ne yapacağımdan emin değildim. Annesinin cenazesine gelmeyi planlamıştım ama annem bana zor zamanlar geçirdiğini söyledi ve oraya gelmesini isteyeceği son kişinin ben olduğumdan endişelendim. En iyi kararına rağmen cenazeye katılmadım. Bunun yerine ona bir e-posta yazdım.

Bir e-posta.

Kim uzun süre en iyi arkadaşı olan çocuğa lanet bir e-posta yazar ki?

Adresi ekrana yazıyorum ve tahmini sürüş süresi üç dakika olan rotayı gösteriyor. Sürüşe geçerek, bir sonraki evim olabilecek yere doğru ilerliyorum.

Bağlantı

"Bunlar Crocs mu lan?" Spor salonundan çıkarken kaşlarımı çatarak Cam'in ayaklarına bakıyorum.

"Aynen öyle." Sırıttırıyor. "Croc'n değilsen rock yapamazsın."

"Vay canına. Sen de mi bir çift beyaz New Balance alacaksın?" Başımı sallıyorum. "Brooks Üniversitesi'nin efsanevi puck çocuğu Cam Hardy'nin itibarını kaybettiği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Kaşlarımı çatıyorum, ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Çok yazık, söylemesi." Yüzümü düz tutarak etrafıma bakıyormuş gibi yapıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, seninle görülmekten utanıyorum. Oyunumu mahvediyorsun."

"Birincisi, sende oyun yok. İkincisi" -orta parmağını havaya kaldırıyor, sonra dönüp beni ayılıyor- "siktir git, Linky. Bir gün, en sevimli kıvrıcık saçlı çocuk sana doğum günü hediyesi olarak bunlardan bir çift verebilir. Verdiklerinde de gururla taksan iyi edersin."

Her şey yerine oturdu ve ben güldüm. "İsla mı?" Kız arkadaşının kızının adını söylüyorum, sonunda Cam Hardy'nin neden karanlık tarafa geçtiğini ve dünyanın en çirkin ayakkabılarını giydiğini anlıyorum.

Sinirlenmiş görünüyor. "Evet. En azından o ve Addison öyle söyledi. İsla onları gördüğünü ve kamuflej oldukları için seveceğimi bildiğini söyledi. Ama kızımı tanırıysam, Addy muhtemelen beni Crocs'larla donatmıştır ve kadınların beni kontrol etmemesini umuyordur. İkimiz de biraz Crocs giymenin onları bakmaktan alıkoymayacağını biliyoruz." Yüzünü işaret ediyor. "Yani, hadi ama."

Kamyonetimin kapısında durup başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kadınlar peşine düşmeden eve gidebileceğinden bile emin değilim."

"Biliyorum, değil mi? Hey, eve döndüğünde Brody'ye benim için tembel bir sikici olduğunu söyler misin? Antrenmanlarımızı atlamaya devam ederse, bir gün ondan daha kaslı olabiliriz."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye homurdanıyorum, son derece fit olabileceğimi bilerek. Ama Brody? O bambaşka bir canavar. "İnan bana, hâlâ çalışıyor. Sadece son zamanlarda başka işleri var."

Brody'nin yeni taahhütlerinin nelerden oluştuğunu biliyorum. Ama takımın geri kalanı bilmiyor ve bunu söylemek bana düşmez. En azından şimdilik. Ama söylediğinde, iç çamaşırı modeli olduğu için onunla dalga geçmelerini duymak için sabırsızlanıyorum. Cam'e gün doğacak.

"Evet, bahse girerim bu taahhütlerden biri, birden fazla olmasa da en az bir piliçle çırılçıplak olmasını içeriyordur."

"Büyük ihtimalle." Sırıtiyorum, kapımı açıyorum. "Sonra görüşürüz. Başını çok fazla belaya sokma, koca adam. Özellikle de o tatlı Crocs'larla."

"Elimden geleni yapacağım," diye karşılık verir. "Garanti yok!"

Telefonumu orta konsoldan çıkardığımda Brody'den gelen bir sürü mesaj ve cevapsız arama görüyorum.

Brody: Dostum, telefonuna cevap ver.

Brody: Seksi bir piliç burada. Harold ona boş odamız olduğunu söylemiş. Kalacak bir yere ihtiyacı var.

Brody: Cevap vermek için bir dakikan var, yoksa ona Cam'in eski odasını alabileceğini söylerim.

Brody: Şikayet etmesen iyi olur. Cevap verme şansın vardı. Brody: Etmemelisin. Bana teşekkür etmelisin.

İletişim numarasını tuşlayarak telefonumu kulağıma götürdüm.

"Tam zamanında, göt herif. Bir saattir seni arıyorum," diye ilk çalışta cevap verir.

"Spor salonundayken telefonumu kamyonda bıraktığımı biliyorsun, pislik. Bana gönderdiğin tüm o mesajlar ne? Bana başka bir oda arkadaşımız olmadığını söyle. Burası lanet bir otel falan değil."

"Oh, yeni bir oda arkadaşımız var. Şahsen çok etkileneceğinizi düşünüyorum. Çok tatlı bir kız."

"O bir seri katil olabilir, seni moron. Ya da bir keş."

"Ben esrarkeş titreşimleri almıyorum," diyor ukalaca. "Ve eğer o bir seri katilse, belki de sapıkça şeylerle ilgileniyordur."

Başımı sallıyorum. "Gizemli kızınla ne kadar kırbaçlandın? Normalde, bu hatun seksi olsaydı, üzerine atlardın."

"Oh, güven bana, o çok ateşli. Ve bininci kez söylüyorum, ortada gizemli bir kız yok." "Kıçını kaldır da eve git ve ona düzgün bir selam ver. Şu anda odasında eşyalarını yerleştiriyor. Sakın işi garipleştirmeye falan kalkma."

"Her neyse," diye inledim. "Beş dakika içinde orada ol."

Eve gidiyorum. Kendime bir hatunun bizimle yaşamasının hayatımı o kadar da etkilemeyeceğini hatırlatmaya çalışıyorum. Elbette, tanımadığım rastgele insanları getirirse can sıkıcı olacak, ama tam bir çatlak olmadıkları sürece, iyi olmalı.

Umarım.

Tate

Son çantamın fermuarını da açarak en alttaki çekmeceyi çıkardım ve kot pantolonumla şortumu yerleştirmeye başladım. Yorgunum ve sanırım eşyalarımı yerleştirmek için yarıya kadar bekleyebilirdim ama ben böyle biri değilim. Bu benim kişilik tipim değil. Bu odada bir yatak ve şifonyer olduğu için çok şükrediyorum ama beni içeri alan adamın ne kadar çekici olduğuna bakılırsa, bu yatağa siyah bir ışık tutmaya korkardım. Eğer eskiden burada yaşayan adam Brody kadar seksi olsaydı ... iğrenç.

Kapıyı açtığında, üstsüzdü, dudaklarında ukala bir sırtışla dövmelelerini ortaya çıkarıyordu, neredeyse o anda arkamı dönüp arabama geri dönecektim. Ama aylar önce aradığımda yurtların dolu olduğunu göz önüne alırsak, kampüse yakın bir yerde yaşamak için tek şansımın bu olduğunu biliyordum. Bunun yerine en tatlı, en sahte gülümsememi takındım ve odayı bana vermesi için onu ikna ettim. İyi tarafından bakarsak, kira diğer yeri tutmuş olsaydım ödeyeceğim paranın sadece bir kısmı olacak. İşte bu kadar.

Harold'ın bana adreslerini vermesine şaşırılmış görünüyordu ama kızmış ya da sinirlenmiş gibi davranmadı. Sadece arkadaşını arayıp bu konuyu onunla konuşması gerektiğini söyledi.

Beş dakika sonra kapıya geri döndüğünde, sırtarak içeri girmemi işaret etti ve "İçeri gel" dedi.

Aradığı arkadaşının da bir erkek olduğunu varsayarsak, rahatlıkla söyleyebilirim ki, üniversite birinci sınıftaki yaşam düzenimin bu şekilde olacağını hayal etmemiştim ve "*Ne yapıyorum ben?*" düşüncesini beynimde tekrarlamaktan alıkoyamıyorum.

Bunu aileme açıklayacağım günü hayal ettikçe içten içe ürperiyorum.

Kapının çalınmasıyla, içinde hala sutyen ve külotlarımın bulunduğu bavulumu hızla kapatıyorum.

"Tak, tak," diyor Brody kapalı kapıma karşı. Tahta parçasının arasından bile sırtıştığını anlayabiliyorum.

Hızla ayağa kalkıp saçlarımı düzelttikten sonra kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. "Hel-" diye söze başlıyorum ama sözcük boğazımda düğümleniyor, tam o sırada bir çift mavi göz bana dikiliyor.

Vücudum uyuşuyor. Boğazım nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim göğsümün içinde atmayı bırakıyor. Ve bayılmak üzere olduğum için panikliyorum. Ve bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyorum.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp birkaç nefes alıyorum ve kendimi utandırmadan önce vücudumu sakinleştirmek için onları serbest bırakıyorum.

"Böldüğüm için üzgünüm ama diğer oda arkadaşımız döndü ve onunla tanışmak isteyeceğinizi düşündüm," diyor Brody, başını çok tanıdık bir yüze doğru sallayarak. "Bu Link. Ve Link, bu da Ta-"

"Tate," diye homurdanıyor Link, Brody'nin cümlesini bitirirken.

"Şey, evet. Bunu nereden biliyorsun? Senin bir çeşit zihin okuyucu olduğunu bilmiyordum." Brody gülüyor. "Sana telefonda söylediğim gibi, Harold bir karışıklık yaşamış ve Cam'in odasını kiralaması için onu bize göndermiş."

Onu içeri alıyorum. Saçları hâlâ aynı açık kahverengi renkte. Güneş her zaman bazı kısımları diğerlerinden daha açık yapar. Onu son gördüğümde biraz daha uzun ve her nasılsa eskisinden de daha kaslı ve formda görünüyor. Ve yemin ederim, daha uzun görünüyor.

Okyanus mavisi gözleri benimkilere dikilmiş, anında çıldırmış gibi bakıyordu.

Tanrım, o çok yakışıklı. Benden nefret ediyormuş gibi baktığında bile.

"Hayır," diye mırıldandı Link. "O burada kalmayacak. Sikeyim. Hayır."

"Link..." Bir şeyler söylemeye başladım. Aramızdaki her şeyi yumuşatacak herhangi bir şey.

Ama faydasız. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ve onun da beni dinlemeyeceği kesin.

"Hayır!" Link kükrer. "Ne halt yemeye buradasın, Tate?! Ha?"

"Tamam, şimdi sadece kafam karıştı." Brody'nin bakışları benden Link'e kayıyor ve ona hafifçe dirsek atıyor. "Birbirinizi tanıyor olabileceğinizi hissediyorum, ha?"

"Artık değil." Link'in gözleri bavullarıma kayıyor. "Eşyalarını geri topla. Burası benim evim, senin değil."

Geri çekilmeye başladığında, Brody elini kırışmış saçlarının tepesinde gezdiriyor. "Beni yandan becer. Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Elini beline koyarak iç geçirir. "Biliyor musunuz? Yan tarafta başka bir hokey evi var. Oradaki adamlardan biri, eğer henüz taşınmadıysa, taşınıyor olabilir." Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa basmaya başlıyor. "Hunter'ı arayıp sorayım."

"Tabii ki hayır, Thompson ve o palyaçolarla birlikte yaşamıyor." Link aniden yeniden ortaya çıkar. Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve bir elini boynunda ileri geri adım atıyor. "Tamam, o lanet odayı alabilirsin. Ama benden uzak dur, Tate."

"Biliyor musun... Ben artık gideyim," diyor Brody, beceriksizce ayaklarının üzerinde kayarak. "Bu çok rahatsız edici." Koridorda gözden kayboluyor ve ayaklarının merdivenlerden indiğini duyuyorum.

Link dönmeye başladığında, sesim nihayet işe yaramaya karar veriyor. "Bu şekilde olmak zorunda değil, Link. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Özür dilerim."

"Evet, aslında öyle." Bana doğru birkaç adım attıktan sonra gözlerini kısarak durdu. "Bunu *sen yaptın*, Tate. Sen yaptın. Başka kimse değil."

"Biliyorum," diyorum bakarak. "Korkmuştum."

"Neden burada olduğunuzu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurunda değil. Sadece yolumdan çekil," diye hırlıyor. "Anladın mı? Çünkü yoksa, seni ve bokunu çimenlerin üzerine atarım. Ve unut gitsin

Çünkü orada yaşamıyorsun. Onlar benim takım arkadaşlarım. Yerinizde olsam başımı öne eğip çenemi kapalı tutardım."

Ve tüyler ürpertici sözleri bana çarptığı anda, o gitti. Tek yapabildiğim yatağımda oturmak ve bana sanki onun için ölüymüşüm gibi bir adam yüzünden kalbimin göğsümde parçalandığını hissetmek.

Belki de öyleyim. Belki de olmalıyım.

Ondan kaçıp New England'a gittiğim gün kaderimi seçtim. Geri dönüş yok. Gözleri artık daha koyu. Daha sert. Çocukluğumda bana göz kulak olan en iyi arkadaşım değil.

Bana şeytanmışım gibi bakan acımasız bir adam. Çünkü sanırım onun hikayesinde canavar benim. Ama bu doğru olsa bile, yaptığım seçimden başka ne yapmam gerekiyordu?

Çünkü bazen kendini koruyan kişi sen olmalısın. Değil mi?

2

Tate

Yatağımda uzanırken yağmurun sesi çatıya vuruyordu. O gün liseden mezun olmuşum ve birkaç ay sonra Boston'da yepyeni bir sayfa açacaktım. Neden bu kadar telaşlı ve alışık olduğumdan farklı bir yer seçtiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana göre değildi. Sanırım bir bakıma kendime bir şey kanıtlamak istiyordum. Kız kardeşim, ailem ya da en iyi arkadaşım Link olmadan da hayatta kalabileceğimi. Hayır, sadece hayatta kalmak değil. Gelişebileceğimi. Ayrıca etrafımda ailem olmadan kimsenin kim olduğumu bilmeyeceğinden de emindim. Bu fikir hoşuma gitmişti. Hayatımın büyük bölümünde hokey yıldızı Harvey Tracy'nin kızı olmuşum. Tanıdığım herkesten uzak bir şehirde, sadece Tate olabilirdim.

Tanıdık bir çarpma sesi beni ürküttü, yatağımda doğrulmama ve doğru duyup duymadığımdan emin olmak için dinlememe neden oldu. Pencereme bir taş daha çarpınca yataktan çıktım.

Karanlıkta, yağmur yağarken Link oradaydı. Bahçemde durmuş, ikinci kattan bana bakıyordu. Şimşek çaktı, tekrar karanlık çökmeden önce yüzünü bir saniyeliğine aydınlattı.

"Ne yapıyorsun!" Pencereyi açtığımda sessizce bağırdım. "Delirdin mi sen? Dışarıda lanet bir fırtına var!"

"Söylemiyor musun?" Sırıttı, yüzünden aşağı su dökülüyordu. Saçları sırlıslıklamış ve gömleğinin kumaşı göğsüne en lezzetli şekilde yapışmıştı. "Yukarı gelebilir miyim?"

Gözlerimi ona dikerek sonunda başımı salladım. "Arka kapıdan gel, ama sessiz ol!"

Arka bahçeye doğru uzaklaştığında, pencereyi hızla kapattım ve kendime bakmak için aynaya koştum. O sadece benim en iyi arkadaşım. Nasıl görüldüğümün bir önemi olmamalıydı.

Ama oldu. Oh, oldu.

Omuz hizasındaki saçlarım dağınıktı, bu yüzden onları topuz yaptım ve biraz dudak parlaticısı sürdüm. Kapıya doğru yürümeye başladığımda, üzerimde uyku şortum ve hayal gücümü zorlayan ince beyaz bir atlet olduğunu fark ederek donakaldım. Üzerimden fırçalayarak kapıyı açtım ve onun merdivenlerden çıkmasını bekledim. Sadece Link vardı. Onu sevsem de beni o şekilde görmediğinden emindim.

Hafif ayak seslerini duyunca, annemle babamın yatak odasının alt katta, evin başka bir bölümünde olduğu ve Meyer'in bu gece evde olmadığı için Tanrı'ya şükrettim. Link'in bizim evde olması o kadar da alışılmadık bir durum değildi ama gecenin bir yarısı gizlice odama girmesi anneme pek hoş görünmeyebilirdi. Ya da mezuniyetim için sürpriz bir şekilde eve gelen babama.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında elini tuttum ve onu odama çekerek kapıyı arkasından kapattım.

Başımı kaldırıp ona baktığımda elimi alnına sildim. "Sen delisin! Fırtınada neden dışarıdaydın?!" Duraksadım. "Hâlâ partide olmamana şaşırdım. Sarhoş musun?"

"Birkaç kadeh içtim," diye dürüstçe cevap verdi. "Ama sarhoş değilim." Yatağıma doğru yürüyüp kenarına oturdu.

"Oluyor?" takip ettim ve önünde durdum. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye kısıp bir sesle konuştu. "Seni görmeye gelmem gerekiyordu, Tate."

Şaşırmış bir halde ona baktım. "Anlamıyorum. Yarın balığa gidiyoruz, o zaman beni görmüş olurdun."

"Yarına kadar bekleyemezdim. Daha fazla bekleyemezdim." Bana baktı. "Mezuniyetten eve Jasper'la döndüğünü gördüm."

Acı çekmiş görünüyordu. "Haftalardır seni süzüşünü izliyorum ve bu beni hasta ediyor. Ondan hoşlanıyor musun?"

Güldüğümde çıkan en itici homurtuya engel olamadım. "Tanrım, hayır. Annemle babam akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete gidiyorlardı. Jasper partiye giderken beni bırakmayı teklif etti."

"Seni eve getirmek istedim," dedi kızgınlıkla. "Bugünün bizim günümüz olması gerekiyordu."

"Özür dilerim. Bilmiyordum." Omuz silktim. "Oldukça meşgul görünüyordun, ben de teklifini kabul ettim. Seni rahatsız etmek istemedim."

Tören sona erdiğinde hepimiz dışarıda sevdiklerimizle fotoğraf çektiriyorduk ve Link'in etrafı sınıf arkadaşlarımız tarafından sarılmıştı. En iyi arkadaşım olabilirdi ama bu durum kalabalık içindeyken ona yaklaşmamızı asla kolaylaştırmadı. Kimse bizi anlamadı. Neden onunla bu kadar sık birlikte olduğumu anlamıyorlardı. Ya da neden birbirimize bağlı olduğumuzu ama bir çift olmadığımızı.

"Beni rahatsız etmeni istiyorum," diye fısıldadı, hırçın sesi işkence gibiydi. "Beni her zaman rahatsız et, Tate."

Birden elleri uzandı ve belime dokundu. Beni kendine çekerek bacaklarının arasına yerleştirdi ve alnını karnıma koydu. "Boston'a gidemezsin, T. Gidemezsin işte."

Belime bu şekilde dokunmasına şaşırarak, ellerimi omuzlarına koymadan önce bir nefes aldım. "Neden olmasın?"

Yüzünde kırık bir ifadeyle tekrar bana bakarak başını bir kez salladı. "Çünkü seni her gün göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyorum. Midemi ağrıtıyor. Seni seviyorum, Tate. Seni babanın kamyonetinden inip o nakliye kamyonunun arkasında gördüğüm günden beri seviyorum. Tulumun ve Converse'inle. Ve o cılız tavuk bacaklarıyla." Dilini dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirdi. "Ben yokken seni kim koruyacak?"

"Kimsenin korumasına ihtiyacım yok," diye fısıldadım. "İyi olacağım, söz veriyorum."

"Bunu biliyorum," diye tersledi. "Kahretsin, T. Seni korumak istiyorum. Her zaman koruyacağım."

"Link-" diye cevap vermeye başladım ama beni durdurdu.

"Kuralını biliyorum. Annen gibi olmak istemediğini biliyorum. Ama senin baban değilim ve seni sevmekten ama bunu gösterememekten yoruldum,

Tate. Seni açık havada sevmek istiyorum. Bir gün daha sana yakın olmaya ve sana dokunmak için ölmüyormuşum gibi davranmaya dayanamam."

"Sarhoşsun," diyebildim sadece, suçlunun alkol olduğunu ve onun böyle hissetmediğini kalbime hatırlatarak.

"Sarhoş değilim. Ama sarhoş olsaydım bile, ben de aynı şekilde hissederdim." Beni kendine çekti ve başını karnıma gömdü. "Boston'a gitme, T. Brooks'a gel. Ya da seninle gelmeme izin ver. Seni çok mutlu edebilirim. Göreceksin. Sadece sana göstermeme izin vermelisin."

Orada donmuş bir şekilde durdum. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama o anda tek istediğimin onun tenini yanımda hissetmek olduğunu biliyordum. Ve nihayet... nihayet öpücüğünün tadının nasıl olduğunu bilmek.

Boston'a gidiyordum. Gitmek zorundaydım. Bu gece ve sonunda ona yakın olmak ayrılmayı zorlaştırsa bile -ki içten içe zorlaştıracığını biliyordum- bu almam gereken bir riskti.

Hiç düşünmeden ağzımı onunkine bastırdım ve onu öptüm. "İlk öpücüğüm ol Link," diye fısıldadım dudaklarına, ellerini bacaklarımdan geçirip kışımı kavırken.

Bunun işleri tamir edilemeyecek kadar zorlaştıracığını bilsem de bekaretimi almasını istedim. O da aldı.

O anlarda kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Daha çok sevildiğimi. Daha çok... kendimi.

Ama güneş doğduğunda bu kadar basit görünmeyeceğini biliyordum. Ve, oğlum, haklıydım.

Yatağında uzanmış, on beşinci yaş günümde çekilmiş fotoğrafımıza bakıyorum. Küçük kutuyu açıp bana verdiği planetarium biletlerini ve roket yapımıyla ilgili bir kitabı çıkardım. Bir gün geri döndüğümde beni gördüğüne sevinmeyeceğini hep biliyordum. Yine de bana dün geceki gibi bakacağını hiç düşünmemiştim. Sanki benden nefret ediyormuş gibi. Saatler önce benimle konuştuğunda çok fazla acı ve öfke barındıran mavi gözlerini hayal ederken kalbim çarpıyor. O kişiyi tanıyamadım.

Başkalarına karşı olduğu gibi bana karşı da her zaman çok yumuşaktı. Sanki ben onun köpeğiymişim ve bana bakması gerekiyormuş gibi. Okuldayken bile bana sürekli atıştırmalık getirirdi. Çünkü kafeteryadan nefret ettiğimi ve ne kadar kalabalık olduğunu biliyordu. Ve bayılma durumum, aç olduğumda ya da bir şey yemediğimde daha sık ortaya çıkıyordu.

Stresliydi. Bayılma sık sık olan bir şey değildi ama bu Link'i sürekli endişelenmekten alıkoymuyordu.

Onu şimdi görmek bir yabancıнын huzurunda olmak gibi. Ve doğrusu, onu tekrar göreceğim için gerginim. Ama onunla yüzleşmekten korksam da sonsuza kadar odamda saklanamayacağımı biliyorum. Ve umutsuzca bir kahveye ya da diyet kolaya, belki de ikisine birden ihtiyacım var. Son birkaç günün gidişatına bakılırsa, ikisini de es geçip doğrudan tekilaya yönelebilirim.

Link'in koridorunun karşısında yaşadığımı aileme söylemedim. Annem bana yarardan çok zarar vermeden önce buradan defolup gitmemi söylerdi. Ve babamın umurunda da, onunla neredeyse altı haftadır konuşmadım.

Yine de Meyer'e mesaj atıp durumu anlattım. Beni sevdiğini söyledikten sonra Link'ten neden kaçtığımı her zaman anladı. Annemin yaşadığı çocukluğu, inişleri ve çıkışları o da yaşadı; beni dünyadaki herkesten daha iyi anlıyor.

Battaniyelerimi atarak yataktan çıkıyorum ve kendimi bu odanın rahatlığından ayrılmaya zorluyorum, Link'in o kapının dışında, nefretini dün geceden daha fazla ilan etmeye hazır olma ihtimalinin yüksek olduğunu çok iyi

biliyorum.

Bağlantı

"Bu yıl Frozen Four'a katılacaksak yapmanız gereken çok iş var. Lanet olsun, formdan düşmüşsünüz," diye bağıyor Koç LaConte, utanç içinde başını sallayarak. "Haftalardır bunu yapıyoruz ve olmamız gereken yerin yakınında bile değiliz. Eğer toparlanmazsanız, bunun ne anlama geleceğini biliyor musunuz? İkişer ikişer." Soyunma odasını işaret ediyor. "Git duş al. Oynadığın kadar kötü kokuyorsun. Göt gibi."

Buzdan kayarak soyunma odasına doğru ilerliyoruz. Birinci sınıf öğrencilerinden birkaçı kendilerini başarısız hissederek başlarını öne eğdi. Ama aslında o kadar da kötü değiliz. Ya da formsuz. Koç sadece aşırı sert biri. Ve bizi daha sıkı çalıştırma yaklaşımı, genellikle bize düpedüz berbat olduğumuzu söylemeyi gerektirir. Geçen sezon onun koçu olan bizler, onun taktiklerini bildiğimizi söylemiyoruz. Sadece onunla birlikte oynuyoruz.

Bu onun bize koçluk yaptığı ikinci sezon ve Frozen Four'a katılmamızı hepimiz kadar çok istediğini biliyorum. Hatta bunu bizim kadar kendisi için de istediğini sanmıyorum. Koç bazen ne kadar zor olsa da ona büyük saygı duyuyorum. Son koçumuz masasının altında bir öğrenciye oral seks yaparken yakalandıktan sonra kovulmuştu. Koç LaConte çok daha onurlu bir adam.

Hıyarın teki olsa bile.

"Bir araya gelmeliyiz. İki seferliklerle başa çıkamıyorum," diyor Brody, ağzına biraz su dökerek. "Kahretsin, içtiğimiz bir biralara bile zor dayanıyorum."

"Öyle bir şey yok, dostum." Cam patenlerini çıkararak gülüyor. "Ben de günde iki antrenman yapmak istemiyorum. Ama hepimiz biliyoruz ki sahada onun söylediği kadar kötü görünmüyoruz. Bu sadece Koç'un Negatif Nancy şeyini yapması. Hepiniz onun nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Senin için söylemesi kolay. Bugünlerde o senin kayınpederin sayılır," diyorum. "Şükran Günü'nde karşısında oturup bezelyeleri uzatmasını isteseydim, muhtemelen ben de onu biraz rahat bırakırdım."

"Her iki durumda da, ondan bezelyeleri uzatmasını istemeyeceğimden eminim, Sterns." Cam hasta bir yüz ifadesi takınır. "Bezelye iğrenç bir şey. Patates püresi? Evet, onları bütün gün boyunca uzatabilir. Peki ya turta? Tabii ki. Bezelye? O iğrenç şeyleri çöpe atın ve orada bırakın."

Brody, "Ben patates püreme bezelye karıştırırım," diye söze girince hepimiz ona iğrenç olduğunu söylüyoruz.

Brody, Cam ve ben takım arkadaşı olduğumuzdan beri en iyi arkadaşız ve Cam gidip aşık olana ve bizi terk edene kadar Brody ve benimle yaşadı. Şimdi, Tate ile yaşayacağım.

Yaşasın Cam'in aşık olması. Değil.

Geçen yıl neredeyse profesyonel takımda oynamak için bizden ayrılıyordu ama berbat bir kaza onu bizimle tuttu. Onun için üzülmüştüm ama bir kanat oyuncusu olarak takım kaptanımız ve pivotumuz olması harikaydı.

"Bu nasıl bir şey Hardy?" Hunter sırtıyor. "Koç'la aynı yemek masasında oturmak falan? Çok garip olmalı, özellikle de geçen sezon senden nefret ettiği için."

"Nefret mi? Onu görmeye dayanamıyordu," diyorum Cam'i göstererek. "Senin varlığın onu çok kızdırdı."

"Gerçek." Brody başını sallar.

"Hepinizin bir hayata ihtiyacı var," diyor Cam, duşa doğru yönelmeden önce başını sallayarak. "Elinizde çok fazla zaman var. Bir . Belki de ihtiyacınız olan şey iki bira. Böylece ben ve Koç aynı masada oturuyoruz diye endişelenmezsiniz."

"Nasıl , koca adam," diye karşılık veriyor Hunter.

Brody kasılarak yanına geldi. "Dostum, ben daha uyanmadan gitmişsin. Genelde antrenmana birlikte gideriz. Ve dün gece kendini odana kilitledin. Sana neler oluyor böyle?"

Hunter'ı bize bakarken yakalıyorum, oldukça eğlenmiş görünüyor ve ona bu kadar komik olanın ne olduğunu sorduğumda gülüyor.

"İkiniz yaşlı evli bir çift gibi konuşuyorsunuz. Zavallı Brody. Linky antrenmana tek başına gitmesi için onu evde bıraktı." Göz kırıyor. "Benimle gelebilirdin, O'Brien. Seni ekmezdin."

"Boş ver onu. O sadece aramızdaki bağı kısıkanıyor, adamım," diyor Brody, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Eğer hatunsa, onu dışarı atarım. Sana söyledim, muhtemelen gidip diğer hokey evinde kalabilir."

"Ve sana söyledim, o orospu çocuklarıyla kalmayacak," diye homurdanıyorum, ona bakmaktan kaçınarak. "Bu bir seçenek değil."

"Ee, ne oldu kardeşim?" Biraz daha yaklaşıyor. "Onu falan mı istiyorsun? Çünkü eğer bir sorun olacaksa, sürekli bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum. Burası insanların kavga ettiği ve birbirlerine komplo kurduğu lanet olası *Big Brother* evi değil. Zen ve huzur istiyorum, lanet olsun."

"O hiç kimse," ona verdiğim tek cevap. "Belki bir zamanlar öyleydi, ama şimdi değil."

"O zaman onunla takılabilirim," diye yavaşça söyleniyor, gözleri eğlenceyle parlıyor, "ve sen umursamayacak mısın?"

"Devam et," diyorum, ayağa kalkarak. "Ama eğer yaparsan, lanet kollarını kırar ve onlarla seni öldürene kadar döverim."

Duşlara doğru ilerlerken, arkamdan küçük bir çocuk gibi kıs kıs güldüğünü duyuyorum.

"Düşündüğüm şey hakkında, Sterns. Düşündüğüm şey hakkında."

Koridorun karşısında yaşayan Tate konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Kapısını iterek açmayı, battaniyelerini yırtmayı ve onu sikim için yalvartmayı nasıl hayal etmeyeceğimi bilmiyorum. Ama tekrar onun içinde olmayı ne kadar çok istesem de yapamıyorum. Çünkü son seferden sonra, tekrar sikime boşalmayı hak etmiyor.

Onunla ilk kez birlikte olmam için bana yalvardı ve bu, Tate Tracy'nin içine girme şansını yakaladığım tek andı. O gecenin bizi birbirimize bağlayacağını düşünmüştüm. Brooks'a benimle geleceğini düşünmüştüm. Yani, herkes onun Boston'da yaşamak istemediğini biliyordu. O sadece kendine bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordu. Ya da bana sorarsanız, babasına. Ona hiç saygı ya da ilgi göstermemişti.

Onu sevdiğimi itiraf ettiğim gece arkadaşlığımızın öldüğü geceydi. Geri dönebilseydim bazı şeyleri değiştirir miydim bilmiyorum ama o gece beni başka bir kadın için mahvetti. Birileriyle takılmış olabilirim ama takıldığımda gördüğüm onun yüzü.

Ve şimdi Georgia'ya, Brooks'a geri döndü ve nedenini bilmiyorum. Belki benimle dalga geçmek içindir ya da belki de sonunda şehri sevmediğini kendine itiraf etmiştir çünkü bu onun kişiliği değildir. Etrafında şehir dumanı olmadan kafasını kaldırıp yıldızları görebileceği bir yerde yaşamaya ihtiyacı var. Boston'da muhtemelen hoşuna giden şeylerden biri, yüz binlerce insanla birlikte gölgelerin arasına daha kolay karışabilmesiydi. Bir bakıma, tek istediği de buydu.

Onu buraya getiren sebep her neyse, önemli değil. Gerçek yüzünü gösterdi ve artık geri dönüşü yok.

Tate

Kampüsteki kafede otururken, dizüstü bilgisayarımdaki Brooks Connections sayfasında geziniyor, umutsuzca sihirli bir şekilde ortaya çıkacak farklı bir daire veya oda arıyorum. Yine de faydası yok. Şansımın yaver gideceğini düşünmekten daha iyisini biliyorum. Brody'ye oda arkadaşına ihtiyacı olabileceğini söylediği takım arkadaşlarını sormayı düşündüm ama bir grup kendini beğenmiş, kibirli sporcu gerçekten birlikte yaşamak isteyeceğim kişiler mi? Pek sayılmaz. Yani, evet, şu anki yaşam koşullarım böyle ama en azından Link'i tanıyorum. Bana kızgın olabilir ve kesinlikle o kadar da iyi davranmıyor, ama bana zarar verecek ya da incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Yabancılarla ne olacağını kim bilebilir ki?

Dersler dört gün sonra başlıyor ve bir yanım çoktan başlamış olmasını diliyor, böylece yapacak bir şeyim olurdu. Bütün gün yatak odamda kapalı kalamam, ama aynı zamanda Link'in ilk yeri olduğunda dairede takılmaktan da rahat hissetmiyorum.

Saate bakıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve eşyalarımı topluyorum. Yandaki Astronomi Merkezi yakında açılıyor ve halka açık gösterilerini yönetmeye yardımcı olmak için bir iş bulup bulamayacağımı görmeyi planlıyorum. Bu Boston'da yaptığım bir şeydi ve gerçekten hoşuma gitmişti. Açıkçası burası çok daha küçük bir yer olacak ve muhtemelen daha az insan olacak, ama ben bununla daha iyiyim.

"Senin bir dairen yok mu? Kanepe ve televizyon gibi şeyleri olan?" Tanıdık bir sesin yavaşça çekildiğini duyuyorum. "Eminim bizim kanepemiz senin oturduğun o boktan sandalyeden daha rahattır."

Gözlerim Brody'yi buluyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Nefret edemeyeceğiniz karizmatik bir enerji yayıyor. Hem çekici hem de tam bir aptal. Link'in ona sahip olmasına sevindim.

"Evet, şey, görüyorsunuz... burada, kafede kimse bana dik dik bakmıyor ya da eşyalarımı toplamamı söylemiyor," diye şaka yapmaya çalışıyorum. "Yani, işte bu."

"Güvendesin. Az önce antrenman yaptık ve şimdi Cam'le birlikte bir yere gidiyor." Elini sandalyelerden birinin arkasına dayadı. "Kendine gelecektir, ona biraz zaman verin."

"Senin için söylemesi kolay. O senden nefret etmiyor." Ona sert bir bakış attım. "Orada yaşamama izin verdiğin için gerçekten minnettarım ama nasıl yürüyecek bilmiyorum."

Başını yana eğiyor. "İçimden bir ses her şeyin yolunda gideceğini söylüyor bebeğim." Bana şakacı bir göz kırparak geriye doğru birkaç adım atıyor. "Sabır, genç olan. Sabırlı ol. Benim gerek. Sonra görüşürüz. Huysuzlar dairesinde."

Gülümsüyorum ve onun deliliğine karşı başımı sallıyorum. "Görüşürüz."

Her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde ona pek inanmıyorum. Ama umarım haklıdır.

Arkadaşımı geri istiyorum.

Astronomi Merkezi'nin lobisine giriyorum. Bir yanda küçük bir kafeterya ve diğer yanda tuvaletlerle, içerisi düşündüğümde çok daha büyük. Bir hediyelik eşya dükkânı bile var, bu da burayı uzay takıntılı bir çocuğun rüyası haline getiriyor. Kimi kandırıyorum ki? Bu benim de hayalim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor kıvrırcık siyah saçları olan muhteşem bir kız, başını bilgisayarından kaldırmadan.

"Belki," diyorum gergin bir şekilde. "Benim adım Tate Tracy. Havacılık ve uzay programında birinci sınıf öğrencisiyim. Buraya Boston'dan yeni transfer oldum. Öğrenciler için boş iş pozisyonlarınız olup olmadığını merak ediyordum."

Sonunda gözlerini kaldırıyor ve ayağa kalkmadan önce bir süre beni inceliyor. "Gidip Oliver'ı çağırayım. Kendisi müdürdür."

Yavaşça dönerek lobinin etrafındaki tüm sergilere bakıyorum. Tüm farklı gezegenlerde ve ayda kilonuzu söyleyebilen bir tartı. Dış uzaydaymışsınız gibi görünmesi için önünde fotoğraf çektirebileceğiniz bir dekor. Ve üzerinde bir çeşit uzay sınavı olan büyük bir bilgisayar ekranı. Bu bina son çalıştığım yerden daha küçük olabilir, ama bir sürü cazibesi var. Uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlık duygusunun içimi kaplamasına izin veriyorum.

Burayı seviyorum. Ve akıl sağlığım için bu işe ihtiyacım var.

Açık duran bir çift kapı görünce kafamı içeri sokuyorum ve asıl planetarium olarak hizmet veren kubbeye bakıyorum. Biraz küçük ama tertemiz ve harika durumda. Ekranlarla kaplı duvarlara ve tavana bakıyorum ve gülümsüyorum. Bu tür yerleri hep sevmişimdir. Dünya'da bile kendinizi uzaya yolculuk yapmış gibi hissedebilirsiniz.

"Tate?" diyor derin bir ses arkamdan ve ben dönüp .

"Evet, o benim." İnek, küçük bir adam olmasını beklediğim müdür tam bir yakışıklı çıkınca yüzümdeki şaşkın ifadeyi gizlemeye çalışıyorum.

Kahverengi saçları karmakarışık. Çarpıcı ve saatlerce uğraşılmış gibi görünüyor, gerçi bahse girerim yataktan o şekilde kalkmıştır. Dudakları hafif dolgun ve çene hattı aptalca keskin. Ya gözleri? Vay canına.

... bu şeyler Kutsal Ruh'u ele geçirebilir.

Elini uzatarak kibarca gülümsüyor ve beyaz dişlerini gösteriyor. "Ben Oliver. Holly iş aradığınızı söyledi." Gözleri yanlardan kırışıyor. "Bu doğru mu? Eğer öyleyse, ne tür bir iş arıyorsun?"

"Evet. Evet, bu doğru." Elini bırakmadan önce sıkıyorum. "Boston'dan yeni transfer olduğum üniversitenin Astronomi Merkezi'nde çalışıyordum."

Çoğunlukla halka açık gösterilerin ve bunun gibi şeylerin yürütülmesine yardımcı oluyordum. Ayrıca çocukların yaz kamplarında gönüllü olarak elimden geldiğince yardım ederdim. Brooks'ta böyle bir imkanınız var mı bilmiyorum ama toplumdaki çocukların gelip biz hevesli astronomların tutkuyla bağlı olduğu bir şeyi öğrendiklerini görmek inanılmazdı."

"Astronomi mi okuyorsun?" Holly'nin az önce kalktığı masaya yaslanıyor.

"Havacılık ve uzay mühendisi. Ama astronomiye olan beni havacılık ve uzay yoluna soktu."

"Vay canına, etkileyici." Başını sallıyor. "Bunun saçmalık olduğunu düşünsem de, eminim erkek egemen bir kariyer olma eğiliminde olduğunun farkındasınızdır. Yani, bir kadının bu yolda ilerlediğini ve öncü olmaya hazır olduğunu görmek? Büyüledim."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Konuşmamızın üzerinden daha bir dakika geçmemişti ki *erkek egemen kariyer* sözcüklerini kullandı. Bu adam benim patronum olabilirdi ve yeterince iyi görünmesine rağmen... onu sinir bozucu buluyorum.

"Ah, evet." Bir an için yere bakıyorum, beceriksizce ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Teşekkürler."

"Yaz kamplarına gelince, geçmişte bunları denedik. yazık ki hiçbir zaman umduğumuz gibi olmadı. Ama bir ara tekrar denemeyi çok isterim." Ellerini rahatça ceplerine sokuyor. "Haftada iki gün, bazen de okulların tatil olduğu haftalarda üç gün halka açık gösteriler yapıyoruz. Boston'dakine benzer bir program olduğunu tahmin ediyorum ama bizimki muhtemelen çok daha az telaşlı." Gülüyor. "Planetaryumda oynattığımız, genellikle bir saat süren farklı filmlerimiz var."

"Evet, kulağa tamamen aynı geliyor." Başımı salladım. "Sonra genellikle on beş dakika kadar uzayla ilgili bazı genel bilgileri paylaşıp, çocukların soru sormasına izin verirdim."

"Genelde bunu yapmayız-"

"Oh, önemli değil," diye atıyorum, o bana hayır .

"Tate, sakın ol. Genelde bunu yapmadığımızı söyleyecektim çünkü personelimiz az." İç çekti. "Eklemek için harika bir şeye benziyor. Ne zaman başlayabilirsin?"

"Ne zaman istersen," diyorum hemen. "Dersler dışında tamamen özgürüm."

Vay canına, hiç sosyal hayatım olmadığı belli oldu.

"Cumartesi sabah dokuz nasıl? Size doldurmanız için bazı evraklar vereceğim. Eğer yapabilirsen, bugün daha sonra geri getir."

"Mükemmel!" Bağırmanın çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bu mükemmel. Çok teşekkür ederim."

"Hadi," diyor çenesini ofis kapısına doğru sallayarak. "Sana şu evrakları getireyim. Ekibe hoş geldin. Gerçi itiraf edeyim, çok küçük bir ekip."

"Küçük ama güçlü!" Holly arka odadan yürüyerek sesleniyor. "Küçük. Ama. Kudretli!"

"Şey, evet." Oliver sırtıyor. "Belli ki."

Çekmecesine uzanıp bana bir yığın kâğıt uzattı. "Seni ağırlamak harika olacak. Sonra görüşürüz, Tate."

Parmaklarım tenine değdiğinde yüzüm kızarıyor ve bunu bilerek yaptığımı düşünmemesi için dua ediyorum. "Tekrar teşekkürler."

Bugün cesaretimi kaybetmiş bir şekilde uyandım ama artık bu değışti. Gerçekten harika bir yerde çalışacağım. Hayat güzel.

En azından dışarı çıkıp şu anda nerede yaşadığımı hatırlayana kadar öyle. 3

Tate

Tüm müşterilerimiz gittikten sonra, ekipmanları kapatıyorum. Bugünkü program Mars hakkındaydı. Açık ara favorim değildi ama ilginçti.

Brooks Astronomi Merkezi'nde çalıştığım ikinci günüm ve şu ana kadar çok iyiyim.

Link'in dairesine taşındığımdan beri neredeyse iki hafta geçti. Sabah çıktığımda gitmiş oluyor ve her nasılsa çoğu gece birbirimizi özlüyor gibiyiz. Belli ki benim ondan kaçtığım kadar o da benden kaçıyor. Bazen yatağımda uzanıyorum, düşüncelerin içeri sızmasına izin veriyorum, odasına gizlice girdiğimi ve onunla birlikte yorganın altına girdiğimi hayal ediyorum. Ellerimi karnında gezdirip külotunda durduruyorum. Koridorun *hemen* karşısında olduğunu bildiğim için bunu düşünmemek çok zor.

Bir şekilde hep *o* geceye geri dönüyorum. Karanlıkta beni nasıl öptüğünü, parmaklarını boynumda ve göğsümde nasıl gezdirdiğini hatırlıyorum. Çok güzeldi. Ve ona yol göstermem yanlış olsa da

... Pişman olamam. Pişman olamam çünkü o bana dokunduğunda bir parçam canlandı. Tate Tracy artık bir kız değil, bir kadın olduğunda. Herkesin ilk seferinde olduğu gibi acı verici olsa da nazik, tatlı ve sabırlıydı.

Çoğu insanın ilk sefer hikayeleri kulağa korkunç geliyor. Benimki... mükemmeldi. Çünkü benimki de ilk aşkımla oldu.

O zamandan beri ona tekrar o kadar yakın olmak için yanıp tutuşuyorum. Hayatımın sonsuza dek değiştiği o küçük ayrıntıları hatırlıyorum. Her şeyin farklı olabildiğini, birlikte olabilmeyi her şeyden çok diliyorum. Ve kusurlu olmayan bir dünyada, olurduk. Ama Link'in üniversiteli bir hokey oyuncusu olarak zamanı doluyor ve profesyonellere doğru yola çıkacak. Onun için de iyi olmayacağını bilecek kadar kendimi tanıyorum. Kıskanç ve güvensiz olurum. Ne onun ihtiyacı var ne de ben olmak istiyorum. İkimiz için de kaybet-kaybet durumu olurdu.

Keşke yaptığım şeyi bu yüzden yaptığımı görebilseydi.

"Bugün harikaydın." Elindeki anahtarları şingırdatırken Oliver'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Bu öğretmenlik işinde doğuştan yeteneklisin."

Yanaklarım kızardı. İltifat almakta hiçbir zaman iyi olmadım. "Oh, onu bilmem. Ben sadece uzay hakkında konuşmayı seven bir ineğim. Umarım çocukları ölümüne sıkmamışımdır." Kaşlarımı çattım. "Bir çocuk resmen horluyormuş gibi yaptı." Yaltaklanıyorum. "Bir dahaki sefere on dakikaya indireceğim."

"O çocuk ayrıca hediyelik eşya dükkanından uzay dondurması çalmaya çalıştı ve ağırlık okuyucunun ekranını yumrukladı. Küçük pislik." Gülüyor. "Güven bana, hiçbir şeyi değiştirme." Duraklıyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Yan tarafa gidip bir kahve içmek ister misin? Ben ısmarlıyorum."

Şok içinde ona bakıyorum. *Bana asılıyor mu? Yanlış bir mesaj mı gönderdim?*

Oliver çekici olabilir ama ilgilenmiyorum. Ve o benim patronum. "Um, aslında-"

Yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki bana küçük bir gülümseme veriyor. "Arkadaş olarak, Tate. Bir arkadaşla kahve. Boston'la ilgili fikirlerini alabileceğimi ve belki burada kullanabileceğimiz bazı fikirler edinebileceğimi düşündüm."

Dudağımı çiğniyorum ama sonunda başımı sallıyorum. "Evet, tamam.

Kulağa hoş geliyor aslında.

Sanırım biraz kafein alabilirim."

"Harika. On dakika mı?" Çenesini ofis kapısına doğru salladı. "Sadece bu sabah gelen birkaç mesaja cevap vermem gerekiyor."

"Evet, kulağa hoş geliyor."

Patronumla kahve içmek benim için garip olabilir. Ama günün sonunda o da bir öğrenci. Ve muhtemelen konuşabileceğimiz pek çok ortak noktamız var. Tüm arkadaşlarım Boston'da ya da ülkenin dört bir yanında farklı üniversitelerde okuyor. Kız kardeşim de New England'da. Brooks'ta bir arkadaşına ihtiyacım var. Maaş çeklerimi imzalayan bir erkek arkadaş olsa bile, kimin umurunda?

Benim gibi çaresiz olduğunuzda arkadaş arkadaşdır.

Bağlantı

"Dik dik bakıyorsun," diyor Brody, elindeki donmuş karışımı içerken. "Hayır, bekle. *Gözlerini dikmiş bakıyorsun*. Sanırım kulaklarından duman çıkıyor."

"Değilim," diye homurdanarak dikkatimi Tate'ten başka bir yöne çeviriyorum, o pencerenin yanında ve lanet olası haki pantolonlar giyen tiki görünümlü bir pisliğin karşısında oturuyor.

Burada olduğumu bile bilmiyor. Bu köşedeki kabinde saklanıyoruz. Adam kapıyı açık tutarken içeri girdi ve birlikte geldikleri belli oldu. Kahvesini bile ödedi.

Onu tanıyorum ve kahve içmesine rağmen fast-food dükkanından iğrenç bir Diyet Kola içmeyi tercih ediyor. Konu gazoz olduğunda tam bir bağımlı.

"Ondan evde yürüyen bir uçukmuş gibi kaçırıyorsun. Sanki çok yaklaşırsa uçuğa yakalanacakmışsın ve her yerine bulaşıp aletini düşürecekmiş gibi. Ama sonra buraya geldik ve onunla oturduğun için Oliver'ı öldürmek ister gibi görünüyorsun."

"Oliver?" Kaşlarımı çatıyorum. "Oliver da kim? Ve o adamın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Şu astronomi mekânı çok güzel. Bana kancayı taktı, bir kızı oraya götürmeme izin verdi." Brody sırtıyor.

"Orada mı çalışıyor?" Gözlerimin masalarına geri dönmesine izin verdim. Sertçe gülüyor, burnunu kıvrırken gözlerinin altını . Bu gülüşü özlüyorum. Onu böyle güldürmeyi özledim.

"Daha çok müdür gibi. Astronom falan olmak için çalışıyor." Omuz silkiyor. "O kötü biri değil, Link. Tater Tot'u geri çekmesini istersen eminim çeker."

"Tater Tot? Ne oluyor lan? Artık lakaplarınız mı var?" Kaşlarımı çattım.

"Kıskançlık yapma. O da senin Tater Tot'un olabilir." Kaşları aşağı yukarı oynatır. "Onun Lincoln Kütüğü olabilirsin. Ya da ona kendi Lincoln Kütüğünü verebilirsin."

"Senin derdin ne lan?" Başımı sallıyorum, ona doğru bakarken kabinde arkama yaslanıyorum. "Onu istemediğimde yaşlı haki pantolonluya geri çekilmesini söyleyemem, değil mi?"

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse," diye mırıldandı. "Birlikte içeri girdiklerinde ona sanki biri yavru köpeğini öldürmüş gibi baktığını söylemeyeceğim."

"Benim yavru köpeğim yok."

"Belki de o senin yavru köpeğindir," diyor kayıtsızca. "Belki de onu kucaklamak istiyorsundur."

". O iyi bir insan değil. Göreceksiniz."

Fincanını parmaklarıyla ahşap masanın üzerinde döndürürken yüzü ciddileşiyor. "Belki de içten içe hiçbirimiz öyle değilizdir, Sterns. Belki hepimiz kendimize göre kötüyüz. Ama bu her birimizin içinde iyi bir şeyler olmadığı anlamına gelmez, değil mi?" Tate'e doğru başını sallıyor. "Bazı şüpheli şeyler yapmış olabilir, ama hepimiz yapmadık mı? Ama ikimiz de onun kötü olmadığını biliyoruz."

"Artık kanka falan mısınız?" Alay ediyorum. "Sen kimin tarafındasın ki?"

"Ben her zaman senin yanında olacağım kardeşim. Bunu bil. Ama çok uzun süre inkâr içinde yaşamış bir adam olarak söylüyorum... Bu, kalmak isteyeceğin bir yer değil. Seni acı ve kızgın bırakacaktır. Ve kışının zaten olduğundan daha huysuz."

Brody'nin saçmalıklarına inanmıyorum. O da benim gibi kafadan çatlak. Geçmiş hakkında konuşmuyor olabilir ama onu tanıdığım süre boyunca hiçbir aile üyesinin maça gelmemiş olması ya da kimsenin onu kontrol etmemiş olması acı çektiğinin yeterli kanıtı. Sadece bunu saklamak için bir kılıf uyduruyor. Ben mi? Huysuz bir piç olduğumu saklamaya çalışmıyorum.

Gözlerimi devirerek oturduğu yerden kalkıp bize doğru gelmesini izliyorum.

Siktir, tuvalete gidiyor. Bu da demek oluyor

Biz

. Omuz hizasındaki kahverengi saçları bugün kıvrılmış ve mükemmel bir şekilde dökülüyor.

melek yüzünün etrafında, aslında şeytan olduğunu gizliyor. Ve giydiği çiçek desenli elbisenin dekoltesini gösterecek kadar düşük kesimli olması, karşısında oturduğum için bu Oliver denen herife lanet okumama neden oluyor. Ondan nefret etmeme rağmen... hala nefesimi kesiyor.

Telefonumla oynuyormuş gibi yaparak ona değil de başka bir yere bakıyorum, bir şekilde bizi fark edip geçip gitmesini umuyorum.

"Brody ... Link," dediğini duyuyorum endişeyle. "Sizi burada görmedim."

"Biliyor musun Tater Tot, Cam ve Link'in de Güneyli aksanları olabilir ama seninki çok daha şirin."

"Vay be, teşekkürler," diyor ve muhtemelen kızardığını anlamak için ona bakmama bile gerek yok.

Tate iltifat almakta hiç iyi olmamıştır. Ya da gerçekten flört edilmeyi. İçindeki bir şey ona buna layık olmadığını falan söylüyor.

"Oliver'ı nereden tanıyorsun?" Brody merakla soruyor.

Oturduğu masaya dönüp bakıyoruz ve hepimizin ona aval aval baktığını görünce hızla gözlerini kaçırıyor.

"Sana başladığımı söylediğim iş mi? Brooks Üniversitesi Astronomi Merkezi'nde. Adam-"

"Müdür," diye bitiriyor cümlesini Brody. "Çok tatlısın, Tater Tot. Senin uzaya meraklı, seksi ve inek bir kız olduğunu nasıl bilmezdim?"

Sinirli bir şekilde gülerken yanakları daha da kararıyor. "Sanırım hiç gündeme gelmedi." Omuz silkiyor. "Peki, evde görüşürüz."

Ekranımdan başımı kaldırdığımda gözleri benimkilere dikiliyor ve beni ruhuma kadar kesiyor.

"Link." Dönmeden önce usulca el sallıyor.

Gözlerim kışına kayıyor. Bol bir elbisenin içinde bile ne kadar güzel bir kışık olduğu belli. Aletim kotumun içinde seğiriyor, hain olduğunu kanıtlıyor.

Gözden kaybolur kaybolmaz, kabinden dışarı kayıyorum. "O geri gelmeden buradan defolup gidelim."

Beni takip ediyor ve sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Neden? Oliver'a veda öpücüğü verdiğine tanık olmamak için mi?"

"O dangalağı öpmeyecek," diye homurdandım. "Onlar iş arkadaşı. Hepsi bu."

"Dostum, ona hiç baktın mı? Muhtemelen bütün kızlar o orospu çocuğunu öpmek istiyordur. Abercrombie & Fitch modellerine benziyor."

Yanından geçerken dişlerimi sıkarak "Kapa çeneni," diyorum.

"Görüşürüz Oliver," diyor Brody ona.

"Görüşürüz, O'Brien," diyor Oliver. "Halka açık yerlerde tuhaf ya da uygunsuz şeyler yapmamaya çalış," diye takılıyor.

"Buna söz veremeyeceğimi biliyorsun, dostum." Brody sırtıyor.

Adamı gömleğinden yakalayıp, Tate'e tek parmağını bile sürerse onu öldüreceğimi söylememek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım. Benim kızım olmayabilir ama onun da olmadığı kesin.

Ama şimdi, kendisiyle aynı inekçe şeylerden hoşlanan bir adamla tanıştı ve açıkça beni umursamıyor.

Kötü olan, beni terk ettiğinde hissettiklerimi hatırlamak. Boktan olan onu her gün özlemek ve bir uyuşturucu gibi arzulamak. Ama benimle bir kampüsü, lanet olası bir evi paylaşması? Hem de benim için ölmüş gibi davranırken? Bu dayanılmaz bir şey. Ve doğrusu, aklımı yitirmeden önce bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum.

Tate

Arabalarımızın park edildiği Astronomi Merkezi'ne geri dönerken Oliver'ın yanında yürüyorum. Link'i görür görmez bir şeyler değişti. Kahve randevusu artık eğlenceli değildi ve aklım bir anda binlerce mil uzaktaydı. Binlerce mil uzakta değil... sadece kapıdan çıkmış, Brody'nin yanından ayrılmıştım.

Link'in bana bakışı -ya da benim içimden bakışı demeliydim- sanki artık hiç kimse değilmişim gibiydi.

O beni aştı. Mutlu olmalıyım. Daha rahat nefes alıyor olmalıydım. Peki, neden hiç nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum?

"Orada çok sessizsin. Her şey yolunda mı?" Oliver yan tarafımı hafifçe dürtüyor.

Ona sahte bir gülümseme vererek başımı sallıyorum. "Oh, evet, iyiyim. Sadece yorgunum, hepsi bu. Derslerin ilk haftası beni hep yıpratır." Otoparka vardığımızda cipime doğru yürüyorum. "Kahve için teşekkürler. Eğlenceliydi."

"Bir şey değil," diyor, beni süzerek. "İyi olduğuna emin misin, Tate? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle hayır," diye onu temin ederim. "Perşembe günü görüşürüz. Gösteri saat üçte ama her şeyin hazır olduğundan emin olmak için saat birde burada olmam gerektiğini düşünüyorum."

İkna olmuş görünmüyor ama sportif görünümlü küçük siyah arabasına doğru birkaç adım geri atıyor. "Mükemmel. Teşekkürler. Şimdiye kadar harika iş çıkardın. Sizi aramızda görmekten mutluyuz."

"Burada olduğum için mutluyum," diyorum dürüstçe. "Gecenizin geri kalanında iyi eğlenceler."

Sonra arabama atlayıp eve gidiyorum. Çünkü olmak istediğim son yer olsa da temiz çamaşırlarım bitmek üzere. Bu yüzden bir yetişkin gibi davranıp geçmişimle yüzleşmeliyim.

Ve geçmiş derken... Link Sterns'ü kastediyorum.

Eve gittiğimde Link'in kamyonu ama Brody'ninki yoktu.

Harika. Tampon olarak yaşlı Brody'im bile yok.

Onu henüz o kadar iyi tanımıyorum ama çok sevimli biri. Kampüsteki bayanların onu neden sevdiğini anlayabiliyorum ve kadarıyla o da bayanlara bayılıyor.

Futbol ve hokey takımlarının ikisi de kraliyet ailesi olduğu için kampüsteki pek çok şeyi duymak zorundayım. Link ve eski sevgilileri de dahil. Kızlar Link Sterns'le seksin ne kadar ateşli olduğundan bahsederken coşuyorlar. Sanki o düşünceli bir adammış gibi davranıyorlar ki bu da onun şu anki haline uyuyor.

Ben daha önce o kız oldum... O adamın yatakta neler yapabileceğini *biliyorum*.

Onu başka kadınlarla düşünmek bana acı veriyor olabilir ama ben de tam olarak bir melek değilim. Elbette, Link'ten başka kimseyle fiziksel olarak *birlikte* olmadım, ama çıktım. Ya da en azından denedim. Boston'dayken ayaklarımı yerden kesecek ve Link'i dek unutabileceğimi fark etmemi sağlayacak kişiyi bulmaya kararlıyım. vakit geçirdiğim konusunda daha akıllıydım. Sporcu yok,

Bir gün ilgi odağı olmayacak sıradan insanlardı. Kalbime girmesine izin verdiğim kişilere dikkat etmem gerektiğini çok iyi öğrenmiştim. Çünkü onlar oraya girip çıkmayı reddedebilirlerdi. Hayatın kısa olduğu söylene de, birini özlediğinizde günlerin sonsuzluk gibi gelebileceğini öğrenmiştim.

Her ne kadar onu unutmaya çalışsam da, gerçek şu ki, benimde başka bir erkeğin ellerine dayanamıyordum. Dudakları çok yumuşak ya da çok salyalıydı. Kokuları *onunki* gibi değildi. Bu yüzden, çok ileri gitmeden önce, onları iterdim. Dürüst olmak gerekirse... hepsi midemi bulandırıyor. Onlar değildi, ben de değildim.

Link'ti.

Hayatıma devam edemediğim için Link'i suçluyordum. Ona bu kadar aptalca aşıkken nasıl devam edebilirdim ki?

Çantamı kaptığım gibi kendimi zorla cipten çıkarıp içeri giriyorum. Beni gördüğü anda, kıcı yanıyormuş gibi kapıdan fırlayacağını biliyorum.

Ön kapıyı iterek açtığımda göğsüm sıkışıyor ve karnım sanki kıcımdan düşecekmiş gibi oluyor.

Bana böyle hissettirdiği için bu adama lanet olsun.

Oturma odasındaki televizyonun sesini duyduğumda ve Link'in kanepede otururken kafasının arkasını gördüğümde, sırtımı kapıya dayayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Nefesimi üfleyerek, küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakıp burası benim de evimmiş gibi davranmam için kendime sessiz bir moral konuşması yapıyorum. Çünkü öyle.

Kanepenin gıcirtısını ve ardından gelen ayak seslerini duyunca bana doğru geldiğini anlıyorum. Ondan ve karanlık, öfkeli enerjisinden saklanabileceğim hiçbir yer yok.

"Onu öptün mü?" Link'in derin, sert sesi hışırdıyor.

"Ne?" Koridorun diğer ucundaki adamı gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Şu Oliver palyaçosu, haki pantolonlu, lanet olası State Farm'dan Jake gibi." Birkaç adım öne çıkıyor. "Onu öptün mü?"

"Sanırım bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum, Link." Çantamı yere bırakıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Sanırım buraya geldiğimden beri bana beş kelime falan söyledin. Ve o kelimelerin hiçbiri güzel değildi. Söyleyeceğin ilk şey bu mu?" Ona doğru yürürken ellerimi kalçalarıma koydum ve dik durdum. "Kampüsteki dedikodulara göre kızlarla yatıyormuşsun. Bir sürü .

Bir sürü kız. Muhtemelen uzun zaman önce kaptığın cinsel yolla bulaşan hastalık yüzünden penisin düşmüştür. Söyle bana, ne yaptığının ya da kim olduğumun ne önemi var?"

Dudakları dudaklarımda ve ben daha kelimeleri çıkaramadan gücü beni duvara yapıştırıyor. Beni kabaca öpüyor ve ağzıma karşı hırlıyor, "Kapa çeneni, Tate." Göğsü benimkine çarparken ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. Kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissediyorum. "Kapa çeneni, yoksa sana aletimin ne kadar sağlam olduğunu göstererek ben kapatırım."

Sırtımı duvara yaslayıp göğsümü ona doğru bastırıyorum ve ters ters bakıyorum. "Ne? Söyleyeceklerimi duymak istemiyor musun?" Elimi göğsüne bastırıyorum. "Bana pislik gibi davranmayı bırak, Link."

"Sana daha kötü davranmadığım için şanslısın," diyor, bana bakarken gözleri kararıyor. Nane kokusu başımı döndürüyor. "Senden nefret ediyorum."

"Benden nefret etseydin kimin dudaklarını öptüğüm umurunda olmazdı, değil mi?"

"Yani onu öptün mü?" Yavaşça geri çekiliyor ve bedenimi yine soğuk bırakıyor. "Vay canına."

Ön kapıya doğru ilerlerken, gözyaşlarımdan gözlerimde toplandığını hissediyorum. "Link... benden kaçmaya devam edemezsin. Eninde sonunda, odadaki fille yüzleşmemiz gerekecek."

Arkasını dönmeden, eli kapı kolunun üzerinde durur. "Kimin dudaklarını öptüğün umurumda olabilir, Tate. Ama söz veriyorum, senden hâlâ aynı şekilde nefret ediyorum."

Ve o gitti. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, öpücüğünden yayılan elektriği hâlâ hissediyorum ve tekrar hissetmeyi diliyorum. Yine de hissetmemem gerektiğini biliyordum.

Bağlantı

Ne kadar aptalım?

Onu öptüm. Yalancı, işbirlikçi ağzından.

Tate'in kuralını hep biliyordum. *Profesyonel bir sporcuya aşık olma. Ya da bir gün öyle olacak birine.*

Şüpheli olduğu için onu suçlayamam. Annesinin durumuna ve ne kadar boktan bir hale geldiğine baksana. Ama ben onun boktan babası değilim. O adam karısı ve kızları için zar zor ortaya çıktı. Tate ve Meyer'in en önemli anlarında bile orada değildi. Karısı Meg'in arkasından genç bir hatunla yatıyor, onu dünyanın dört bir yanına uçuruyordu. Adam Tate'in mezuniyetinde ortaya çıktığında, sanki tek boynuzlu at görmüş gibiydi.

Ama benimle birlikte olamasa bile, Tanrı aşkına, on iki yaşımızdan beri sürdürdüğümüz dostluktan da kaçıyor. Ona herkesten daha çok güveniyordum. Kendi kardeşlerimden bile. Ve o bir geceden sonra her şeyi bir kenara attı.

Sarhoş bir halde oraya gidip ona aşkımı itiraf ettiğimde, aramızdaki ilişkiyi değiştirdiğimi biliyordum. Elbette, ikimiz de evrenin kaçmamıza izin vermediği o çekimi hissetmiştik. Geceleri onu kollarıma almıştım ve muhtemelen bazen ona çok uzun süre sarılmıştım. Ona bikinisiz olması gerekenden daha fazla baktım. Çoğu erkeği ondan uzak tuttum çünkü teknik olarak benim olmasa bile benim olduğunu biliyorlardı. Ama bana onun ilki olmamı söylediğinde, kafamın içindeki bir ses buna hazır olmadığını haykırıyordu. Bunu yaparsam bir daha asla geri dönemeyeceğimizi söylüyordu.

Bencilce, yine de yaptım. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Yıllardır tek düşündüğüm buydu. Ve sanırım bir parçam, benden kaçsa bile... her zaman ilk ben olacağımı biliyordu. Garip, bir şekilde, bunun onu benim yapacağını hissediyordum. Ömür boyu.

Beni tekrar incitmesini engellememin tek yolu ondan uzak durmam ve bana yaptığı gibi onu da buzlamam. Ve ne zaman aynı zayıflığı hissetmeye başlasam, birkaç dakika önce içimde hissettiğim gibi... Annem öldüğünde gönderdiği e-postayı düşünmem gerekiyor. Onunla yaşamanın tek yolu bu.

Kamyonetimi geri vitese takarak garaj yolundan çıktım ve ondan uzaklaştım.

Yarın daha güçlü olacağım. Bu daha büyük bir sik olmam gerektiği anlamına gelse bile. İş arkadaşını öpüyor. Belli ki hayatına devam ediyor. Sanırım ben de öyle yapmalıyım.

Bir süre arabayla dolaşırken müziği açıyor ve karmaşık gerçekliğini bastırmaya çalışıyorum. Ta ki telefonum çalana ve Cam'in adını görene kadar.

Ekranda.

"Ne var ne yok?" Bu konuşma için sahip olduğum tüm enerjiyi toplayarak cevap veriyorum.

"Fazla değil. Hey, bak, dizliğimi hiçbir yerde bulamıyorum. Sık sık ihtiyacım olmuyor ama şu anda var. Eski dolabımda olduğunu düşünüyorum. Kontrol edebilir misin?"

İnledim. "Tamam. Ama sadece Tate orada değilken."

"Umarım şu anda orada değildir. Bu akşamki antrenman için ona ihtiyacım var." "Evde bile değilim. Antrenman için eşyalarım kamyonetimde ve "Sadece zaman öldürmek için gezintiye çıkıyorum." İç çektim. "Buna ne kadar ihtiyacın var Hardy?" "Yani, sanırım . Belki kendimi yaralarım ve sezon için. Karar senin, koca adam."

Kamyonetimi geri döndürerek vuruyorum. "Lanet olsun," diye tısladım. "Bana borçlusun, orospu çocuğu."

"Evet, evet. Sana borcumu bizi Frozen Four'a götürerek ödeyeceğim. Birazdan görüşürüz. Teşekkürler." Ve sonra o pislik telefonu kapattı.

Ve şimdi, yarım saat önce fırtınalı bir şekilde dışarı çıktıktan sonra Tate'in odasına girmek zorunda kaldım.

Apartmanın önüne çekmem sadece on dakika sürdü. Ve tam da korktuğum gibi, arabası hala buradaydı.

Kamyonetin kapısını iterek açtım ve bu bitirmek için içeri girdim. Belki şansım yaver gider. Belki tuvalette olur. Ya da yürüyüşte.

Daireye girip kapısına yöneldim ve kapının yarıya kadar açık olduğunu görünce rahatlayarak iç çektim.

Ta ki ben onu sonuna kadar itene ve tamamen çıplak, duştan yeni çıkmış bir halde kıyafetlerini almak için şifonyerine uzanana kadar.

"Link! Ne oluyor lan?!" diye bağırarak göğüslerini kapatmaya çalışıyor. "Çık dışarı!"

Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama Tanrı aşkına, onu gördüğümde kanımın her zerresi doğrudan sikime akıyor. Aşağı bakıyorum, ama faydası yok; görüntü lanet beynime saplanmış.

Tüm bunlar zihnimdeki her molekülü kaplıyor. Sırtının küçük kısmı dolgun poposuna doğru uzanıyor. Arkaya taranmış ıslak saçları. Ya da kendini örtmek için göğüslerini avuçlayarak döndüğü zaman. Görebildiğim tek şey bu.

Ona tekrar bakarken, sikimin her saniye büyüdüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sadece dolabından bir şeye ihtiyacım var. Pohpohlama

kendin, Prenses. Sana bakmaya çalışmıyorum Tate. O günler çoktan geride kaldı," diyorum ve omuzlarının biraz olsun çöküşünü izliyorum ama bu yeterli değil. Onu daha fazla incitmeliyim. Bir noktada, onun canını yakmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak. Öyle olmalı. "Yapmak istediğim son şey sana bakmak."

Onu iterek dolabı açıyorum ve yukarıya uzanıyorum, sonunda Cam'in korsesini bulana kadar etrafı yokluyorum.

Arkamı döndüğümde sarılmış ağlıyordu. "Siktir git, Link. Defol git."

Orada öylece donmuş bir şekilde duruyorum, onun ağlamasını izlerken bir tür tatmin duygusu yaşamayı bekliyorum.

Bana doğru yürüyor, beni itiyor. "Çık dışarı!" diye bağıyor. "Çık dışarı! Çık dışarı!"

Bileklerini tutup göğsüme yaslayarak onu sakinleştiriyorum. Havlusu düşüyor ve onu tamamen çıplak bırakıyor.

"Hayır, sen benim evimdesin."

Gözleri kısılıyor ve dudakları hafifçe titreyerek ağzını büzüyor. "Tahmin et ne oldu. Burası benim de evim, pislik!" Bana karşı güreşmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Benimle sıkışıp kaldın, o yüzden buna alış! Hiçbir yere gitmiyorum!"

Herkesin yanında ne kadar sessiz olsa da, benim yanımdayken öyle olmamasını her zaman sevmişimdir. Ama şu anda, bu beni çok kızdırıyor.

"Saçmalık!" Dişlerimi gıcırdatarak homurdanıyorum ve korseyi yatağının üzerine fırlatıyorum. "Her zaman bir yerlere gideceksin. Asla burada kalamayacaksın!"

"Ne söylememi istiyorsun?" diyor, dudakları daha da titreyerek. "Bana gerçekten başka bir seçenek bırakmadın, Link. O gece her şey değişti. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaklar."

Öfkem ne kadar sıcak olursa olsun, ağladığında ona uzanıp sarılmak için can atıyorum. Bir yandan, istediğim tek kişiyi teselli edememek cehennem gibi, ama diğer yandan o kadar kızgınım ki, onun acısına neden olan kişi olmak istiyorum. Deliriyorum. Mutlak, tam bir karmaşa.

Titreyen dudaklarını okşama isteğiyle savaşıyor kendimi öfkeye bıraktım, üzüntüsünün beni yumuşatmasına izin vermedim.

"Bir e-posta, Tate," diye bağıyor sesim. "Hayatımın en kötü döneminde senden aldığım tek şey lanet bir e-posta. En iyi zamanımda. Lanet olsun. Arkadaşım bir e-posta gönderdi."

Annem öldüğünde e-posta gönderdim," diye hırladım. "Beni ya da ailemi hiç umursamadin."

Nefesini içine çekiyor, göğsü şişiyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, pislik. Annenin hasta olduğunu öğrendiğimde senin için geri geldim. Ve ne oldu biliyor musun? Artık bana ihtiyacın yokmuş gibi görünüyordu."

Sözleri beni uyuşturuyor. Ne demek istediğini merak ediyorum.

Gözyaşları güzel yüzünden aşağı akıyor ve parmaklarım kasılıyor, onları fırçalamak için uzanmak istiyorum.

"En başta gittiğim için bana kızabilirsin. Cenazeye gelmediğim için de benden nefret edebilirsiniz çünkü orada olmalıydım. Ama öğrenir öğrenmez geri döndüm." Alt dudağını ısırtıyor, dişlerini o kadar kötü geçiriyor ki kan görmediğime şaşıyorum. "Cenaze için eve gelmememin tek nedeni, o günün senin için zaten bildiğimden daha zor hale getirmek istemememdi. İnan bana, orada olmak istedim. İstedim."

Ona ne zaman döndüğünü sormak istemiyorum. Bilmek istemiyorum. Çünkü eğer bu doğruysa, eğer gerçekten geri döndüyse... Onu affedeceğim ve tekrar ona ihtiyaç duymaya başlayacağım.

"Arkadaşların sonsuza dek birbirlerinin arkasını kollaması gerekir, Tate." Ellerinden birini bırakıp yüzünü işaret ediyorum. "Sadece onlar için uygun olduğunda değil. Ben sana göz kulak oldum. Seni korudum ve çıkmadığımız halde sana bir kraliçe gibi davrandım."

"Anlamıyor musun?" diye inliyor. "Beni sevdiğini söylemeden önce arkadaşın olmak yeterince zordu. Biz... bunu yapmadan önce." Sesi zar zor bir fısıltıya dönüşüyor. "O geceden sonra, senin etrafında olmaya dayanmamın hiçbir yolu yoktu." Gözyaşı dolu gözlerle bana bakıyor. "Çok uzun zamandır benim en iyi arkadaşımın, Link. Ama senin en iyi arkadaşın olmak işkenceydi."

"Bu nasıl bir işkenceydi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Senin için her şeyi yaptım!"

"Çünkü seni kim bilir kaç kızla birlikte görmek zorundaydım, asla onlardan biri olamayacağımı bile bile. Ve senin Appleton'ın en sevilen sporcusu olmanı izledim. Yatağa girdiğim her gece düşündüğüm adamla arkadaş bölgesinde olmak zorundaydım. Muhtemelen istemediğin halde kendini bakmakla yükümlü hissettiğin inek kız olarak tanınmak zorunda kaldım." Burun delikleri alevlendi. "Ve lisedeki tüm zamanım boyunca, başka kimsenin bana sahip olamayacağından emin oldun, ilgi gösteren her bir erkeği uzaklaştırdın. Bir yandan da sikini sokabildiğin her deliğe sokuyordun."

"Ve sonra seni sevdiğimi söyledim, Tate! Lanet olsun!" Tısladım. "Seni istediğimi söyledim. Bizi istediğimi söyledim. Ve sen bir korkak gibi kaçtın."

"Biliyorum!" Elini çekti ve yüzünü kapattı. "Kurallarımın ne olduğunu biliyordun. Babam gibi biriyle asla evlenmeyeceğimi biliyordun. Özür dilerim." Burnunu çekiyor. "Kaçmak kendimi güvende tutmak içindi. Senin etrafında olmaya daha fazla dayanamadım. Bu beni öldürüyordu." Nefesini içine çekiyor. "Beni öldürüyordun."

"Yani, beni istedin ama başka kızlarla yattığım için işkence gördün. Ama sonra, seni istediğimi itiraf ettiğimde, bu seni korkuttu çünkü hokey oynadığım için benimle birlikte olamadın." Kollarımı havaya kaldırdım. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum. Biliyorum!" diye bağıyor, güzel yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış. "Sadece aramıza mesafe koymak zorundaydım. Tek yol buydu."

"Yine de buradasın. Lanet Georgia'ya geri döndün." Çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama bir noktada benim için geri dönmüş olsan bile, cenazeye gelmek yerine o e-postayı gönderdiğinde senden nefret etmeme neden oldun," diye kükrüyorum. "O gece seni asla becermemeliydim, Tate. Sikimi asla kalçalarının arasına gömmemeliydim. Ama sen istedin ve daha iyisini bilmeme rağmen yine de yaptım. Ama hata yapma. Bu benim en büyük pişmanlığım."

Geri çekilip, Cam'in yatağındaki korseyi aldım ve dışarı çıktım.

Yaptığım en kötü şey en iyi arkadaşımınla takılmaktı. Çünkü artık birbirimizin yanında bile olamıyoruz.

4

Bağlantı

"Sterns, iyi oyundu," diye sesleniyor Koç LaConte. "Hardy, sanırım sen de iyiydin." Etrafındaki tüm takıma bakıyor. "Daha iyi görünüyorsunuz ama daha önümüzde uzun bir yol var. Ve tahmin edin ne oldu. Zaman bizim değil. İki hafta sonra ilk sezon maçımız var." O işaret ediyor

çıkışa doğru. "Hadi gidin buradan. Yarın sabah erkenden neşeli yüzlerinizi göreceğim."

Hepimiz rahat bir nefes aldık. Son zamanlarda çoğu gün iki antrenman yaptık ve hepimiz bunu hissetmeye başladık. Tate'i çıplak görmeyeli bir hafta oldu ve Koç'un bizden çılgınca beklentileri yüzünden onunla karşılaşmak gerçekten sorun olmadı. Onu birkaç saniyeliğine gördüm ve banyodan odasına giderken göz göze geldik ama birbirimizin etrafından garip bir şekilde geçmeyi başardık.

Meşgul olmak, bana ne zaman sormamı da engelledi. Bilmemek beni öldürse bile.

"Hey, Sterns," diyor Cam arkamdan. "Gidip bir bira içmeye ne dersin? Ya da biraz yemek? O'Brien, Thompson, siz de var mısınız?"

"Yapamam. Üzgünüm Kaptan," diye karşılık veriyor Hunter. "Benim için soğuk bir tane al." "Ben . Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyor Brody esnemededen önce. "Ben çok Taşaklarım bile yoruldu."

"Eğer durum buysa, sanırım bu gece gizli bir ilişki için dışarı çıkmayacaksın, ha?" Ona sesleniyorum. "Yorgun taşaklar ortalıkta görünmemek için iyi bir neden gibi görünüyor."

Arkasını dönerek göz kırpmıyor. "Bunun için asla çok yorgun değilim."

"Onunla ne zaman tanışacağız?" Hepimiz soyunma odasına girerken Cam soruyor. "Aile olduğumuzu sanıyordum ama şimdi sır falan saklıyorsun."

Brody ona sert bir bakış atıyor. "Tanrım, kısa süre önce aynı şeyi başka kim yaptı merak ediyorum." Başını sallar. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Seni ikiyüzlü pislik."

"Sanırım bu adil," diyor Cam. "Ama kendimi savunmam gerekirse, eğer bunu bir sır olarak saklamasaydım, Koç taşaklarımı keser ve muhtemelen sizin onları disk olarak kullanmanıza izin verirdi. O zaman ben de kadın hokey takımına katılmak zorunda kalırdım." Yüzünü buruşturuyor. "Bu olay gizli kalmalıydı."

"Bu da öyle," diye mırıldandı Brody. "Şimdilik. Ve hayır, utandığım için değil. Sadece bomba patlatmak için doğru zaman değil, hepsi bu. Ayrıca, bu kolay. Eğlenceli. Başka bir şey değil."

"Yani, başka biriyle takılsa umurunda olmaz mıydı?" Alay ediyorum. Onu.

" bir şey değil." Omuz silkiyor.

Duşa girip sıcak suyun üzerimdekileri temizlemesine izin veriyorum. terlemek ve ağrıyan kaslarımı rahatlatmak için. Cam ile ciddi bir ilişkim var,

Hunter eski sevgilisini kovalıyor ve Brody kim bilir kiminle gizlice dolaşıyor, yardım edemem ama erkeklerin bu yıl önemli olana odaklanmayı kaybettiklerini düşünüyorum.

Frozen Four'a gitmek. Hedefimiz bu.

Ve bu noktaya kadar dikkatimi dağıtan hiçbir şey olmadı. Şimdi, dikkatimi dağıtan şeyle yaşıyorum. Bu nasıl işe yarayacak?

Club 83'ün barında oturuyoruz ve ben ikinci biramı bitiriyorum. Bu gece biraz stres atmak iyi hissettiriyor ama hepimiz yarın sabah erken kalkmamız gerektiğini biliyoruz. Ne yazık ki bu gece sonsuza dek sürmeyecek.

Cam birasının etiketini düşüncesizce sıyrarak, "Seninle yaşayan şu piliç var ya," diyor, "bana onun hikâyesini anlatacak mısın? Çıkıyor muydunuz?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye mırıldanıyorum. "Şu arkadaşını hatırlıyor musun, Bama Bishop?"

"Beau Bishop," diye düzeltti beni. "Ben de Alabama'lıyım ve etrafta dolaşırken kendime Bama dediğimi görüyor musun? Tabii ki hayır."

Cam, Bama'ya gerçek ismiyle hitap eden tanıdığım tek kişi. Muhtemelen Beau, Bama olmadan önce de arkadaş oldukları içindir. Ve dediği gibi, Cam de Beau'yla aynı Alabama kasabasından. ", sakınleş ve yoluna devam et. Tanrım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim gibi Beau ile yıllarca süren arkadaşlığınızdan sonra aranızın nasıl bozulduğunu ama onu affettiğinizi ve şimdi aranızın iyi olduğunu anlatıyordum."

"Evet, sanırım."

"Aynen öyle. Ama ben onu affetmeyeceğim," diyorum açıkça. "Asla."

"Burada önemli bir farkı gözden geçiriyorsun dostum." Cam düşünceli görünüyor. "Onun bir vajinası var. Ve şahsen gördüğümde değil ama Beau'nun bir aleti olduğundan eminim."

"Bunun ne önemi var ki? O benim en iyi arkadaşımdı, tıpkı onun senin olduğu gibi. Aynı şey."

"Yani, hiç V'sine D'ni koymadın mı?" Brody şüpheyle soruyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Bahşişi bile mi?"

"Hayır. Sen ne kadar aptalsın dostum? Bir ile on arasında."

"On bir," diye kestirip atıyor. "Ayrıca, erkekler ve kızlar gerçekten de sadece en iyi arkadaş mıdır?" Cam parmak uçlarını masaya vurarak soruyor. "Sanmıyorum. Addy'yle yeterince piliç filmi ve Hallmark saçmalığı izledim, her zaman, her zaman, her zaman birbirlerine aşık biliyorum. Ya da daha kötüsü, biri aşık olur, diğeri de '*Yok, ben iyiyim*' der. Ve bunu izlemek gerçekten berbat."

"Konuyu değiştirmek gibi olmasın ama kim zaman zaman iyi bir Hallmark filmini sevmez ki?" Brody Sprite'ından bir yudum alarak araya giriyor. "Ben de bazen Lifetime filmlerinden hoşlanıyorum. Çok müstehcen oluyorlar."

"Lifetime'da her şey var. Düpedüz iğrenç," diye katılıyor Cam. "Oyunculuklar bok gibi ama ben kızmıyorum."

Onlara bakıyorum. "İkinize ne oldu böyle? Yüce Tanrım. Koç aletini kesmiş olmalı ve sen bunu hatırlamıyorsun. Artık bir vajinan var."

Kaşlarını kaldırarak sırtıyor. "Ahh... Addison farklı düşünmek için yalvarırdı," diyor Cam sinsice. "Her iki durumda da, adamım, senin titleşimini alıyorum. Bu hatunu istiyorsun. Bence devam et. Bugünlerde romantik şeylere bayılıyorum."

"Bunu ne zaman söyledim ki?" İnledim. "Onu istemiyorum." "İşemem lazım," diyor Brody, ayağa kalkarak.

Tam çıkarken, sarışın güzel bir şey onun koltuğuna oturuyor. Bana gülümseyerek biraz daha yaklaştı. "Link Sterns, değil mi?"

"Belki." Ona bakıyorum.

Tate Tracy gibi değil ama belki de bu kötü bir şey değildir. Tate muhtemelen gömleklerini içine sokan, haki pantolon giyen ve gezegenlerden bahseden erkeklerle öpüşüyordur.

Gülümsüyor, kendinden çok emin görünmeye çalışıyor ama gergin olduğunu hissedebiliyorum.

"Link Sterns olduğunu biliyorum. Ben Kaylee. Çok iyi bir oyuncusun."

Cam'in arkamdan homurdandığını duyuyorum ama onu görmezden geliyorum.

"Hokey hayranısın sanırım?"

"Onun gibi bir şey," diyor şakacı bir şekilde. "Sır tutabilir misin?"

"Elimden geleni yaparım."

Dudaklarını kulağıma daldırırken gergin görünüyor. "Arkadaşlarım gelip seninle konuşmam için beni cesaretlendirdi. Ya bu ya da çok çok daha kötü bir şey olacaktı."

"Benden daha mı kötü?" Gözlerimi kısıyorum. "Bundan şüpheliyim."

Yutkunuyor. "Diğeri ise bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşamaktı." Dudağını ısırarak kararsızca bana bakıyor. "Merak etme... Seni bu konuda zorlamayacağım."

Tate'in Oliver'ın karşısında oturduğu düşüncesi zihnime saldırıyor ve bana onu öpmediğini söylememesi, öptüğü anlamına geliyor olmalı. Dudakları onunkilerin üzerindeydi. Benim olması gereken dudaklar. Şu anda birlikte olabilirlerdi; elleri onun vücudunun her yerinde olabilirdi. Bundan hoşlanıyor bile olabilir.

"Neden olmasın?" Yavaşça çiziyorum. "Özgürüm. Ve sen de büyük bir fan."

Arkadaşlarına bakmadan önce gözleri büyür. "Tamam. Demek istediğim ... evet. Evet."

Birden Cam beni dürttü. "Eğer benimle geleceksen, hadi gidelim. Addy beni bekliyor ve balımı bekletmem." Ayağa kalkıp sırtına bir tokat attı. "Choppity chop."

"Sana söylemiştim... artık taşak yok," diye mırıldanıyorum tam Brody onun yanında dururken. "Kocaman bir vajina."

"Hayır, Cam Hardy sadece aldığı tek vajinayı *seviyor*." Göz kırıyor. "Hadi gidelim, orospu çocukları."

"Bir kişilik daha yer var mı?" Cam'e mırıldandım.

Gözleri yanımdaki hatuna kayıyor. Sesini alçaltarak bana sert bir bakış attı. "Gerçekten mi, dostum? Gidip yeni oda arkadaşına onu istediğini söyleyen ve beynini sikip sonsuza kadar mutlu yaşasan daha kolay olmaz mı? Böylesi daha iyi olur gibi geliyor."

"O kadar kolay değil Hardy. Hayatta her şey böyle değildir. Bazı şeyler düzeltilemez."

Omzumu okşayarak başını sallıyor. "Madem öyle diyorsun. Ama benden söylemesi, bunun bir faydası olmayacak. Belki bir saniyeliğine, taşakların karıncalanırken, gerginliğini alır. Ama sonra, bir kez bittiğinde? O acı hemen geri gelecek."

Az önce söylediklerini beynimden atıp Kaylee'ye doğru başımı sallıyorum. "Bu cesareti tamamlamaya hazır mısın, tatlım?"

Bana bakarken sonunda başını salladı. "Tabii ki evet."

Birlikte çıkışa doğru yürürken, ben bile ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ya da neden yaptığımı.

Umarım Tate'i başka bir adamla hayal etmeme en azından birkaç dakika engel olur.

Tate

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, dairenin ışıklarının yandığını görüyorum ve çocukların her neredeseler geri döndüklerini biliyorum. Pizzama, altılı bira paketime ve dondurmama bakıp iç geçiriyorum. "En azından bu geceyi daha iyi hale getireceksin."

Planım onlar eve gelmeden önce markete koşmak ve odama geri dönmekti. Bitirmem gereken bazı ödevlerim vardı ve son birkaç haftanın yorgunluğunu atmak için kendime bir iki bira ısmarladıktan sonra pizza ve dondurma ile karnımı doyuracaktım.

Eşyalarımı toplayıp arabadan iniyorum ve eve giriyorum. "Pizza, bira ve dondurma mı? Benimle evlen artık, mu?" Brody beni gördüğünde söylüyor. "Yemek yemekten korkmayan bir kız... işte ben de bundan bahsediyorum."

"Hayatı bir kere yaşıyorsun, değil mi?" Omuz silkiyorum, kapıyı popomla arkamdan kapatıyorum. "Günlerimi salata yiyerek geçirmeyeceğim."

"Sen ve ben ikimiz de." Başını sallıyor. "Bu kuşlar için."

"bak. Hepsini yemeyeceğim." Omuz silkiyorum. "Aslında bu doğru değil. Muhtemelen yapabilirim. Ama yapmamalıyım."

"Ben iyiyim, Tater Tot. Az önce Club 83'e gittik."

Üst kattan bir kızın kıkırdadığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. Brody bunu görmüş olmalı çünkü bana doğru yürüyor.

"Seni etkilemesine izin verme. Onun istediği de bu."

"Nasıl birlikte yaşayacağız?" Eşyalarımı üzerine bırakıyorum. "Başka kadınlarla birlikte olduğunu düşünerek ülkenin öbür ucunda olmak bir şeydi. Buna ilk elden tanık olmak başka bir şey." Boğazımı temizleyerek sesimin çatladığını gizlemeye çalışıyorum. "Çekip gittiğimi biliyorum ama bu durumu kolaylaştırmıyor."

Yüzüne şeytani bir sırıtiş yayılmadan önce sempatik görünüyor. "Link benim oğlum ve o orospu çocuğu için adam bile öldürürüm. Ama şu anda canı yanıyor ve yapmak üzere olduğu şey bunu daha iyi hale getirmeyecek." Elimi tutup beni odasına doğru çekti. "Onunla yatmak ister misin?"

Çabucak başımı sallıyorum. "Hayır... Bunu bir ömür boyu yeterince yaptım, teşekkürler." Omuzlarım çöktü. "İstedğini yapabilmeli. Dediği gibi, burası önce onun yeri. Ve burayı terk eden bendim. Bunu kendi gerçekliğim olarak seçtim."

Cıyıklama sesi çıkardığını duyuyorum ve zihinsel olarak kendime kusmamam gerektiğini söylemem gerekiyor. Ne olduğunu anlayamadan Brody beni yatak odasına çekti. Kapıyı kapatıyor ve arkasından kilitliyor.

"Brody, ne-" demeye başlıyorum ama ağzımı kapatıyor.

"Birlikte oynayalım, olur mu? Hayatımda biraz eğlenceye ihtiyacım var."

Yatağın kenarına oturarak aşağı yukarı hareket ediyor ve pek de uygun olmayan birkaç kelime homurdanmadan önce gıcırdayan bir ses çıkarıyor. "Tate," diye inliyor. "Oh... siktir... Tate."

Yanaklarım kırmızının en koyu tonuna kadar ısınmış olmalı. Ve ne kadar sıcak hissedersen hissetsinler, sanırım üzerlerinde yumurta pişirebilirim. Kesin olan bir şey var... Brody'nin tecrübesi var. Çok ama çok fazla kirli tecrübesi *var*.

Brody kaşlarını kaldırarak başını sallıyor ve benden ne yapmamı istediğini anlıyorum.

"Bunu yapamam!" Dehşete düşmüş bir şekilde fısıldıyorum. "Seksi olmaya çalışırken bile seksi değilim! Ayrıca, bu çok aptalca! Ve çok yanlış."

"Hadi kızım. Bana oyununu göster," diye mırıldanıyor. "Sende biraz olduğunu biliyorum. Kimsenin *böyle* bir götü yok ve yok." Başını kıçıma doğru eğiyor ve göz kırpmıyor.

"Güven bana, benim oyunum yok."

Aniden ayağa kalkarak kıçıma öyle sert bir tokat atıyor ki, acı içinde bağırıyorum.

"Evet. Sana şaplak atmam hoşuna gidiyor mu, pis kız?" O kadar yüksek sesle inliyor ki komşuların onu duyabileceğinden eminim. "Daha fazlasını mı istiyorsun, Tate? Bunu hak etmen gerekecek. İyi bir kız gibi dizlerinin üstüne çök."

Elini kaldırarak üç parmağını havaya kaldırır ve sadece bir parmak kalana kadar her seferinde bir parmak indirir. Ve sonuncusu da indiğinde, birisi kapıyı açmak için çaresizce kapı kolunu çekmeye başlar. Ancak kapı kilitlidir ve bu yüzden içeri girmeye çalışan kişi kapıyı yumruklamaya başlar.

"Ne oluyor lan?" Link kükrer. "Kırmadan önce aç şu lanet kapıyı."

Brody'ye dönüp şimdi ne halt edeceğimizi öğrenmek için yalvarırken gözlerim yemek tabağı büyüklüğünde olmalı.

"Biraz meşgulüm, Sterns," diye sesleniyor Brody, suratını asmamaya çalışarak. "On dakika sonra gel. Hayır, beşte gel."

"Siktir et," diye hırlar Link.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. O yapamadan kapıyı çekip açıyorum.

İşte orada duruyor, birinin parmakları arasından geçmiş gibi görünen kahverengi saçları karmakarışık ve sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Gömleğini çıkarmış ama Tanrı'ya şükür kot pantolonu üzerinde, gerçi buraya gelmeden önce onu da giyebilirdi.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra tamamen giyinik olduğumu fark ediyor, sonra gözleri Brody'ye kayıyor ve içeri dalıyor.

"Ne halt ediyorsun, O'Brien?"

"Görünüşe göre seninle aynı şey," diye cevaplıyor Brody omuz silkerek. "Bunun için iyi bir gece olmalı."

Link beni kolumdan çekerek odama sürükledi ve kapıyı çarptı. Beni duvara yasladı. "Gerçekten en iyi arkadaşımla fahişelik yapmak zorunda mısın, Tate?"

Elim yüzüne çarpıyor ve öyle sert bir tokat atıyorum ki avuç içim sızlıyor. "Bana orospu demeye cüret etme, pislik! Şu anda yatağında rastgele bir kız var. Kız olmam durumu farklı kılmıyor." Ona ters ters bakıyorum, yüzüne bakabilmek için parmak uçlarımda duruyorum. "Ne yaptığım ya da *kiminle* yaptığım seni ilgilendirmez. Ama bilgin olsun, Brody ile yanlış bir şey yapmıyordum. Sadece bir şakaydı."

"Haklısın, Tate. Odamda bir kız var. Ve çok da ateşli," diye karşılık veriyor. "Belki odama geri dönerim ve sikime öyle bir binmesine izin veririm ki çığlık atar ve sen de onun adımı haykırışını dinlemek zorunda kalırsın." Bir elini çeneme koyuyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor. "İstediğin bu mu? Başka birini becermemi mi istiyorsun? Sen olduğunu hayal edebilmek için onun içine girdiğimi mi dinlemek istiyorsun? Bahse girerim o külotun içine bir iki parmağını bile , seni tekrar sikmeme en çok yaklaşacağın anın bu olduğunu bilerek."

"Umurumda değil. Umrumda değil," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak. "Gidip Brody'ye bineceğim. Onu becereceğim ve sen de bunu dinleyeceksin," diye mırıldandım. "Pislik."

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama beni yakalayıp duvara daha sert yapıştırıyor. "Seni dizlerinin üzerine çöktürüp sikimi gırtlığına kadar sokmadan önce o pis ağzını kapat, öyle ki başka bir adamla sikişmeyi aklından bile geçiremeyeceksin. Her santimimde öğürmekle meşgul olacaksın."

Gözleri kuduz bir hayvanınki gibi. Gözbebekleri neredeyse tüm irislerini dolduruyor. Kot pantolonunun içinden bile sertliğinin beni ittiğini ve inlememe neden olduğunu hissediyorum.

Bana ihanet eden meme uçlarıma lanet olsun. Ve şu anda olduğu gibi karıncalanan aptal vajinama. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, sahip olabileceğim tüm mantıklı düşünceleri susturuyor.

"Siktir git," diye nefes veriyorum.

"Beni zorlamaya devam et, Tate. Bakalım ne olacak."

Tanrı bilir ne kadar uzun süre birbirimize baktık. İkimiz de zamanın içinde donup kaldık. Öfkesi aşırı ısınmış bir motor gibi ondan yayılıyor. Yine de tek istediğim ona bir ağaç gibi tırmanmak ve bu odadan hiç çıkmamak.

"Brody'yi istemiyorum," diye mırıldanarak ateşkes ilan ediyorum. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece sana ulaşmaya çalışıyorduk."

Daha da yaklaşarak çenemi kavramaya devam ediyor ve dudakları zar zor dudaklarımdan üzerinde geziniyor. "Ne istediğini bilmiyorsun, Tate. Sorun da bu zaten. *Her zaman* sorun oldu."

O haklı. Ben bilmiyorum. Her yerdeyim. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bu da kendimi korumak. Ama konu ne istediğime gelince, istediğim hep o oldu.

"Zavallı, üzgün, kırık Tate. Babasıyla ilgili sorunları ve aptal kuralları var," diyor, zalim kelimeler dudaklarından hiçbir şey yokmuş gibi akmaya devam ediyor. "Hiç mantıklı değilsin."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ona bakarak. "Eve kimi getirdiğinin beni ilgilendirmediklerini biliyorum. Ama bu işleri kolaylaştırmıyor." Başım öne eğik. "Her şey karmaşık, Link."

"Evet ama geri dönmeyi sen seçtin, değil mi?" diyor duygusuzca. "Georgia'dan uzak kalabilirdin. Eğer bu senin için zorsa... bu senin kendi hatan. Ve eğer buna katlanamıyorsan, Boston'a geri dön. Bilirsin, kalabalığa *karışabileceğin* bir yere."

Fark edilmemek için Boston'a gitmek istediğimi hiçbir zaman yüksek sesle söylemedim. Böylece radarın altında kalabilirdim. Annem bunu hiç anlamadı. Ama Link? Tabii ki anladı.

O benim olduğum her şeyi görüyor. Karanlık ve çirkin olanı görüyor. Nefret ettiğim yanlarımı.

Link'ten hiç saklamadım.

O gittiğinde kendimi tutmaya çalışmadım. Yatağındaki kızı ve Link'i nasıl alacağını düşünerek yere yığılıyorum.

Bu gece yalnız olacağım.

Bağlantı

"Özür dilerim," diyorum Kaylee'yi evine geri götürürken. "Seni garip bir duruma sokmak istememiştim."

"Sorun yok, gerçekten," diye beni temin ediyor ama duygularının incindiğini anlayabiliyorum.

Onu eve getirdiğimde, pek hoşlanmadığım halde öpüşmeye başladık. İki dakika içinde tişörtünü çıkardım, boynunu öptüm ve onu inlettim. Ama bundan daha ileri götürmekte zorlanıyordum. Çünkü yeterince iyi görünen bu kızı kullanmak istemiyordum. Ve tam eli sikime kaymış, kot pantolonumun üzerinden beni okşarken, Brody'nin Tate'in adını inlediğini duydum. Önce yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm ama kızın ciyaklamasını ve ardından tekrar adını bağırdığını duyunca... aklımı kaçırdım.

Bana ulaşmak için bir tuzak olduğunu biliyorum ama Kaylee'yi bırakıp eve döndüğümde Brody benimle konuşmaya hazır olsa iyi olur.

Tate kayıtsız kaldığında, ondan nefret etmek benim için çok kolay. Ama kendini bana azıcık da olsa gösterdiğinde ve tanıdığım Tate'in hala orada olduğunu gördüğümde, kendimi zayıflamış hissediyorum.

Ve şu sözleri mırıldandığında, "Brody'yi istemiyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz" dediğinde, kıyafetlerini çıkarıp ona mezuniyet gecesini hatırlatmaya çok yaklaşmışım.

Sonuçları ne olursa olsun, bunu istiyordum. Ama kendimi o kızın beni soktuğu trans halinden çıkardım ve zaten yaptığımdan daha aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştım.

Odama döndüğümde Kaylee'den özür diledim ve berbat bir gece olduğunu ve onunla seks yapamayacağımı söyledim. Kendimi bir pislik gibi hissettim ama bu doğru olmazdı. Tate yan komşumuz olduğu için değil, bu kadın onu öperken ağlayan bir adamla seks yapmaktan daha fazlasını hak ettiği için.

"O senin eski sevgilin mi? Yoksa ... ne?" Sesi sessiz. "Senin evindeki kız."

"Bunu açıklamak zor. Bizim bir tarihimiz var. Ve bazen tarih geri gelip bizi kığımızdan ısıyor."

"Anlıyorum," diyor bir evi işaret etmeden önce. "Tam şurada. Ön tarafa çekebilirsiniz."

Kaldırıma yanaştığımda eli hemen kapıya gitti. "Kaylee, gerçekten üzgünüm. Ve bilmeni isterim ki, sen değildin.

Sen harikası. Ve eğer kafam bu kadar karışık olmasaydı, sana asla unutamayacağın bir gece yaşattırdım. Beni affeder misin?"

Yanağıma bir öpücük kondurmadan önce bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Kendini affedilmiş say. Sen iyi bir adamsın, Link Sterns. Umarım geçmişini çözersin. Ve bunun senin geleceğin olup olmadığına da karar verirsin." Dışarı çıkarken kapıyı kapatmadan önce el sallıyor.

Tate

Brody kapımı iterek açtıktan sonra, "Pizzan soğuk, biran sıcak ve dondurman da eriyebilirdi ama ben onları buzluğa koydum," diyor. "Bir şey değil."

Yastığımı kendime doğru çekip gözlerimin altını siliyorum. "Teşekkürler. Artık o kadar aç değilim."

Hiçbir zaman çok ağlayan biri olmadım. Hep düşünmüşümdür, ne anlamı var ki?

Ama iş Link'e gelince, beni lanet bir su çeşmesi olarak düşünün.

Yanımda yerini aldığımda yatağın kaydığını hissediyorum. Arkamı döndüğümde, bana bir tane uzatmadan önce iki bira açmasını izliyorum.

Doğrulup sırtımı yatak başlığıma yaslıyorum. "Teşekkürler." Burnumu çektim. "Özür dilerim. Ben taşınmadan önce hayatın muhtemelen çok daha basitti. Şimdi buradayım ve her şeyi mahvediyorum. Link'le olan arkadaşlığını bile."

Omzumu tutarak kıkırdıyor. "Tatlım, Link ve ben kan bağıımız olmayabilir ama biz kardeşiz. Aramıza kimse giremez. O adamı seviyorum. Bu gece yaptığım şey ona yardım etmek içindi, onu incitmek için değil."

"Onu asla incitmek istemedim," diyorum, sanki kendimi açıklamaya çalışıyormuşum gibi. "Acı çektirmek isteyeceğim son kişi o. Ben sadece... korktum. Hâlâ da korkuyorum."

"Derinlerde bir yerde herkes korkar. Ve eğer korkmuyorlarsa, aptalın tekidirler." Geri çekilip yanıma oturdu. "İyi olacaksın, Tater Tot. Söz veriyorum."

"Evet," fısıldıyorum, inanamıyorum.

"Evet," diye karşılık veriyor. "O sürtüğü eve götürdü bu arada. Onu becermedi. Bunu kesinlikle biliyorum."

Ona baktığımda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Gerçekten mi? Ne yani, kapısına bardak mı dayadın, dinliyor muydun?" Şaka yapmaya çalışıyorum ama sesim çatlıyor.

"Onun gibi bir şey ama çok daha az ürkütücü." Omuz silkiyor. "Şimdi televizyonda bir şeyler bul. Ben şu yarısı erimiş dondurmayı alacağım. Ama benimle paylaşırsan iyi olur." Ayağa kalkıp göz kırpmıyor. "Ayrıca, senin için en iyi seks seslerimi taklit ettim."

"Zaten dondurmamı yemeden önce on beş saniye mikrodalgada ısıtıyorum. Mükemmel olacak."

"Sen seri katil misin?" diye fısıldıyor.

"Har-har, hiç komik değil." Daha öncesini hatırlayarak kıkırdıyorum. "Bir de şu sahte seks sesleri meselesi var. Öncelikle, geçen gün Link'le konuşurken seni duydum. Sen bir iç çamaşırı modelisin, peki ya başka? Sen de mi porno yıldızısın?" Elimle kendimi yelpazeliyorum. "Çünkü sen sadece yanaklarımı yaktın, önemli değil."

Gülüyor, omuz silkiyor. "Seksi severim. Ne diyebilirim ki? Çoğu kişi konuda oldukça iyi olduğumu söyler." Kapıya doğru dönerek bana doğru işaret ediyor. "Şimdi, sen bize televizyonda izleyecek bir şeyler bulurken ben de dondurma alacağım. Hüzünlü bir şey olmasın. Ağlayacak falan havamda değilim."

"Anlaştık," diyorum ve kumandayı televizyona doğrultuyorum.

Her nasılsa, Brody'de beklenmedik bir arkadaş buldum. Ama ben aptal değilim. Bunun Link'i daha çok inciteceğini biliyorum. Ve bunun için kendimi

tam bir pislik gibi hissediyorum.

Bağlantı

Kafamı boşaltmak için bir saat etrafta dolaştıktan sonra daireye giriyorum ve hemen Brody ve Tate'in şu şekilde sohbet ettiklerini duyuyorum

Onlar uzun zamandır kayıp en iyi arkadaşlar falan. Tüm hayatımı mahvetmek için burada olduğunu daha da kanıtlıyor.

Odasına doğru ilerlerken kapının açık olduğunu görünce rahatlayarak iç geçiriyorum.

Kapı çerçevesinden içeri girdiğimde, ikisinin yatağında dondurma yerken ve birbirlerini yıllardır gibi takılırkenki görüntüsüne bakıyorum. Bu beni çok kızdırıyor. Birbirlerini istedikleri için kıskandığımdan değil, onun yeni en iyi arkadaşı gibi davrandığı için. Ve benim onun hayatındaki yerim her zaman buydu.

"Ne yapıyorsun lan sen? Yarın erkenden antrenmanımız var O'Brien," diye azarlıyorum onu. "Ve biz zaten Club 83'te yemek yedik."

Karnını okşayarak sırtıyor. "Link, her zaman yemek yiyebileceğimi şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Arkasına yaslanıp esniyor. "Ama haklısın. Yatma vakti geldi." Tate'in başını okşar. "*Outer Banks*'in bir sonraki bölümünü bensiz izlemesen iyi edersin. Sarah'nın babası hakkında içimde kötü bir his var. Sana söylüyorum, o kötü haber ayları."

"O kadar emin olma. Onun sadece sevgi dolu bir baba olduğunu hissediyorum." Gözleri benimkilerle birleşene kadar gülümsüyor ve sonra gergin görünüyor.

Brody kolunu bana dolamadan önce, "İyi geceler, Tater Tot," diyor. "İyi geceler, Linky. Sikin teki olmana rağmen seni seviyorum. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, sikimi Tate'in vajinasının içine sokmadım. Ya da ağzına. Ya da kıkına. Yapmayacağım da."

Bunun bir tuzak olduğunu bilsem de, kafamda kırmızı görmeme neden olan bir görüntü oluştursa bile, bunu onun dudaklarından duyunca rahatlayarak iç çektim.

Kendi odasına girdiğinde ona baktım. "Ne yaptığını bilmiyorum ama saçmalamayı kes. O benim en iyi arkadaşım. Kendine bir arkadaş bul." Ona ters ters bakıyorum. "Seni daha önce öpmemeliydim. Bu bir hataydı ve bir daha olmayacak. En iyi arkadaşımın olmadığı sürece kimin sikin içine girmesine izin verdiğin umurumda değil."

Yüzü biraz acı çekmiş gibi görünüyor. "Yani, en iyi arkadaşın olmadığı sürece kiminle ilişki yaşadığının umurunda olmadığını."

"Ya da takım arkadaşlarıma" diye cevap veriyorum. "Şu anda hayatımda önemli olan *tek* şey hokey. Sahip olduğum tek şey bu. Bunu benim için mahvetme."

"Tamam," diyor usulca. "Yapmayacağım. Ama bilgin olsun, Brody'yi öyle görmüyorum. Bana karşı nazıktı. Onu bir arkadaş olarak görüyorum. Ama bu seni üzüyorsa, sanırım ondan uzak durabilirim."

Başka tarafa bakıyorum. "değil. Sadece arkadaşlarımı sikme, Tate. Yeterince şey , değil mi?"

Gözlerim tekrar onunkileri buluyor ve kendimi netleştirmek için bakışlarını tutuyorum. Sanırım, bir şekilde, onu söylemek üzere olduğum şeye ikna edersem, belki kendimi de ikna edeceğimi düşünüyorum.

"Artık kiminle öpüştüğün, kiminle seviştiğin ya da kiminle çıktığın umurumda değil. İlk ortaya çıktığında ve bu gece erken saatlerde aklımı kaybettim. Ama şimdi daha net görebiliyorum." Bir kez başımı salladım. "Ve gördüğüm şu ki... sen beni ya da ailemi asla umursamayan hain, yalancı bir kaltaksın. Burada yaşayabilirsin ama ben yaşamıyormuşsun gibi davranacağım." Bir adım geri atıyorum. "Aslında sen hiç yokmuşsun gibi davranacağım."

Sonra da yatağa gidiyorum. Çünkü bir gece için bu kadar saçmalık yeter. Ve eminim ikimiz de ağızımdan çıkan her kelimenin yalan olduğunu biliyoruz.

5

Tate

İki hafta boyunca günde en az bir ya da iki saat kafede takıldıktan sonra, ortamımı değiştirmeye ve kütüphaneye gitmeye karar verdim. Link'in koridorun karşısında olduğunu bilerek odamda ders çalışmak her zaman o kadar kolay olmuyor. Ya da o lanet yere kimin girip çıktığını asla bilememek de. Haftalar önce bana, arkadaşlarından biri olmadığı sürece istediğim kişiyle yatabileceğimi ya da çıkabileceğimi söylemişti. Ki zaten bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Ve doğrusu, onunla birlikte olduğum kısa süre içinde Brody bir tür ağabey gibi oldu.

Kütüphanenin etrafına bakıyorum, yarım düzine konuşmayı dinliyorum ve buranın bu kadar gürültülü olması beni şaşırtıyor. Kütüphanecinin masasının arkasında oturan güzel bir kız gördüğümde onu hemen tanıyorum. Lisemin birkaç kasaba ötedeki rakip okuluna gidiyordu.

"Sloane Silvane?" Bana bakınca ağızım bir karışık kaldı. "Vay canına! Sensin. Muhtemelen beni hatırlamazsın. Ben-"

"Tate," diyor onunla tanıştığım birkaç seferden hatırladığım o tatlı gülümsemesiyle. "Tate Tracy."

"Vay canına! Brooks'ta olduğunu bilmiyordum. Buraya daha birkaç hafta önce geldim." Masaya doğru el salladım. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Her zaman bir kitap ineği oldum, bu yüzden sadece uygun görünüyordu." Gülümsüyor. "Peki, daha önce neredeydin?" Duraksıyor. "Sormamın sakıncası yoksa."

"Boston." İç çektim. "Sadece eve daha yakın olmak istedim, anlıyor musun?"

Lise kariyerimiz boyunca onu sadece birkaç kez görmüş olmama rağmen, her zaman çok samimi ve nazik bir insan olarak göründü. Kasabadaki söylentilere göre babası araba galerisinde yasadışı işler yapan sahtekâr bir adamdı.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Peki, dinle, kütüphanede başka bir yer var mı... şey..."

"Daha az gürültülü mü?" diyor bir kaşını kaldırarak. "Daha-ah, bilmiyorum -"-kütüphane gibi mi?"

Gülüyorum. "Şey, evet." Omuzlarımı silkiyorum. "Huysuz, yaşlı bir sürtük gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama evim sessiz değil, bu yüzden sessiz bir yer arıyordum." Yüzümü buruşturuyorum. "Kahve dükkânı, orada çalışan adamlardan biri bir randevu umuduyla orada takıldığımı düşünene kadar çalışıyordu. Onunla." Gözlerimi deviriyorum. "Erkekler."

Bakışları gürültünün suçlularına kaymadan önce kıkırdıyor. "Çok özür dilerim. Bugün böyle olan tek gün çünkü pek ders çalışmadıkları belli olmasına rağmen bazı çalışma grupları var. Onlarla birkaç kez konuştum ama açıkçası bir işe yaramadı." Ayağa kalkarak تنها bir arka odayı işaret ediyor. "Özel dersler genellikle orada yapılır, ama şu anda boş." Çenesini yukarı doğru kaldırıyor. "Hepsi senin."

Ben cevap veremedim, tüm kütüphane ıslık sesleriyle çınlıyor ve dayanılmaz derecede çekici bir adam içeri girip Sloane'a doğru ilerliyor.

"Peach, işte buradasın," diyor, masasının arkasından dolaşp onu yanına çekiyor ve alnından öpüyor. "Görüyorum ki haftanın en gürültülü günü burası. Lanet olası bir öğrenci birliği partisi gibi."

"Knox." Kızarıyor ve onu nazikçe itiyor. "Burada çalışıyor sayılırım."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sırtıyor. "Özür dilerim. Kızımın ne kadar muhteşem olduğunu görüyor musun? Ellerimi ondan uzak tutmak için berbat bir iş yapıyorum."

Sloane başını sallar ama yüzüne yayılmaya devam eden gülümsemeyi durduramaz. Her zaman sessiz bir kızdı. Gerçekten mutlu görünüyor, onu suçlayamam.

"Knox, bu Tate. Liselerimiz rakipti. Boston'daydı ama Brooks'a yeni transfer oldu."

Knox'un karnını okşuyor, ki bahse girerim taş gibi serttir.

Tıpkı Link'inki gibi.

"Tate, bu Knox. Erkek arkadaşım."

"Oh, bugün beni sahipleniyorsun, ha?" Elini bana uzatmadan önce ona bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Tate. Soğuk kışları nasıl buldun? New England'da acımasız olduğunu duydum."

"Donmuş cehennem gibiydi," diyorum kararlılıkla. "On üzerinden sıfır tavsiye ederim."

Sloane gülerken ağzını kapatıyor. "Knox Maine'den." "Oh kahretsin." Gözlerim büyüdü. "Özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Her şey yolunda. Eğer orada büyümeseydim, yılın beş ayı donarak ölmeseydim, ben de aynı şeyi söylerdim."

"İyi tarafından bakarsak, Maine çok güzel." Omuzlarımı silkerek gülümsedim. "Kız kardeşim orada üniversiteye gidiyor. Birkaç kez ziyarete gitmişim. Ben sadece yerde bir metre kar olmadığı mevsimleri tercih ediyorum."

"Kız kardeşin Maine'de mi yaşıyor? Hadi ya? Bu harika." Sloane'un dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce sırtıyor, sonra da onu bırakıyor. "Gitmem gerek bebeğim. Antrenmandan sonra evde olacağım."

"Hoşça kal. Seni seviyorum." Adam geri çekilirken el sallıyor.

Bir düzine boşboğaz üniversite öğrencisini işaret ederek gözlerini kısar. "Hepiniz onun dediğini yapsanız iyi olur. Burası lanet olası bir kütüphane, fıçı bira partisi değil. Öyle davranın ve çenenizi kapatın." Sonra ona bakıp sırtıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor Sloane. "İyi niyetli. Ama Tanrım, bu çok utanç verici."

Ve o gittikten sonra, artık yüksek sesle konuşulmadığı kesin. Sadece bir sürü sessiz fısıltı ve herkes etrafına bakarken gerginlik.

"Hepiniz gerçekten mutlu görünüyorsunuz. Bu harika." Sessiz olduğu için gerçekten ihtiyacım olmasa da başparmağımı arka odaya doğru sallıyorum. "Sanırım gitsem iyi olacak. Seni görmek gerçekten güzeldi. Bir ara bir araya gelip hasret giderelim."

"Elbette." Başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Söylerim."

Bağlantı

Maç kasetlerini , bu açılış maçında işimizin çok zor olacağını biliyoruz.

Sezonun ilk maçı maçın gidişatını belirler. Sadece rakip takımlar ve onların bizi nasıl göreceği için değil, aynı zamanda bizim kendimizi nasıl göreceğimiz için de. Gerçekten ne kadar güçlü bir takım olduğumuzu düşünüyoruz. Sonuna kadar götürmek için gerekenlere sahip miyiz? Eğer bu ilk maçı kaybedersek, namağlup bir sezonu unuturuz. Namağlup olmak en önemli şey olmasa da, kesinlikle iyi olurdu.

"Pekala çocuklar. Eve gidin. Sakın siktirip gitmeyin. Dinlenin," diyor Koç ve televizyonu kapatıyor. "Anladınız mı?"

Ayağa kalkmadan önce hepimiz "Evet efendim" diye mırıldandık.

Ders, antrenman ve maç kaseti. Bütün gün bundan ibaretti. Ve yarın gece, o buzun üzerinde, takımımızın birlikte ne kadar iyi çalıştığını göstereceğiz. Şahsen ben iyi yağlanmış bir makine olduğumuzu düşünüyorum.

Harika bir koçumuz var. Durdurulamaz pivotumuz Cam, hokey tanrıları tarafından seçildi. Brody O'Brien, şimdiye kadar gördüğünüz en koruyucu köpeği düşünüp onu bir devle birleştirirseniz elde edeceğiniz kişi. Sadece kemik yerine diskini ve takım arkadaşlarını her ne pahasına olursa olsun koruyor. Cade Huff da bir başka defans oyuncusu ve buza adımını attığı andan itibaren kendisinden korkuluyor. Hunter Thompson takımın sağ kanat oyuncusu ve tam bir hayvan. Ve ana kalecimiz Watson Gentry de ülkenin en iyilerinden biri. Takımımızı oluşturan diğer tonlarca yetenekli adam, onu bu sezon kolej hokeyinin en güçlülerinden biri haline getiriyor. Eğer hepimiz gözümüzü ödülден ayırmazsak, durdurulamaz olacağız.

"Yarın Wheaties'lerinizi yeseniz iyi edersiniz," diyor Cam, otoparka doğru ilerlerken yavaşça. "Ya da Brody'nin durumunda, protein karışımları."

"Hey, havuç çubukları ve kereviz yiyerek bu kadar seksi olamadım Cam-Cam," diye gururla karşılık veriyor Brody.

"Peki ya sen, Linky Winky? Hazır olacak mısın?" Cam kolumu yumrukluyor. "Dikkatini dağıtmak yok, değil mi?"

"Dostum, ağzından çıkan saçmalıkları duyuyor musun? Isla'nın etrafında çok uzun zamandır takılıyorsun. Kafiye yapmaya başladın."

Cam'in gözleri büyür. "Şaka bile yapmıyorsun, dostum. Geçen hafta bifteğe biftek demiştim. Ya bu sabah? Yumurtaya ... eggys dedim." Yere baktı. "Çocuk büyümü bozuyor."

"hiç olduğunu fark etmemiştim," diye şaka yaparak bir yumruk daha yedim. "Ve evet, hazır olacağım. Bunu biliyorsun. Sonra görüşürüz."

Brody'nin kamyonetinin yolcu tarafına atladığımda, hiç vakit kaybetmeden kamyonete tırmanıyor ve arenanın otoparkından çıkıyor. "Açlıktan ölüyorum. O yüzden eve giderken Çin yemeği yiyelim derim."

"Bana uyar."

Bana doğru baktı. "Tate'e mesaj at ve ne istediğini öğren, olur mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ben deadpan.

"Hayır. Muhtemelen açtır. Tanıdığım iyi bir adam ol ve ona sor."

"Düşmanı besleyemezsiniz. Bu işler böyle yürümez." Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Neden her zaman Tate hakkında bu kadar endişeleniyorsun? Onu falan mı istiyorsun?"

"Demek istediğim, aşkımızın derinlere uzandığının gayet açık olduğunu düşünmüştüm. Mesela... okyanustan daha derin," diyor Brody, sesini olabildiğince ciddi tutarak. "İstersen sağdıç olabilirsin."

Ona baktığımda bir kahkaha patlattı. "Sadece seninle dalga geçiyorum, dostum. Öyle bir şey değil." Koltuğunda rahatlıyor. "O daha çok hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibi. Ayrıca, kırık insanlar arkadaşlık için diğer kırık insanlara yönelirler." Bana yumruk attı. "İşte bu yüzden en iyi arkadaşız, adamım."

"Bu da ne demek oluyor? Ben kırılmadım."

"Dostum, sen düpedüz işkence görmüş bir ruhsun," diye karşılık veriyor özür dilemeden. "Derin, karanlık şeylerimiz hakkında konuşmak zorunda değiliz. Ama orada olduğunu biliyoruz. İkimiz de hasarlı mallarız ve ikimiz de boku yemiş durumdayız."

"Her neyse. Tate'in hasarlı olduğunu nereden çıkardın?" Ona soruyorum, öyle olduğunu kendim de biliyorum ama onun bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. "Babası profesyonel bir hokey oyuncusuydu. Bir malikanede büyüdü. Bana kırık bir kız gibi gelmiyor."

"Gözleri," diyor düşünceli bir şekilde. "Her zaman gözler."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, tam olarak ne demek istediğini bilerek dosdoğru önüme bakıyorum.

Tate'in gözleri hep boştu. Babası hem Meyer hem de onun için kötü bir baba bahanesiydi. Ve onlar büyürken, anne babalarının ilişkilerine yakından baktılar. Onlara göre profesyonel bir sporcu olmak otomatik olarak yalancı, hilekâr bir pislik olmak anlamına geliyordu. Tate Tracy söz konusu olduğunda, hiç şansım yoktu ve bunu biliyordum.

Asla benim olamayacağını bilsem de onu her şeyimle korudum. Ta ki o bana karşı gelene kadar.

"Neyse, benden önce yaşlı karına mesaj at," diye takılıyor.

"O benim leydim değil. Açıkça ifade edemediysem, onun varlığına katlanamıyorum."

Telefonunu kapıp omuz silkiyor. "Sanırım onu arayacağım o zaman."

"Ben yaparım. Sen sürüyorsun, moron." Elini telefonundan indirdim. "Bu gece çok sinir bozucusun."

"Evet, evet. Elbette öyleyim." Sırıttıyor.

Çin restoranından ne istediğini öğrenmek için ona mesaj atmama ya da aramama gerek yok. İlk tanıştığımızdan beri siparişini biliyorum. Ama bunu itiraf etmeyeceğim, onun yerine telefonumu çıkarıyorum ve Brody'nin siparişini alıp aramadan önce ona mesaj atıyormuş gibi yapıyorum.

Tate

Makalemdeki son kelimeyi yazıp Kaydet'e basıyorum.

"Tanrıya şükür bitti," diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve esniyorum.

En azından bir an için omuzlarımdaki yükün az da olsa kalktığını hissediyorum. Ta ki telefonum çalana ve arayan babam olana kadar.

Annem Meyer ve bana bağlı kalması için baskı yapsa da, gerçek şu ki, ebeveyn olmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı. Bize paranın satın alabileceği her şeyi sağlıyor ama duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak yanımızda değil. Yanımızda olduğunda ise daha da kötü. Bir şekilde bizi hep aşağı hissettiriyor. Ya da yeterli değil. O bir oğul istedi

Hokey mirasını devam ettirmek için. İki kızı olduğunda, pek de heyecanlanmamıştı. Bu hala değişmedi.

Ama şimdi benimle aynı yaşta bir modelle çıkıyor. Aslında, ben bir ay büyüğüm.

Boğazımı temizleyerek başparmağımı ekranda kaydırıyorum. "Selam baba."

"Sadece seni özlediğim için arıyorum. Senden haber almamın tek yolu önce ara," diyor kibirli bir kahkaha atarak. ", biliyorum. Meşgulsün."

Küstahlığı karşısında gözlerimi deviriyorum. Bir yıl öncesine kadar onu her hafta arardım. Bazen cevap verirdi, bazen de vermezdi ama hiçbir zaman önce beni kontrol etmek için aramadı. Şu anda araması sadece bana önemli bir şey söylemek istediği anlamına gelebilir. Ya da en azından *onun* için önemli.

"Ben de seni özledim," diyorum beceriksizce. "Her şey nasıl gidiyor?"

"İyi. Gerçekten iyi," diye hızlıca cevap veriyor. "Aslında bu yüzden aradım. Müthiş haberimi önce en büyük çocuğumla paylaşmalıydım."

Duymam için iyi bir haber olmayabilecek bir şey söyleyeceğini bildiğim için kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum.

Yine de kendimi kibar olmaya zorluyorum. "Ah, öyle mi? Neymiş o?"

"Küçük bir kardeşin olacak, Tate!" diye ağzından geçiriyor. "Margo hamile. Bu çok iyi bir haber değil mi? Sonunda oğlum olacağını doğrulamak için bazı süslü kan testleri yaptırdım."

"Uh-"

"Heyecanlanacağını biliyordum. Margo'ya bakıcılık yapmak ve onu şımartmak isteyeceğini söyledim. Öyle değil mi Margo?"

Babamın annemi aldattığı metreslerinden biri olan Margo da konuşmaya başlayınca hoparlörde olduğumu fark ediyorum. Ama sonra sadece ikisi arasında bebek isimleri üzerine bir sohbe başlıyorlar ve benim tek kelime etmem ya da ayak uydurmam hızla zorlaşıyor. Hatta bir noktada telefonu kulağımdan çekip konuşmayı kesmelerini umuyorum.

"Hemen evlenmeye karar verdik," diyor babam. "Margo'nun parmağına kocaman bir yüzük taktım. Tabii ki o seçti."

"Hawaii'de!" Margo cıvıltıyor. "Sen ve Meyer gelin partisinde olabilirsiniz."

"Bekle, ne?" Nefes nefese kaldım. "Um... Ben-"

"Oh, ama. Bu benim için çok şey ifade eder." Duraklıyor. "Ve senin *Baba.*"

"Aynen öyle, tatlım. Bunu benim için yapmak istemiyor musun? Biliyorsun, ben senin babam ve bu büyük günü sen ve kız kardeşin olmadan kutlayamam."

Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıkarak yatağıma uzanıyorum.
"Elbette."

Evet, tabii. Elbette," diye zar zor .

"İşte benim kızım. Evet diyeceğini biliyordum. Ayrıca, başka ne yapacaksın ki? Roket mi yapacaksın?" Gülüyor. "Büyük günümü kaçırmayacağını biliyordum, Tate."

"Doğru. Evet." Durakladım. "Hayır... Gitmem gerek. Aslında isteyim ve patronumun bana ihtiyacı var," diye yalan söylüyorum. "Tebrik ederim. Bu, şey... harika."

İkisi de cevap veremedi telefonlu kapattım.

Hangisini duymak daha zordu bilmiyorum. Babamın umursamadığı iki çocuğu varken tanışmadığı bir bebek için heyecanlanması mı? Ya da annemin bu kadın tarafından derinden incitildiğini bile benim de düğünde olmamı beklemeleri. Benim için Margo sadece başka bir ilişki. Ve sonuçta, onu suçlamıyorum. Babamı suçluyorum. Anneme hiçbir şey borçlu değildi. Ya da bize. Pantolonunun içinde tutamayan bok kafalı o.

Gerçek şu ki, babam bana ya da kız kardeşime gurur duyduğunu hiç söylemedi. Aslında, çocukluğumdan beri havacılık ve astronomiye olan sevgimle alay etti.

Bir yandan bu bebekle farklı olması için dua ediyorum. Diğer yandan, eğer öyleyse bunu görmenin acı vereceğini biliyorum. Ve tüm bunların sebebi ne? Çocuk bir penisle doğdu. Penisi olan bir sürü insan tanıyorum. Çoğundan etkilendiğimi söyleyemem.

Bu gece berbat.

Yastığımı yüzüme çekerek acınası bir şekilde ağlıyorum. içe bebek gibi davrandığımı bildiğimi hissetsem de. Dünyanın her yerinde bundan çok daha kötü sorunları olan insanlar var. Ve genellikle bunu hatırlarım. Normalde, gerçekten önemli olmayan şeylere takılıp kalmam.

Güzel bir evde büyüdüm. Beni ve kız kardeşimi seven ve onlara tapan bir annem var. Ve elinden gelenin en iyisini yapan bir babam. Belki elinden gelenin en iyisini değil. Ama iyi biri. En azından bir seri katil ya da uyuşturucu çetesi değil.

İşimden zevk alıyorum ve en önemlisi sağlıklıyım. Bu yüzden, yarın daha güçlü olacağım... bu gece, acıyı gerçekten hissetmeme izin vereceğim.

Hayır, bir kez olsun bunun tadını çıkaracağım. Tüm vücuduma yayılmasına izin verdim. Ne de olsa annem hep derdi ki, bazen ağlaman gerekir.

Daha fazla mutluluğa yer açmak için tüm kötü duyguları dışarı atın.

Kim bilir ne kadar süre spreyn altında durduğumda sıcak su vücuduma iyi geliyor. Yarım saat boyunca ağladıktan sonra, babamın beni içine soktuğu korkudan arınmak için kendimi duşa sürükledim. Böyle olmaktan nefret ediyorum. Bir çeşit kurbanmışım gibi davranmaktan nefret ediyorum.

Gözlerim acıyor ve kaşınıyor. Ve her yutkundüğümde, boğazım üzerime kapanıyor.

Bu sadece babamın evlenmesi ve bir erkek bebek sahibi olması değil. Ya da annem ve kız kardeşim dışında herkes için görünmez olmam da değil. Dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu bilmiyorum.

Sadece kaybolmuş hissediyorum. Ve üzgün.

Ve dürüst olmak gerekirse... kırık.

Biri kapıya vurunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tate, orada ne halt ediyorsun?" Link bağılıyor. "Kuyumuzu kurutmaya mı çalışıyorsun?"

Şu anda ona ayıracak enerjim yok. Bununla uğraşamam. Bu yüzden cevap vermek yerine, pes edip gitmesini umarak spreyn içinde durmaya devam ediyorum. Beni kendi çaresizliğime bırakarak. Bu kadar sıcak suyu boşa harcamanın tamamen bencilce olduğunun farkındayım ama umurumda değil.

Birkaç bağırıştan sonra kapı gümbürtüyle açılıyor ve Link perdeyi çekerek çıplak bedenimi ortaya çıkarıyor.

"Burada öldüğünü sanmıştım!" diye kükrer. "Ne oluyor, Tate?"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Beni içeri aldı, geri çekildi ve kapıyı kapattı. "Ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir şey," diye sessizce cevap veriyorum, suyun vücudumu yıkamasına izin vermeye devam ediyorum, her şeyi görebilmesi umurumda bile değil.

Öne doğru uzanarak suyu soğuğa çevirdi ve çığlık atmama neden oldu.

Duştan sıçrayarak çıktım ve tam karşısına düştüm. "Lanet olsun sana, Link!" Yumruğumu göğsüne vuruyorum. "Beni yalnız bırakamaz mısın?" I

ağlayarak saldırıma devam ettim. "Benden nefret ettiğini biliyorum," diye hıçkırıyorum. "Ama, sadece bugünlük, lütfen beni biraz rahat bırakabilir misin?"

Yüzümü göğsüne gömüp onu içime çekiyorum. Çok güzel kokuyor. Ev gibi kokuyor.

"Yarın benden nefret edebilirsin. Ama bu gece, lütfen... beni eskiye götür."

"Ne zamandan önce?" Sesi kulağımda titreşiyor.

Buz gibi soğuk burnumu kapüşonunun kumaşına gömmeye devam ederken "Düşman olmadan önce" diye mırıldanıyorum. İçimdeki bu boş, sıla hasreti hissini doldurmak için çaresizce. "Kimsem yokken."

"Tate-"

"Babam sonunda oğluna kavuşuyor," diyorum, mutlu görünmeye çalışarak. "Oh, ve Margo ile evleniyor. Margo, bizim yaşımızda." Burnumu çekiyorum. "Annem çılgına dönecek. Zaten orada, ama bu... bu onu mahvedecek. Sonunda iyiye gidiyordu."

Vücudu benimkine karşı sert ve umurunda olmadığını biliyorum. Neden ona içimi döktüğümü bilmiyorum. Sanırım başka kimsem olmadığı için. Babam ona ulaşmış olsaydı kız kardeşim beni arardı. Demek ki henüz aramadı. Annem her şeyin yolunda olduğunu ve düğüne gitmem gerektiğini söyleyecek ama içten içe çok üzülecek. Evde yalnız kalacak, şarap içecek ve yine derin bir depresyona girecek. Ve eğer gidersem, orada oturup küskün bir velet gibi davranacağım ve tüm zaman boyunca annem için endişeleneceğim.

"Tate... Sana yardım edemem," diyor Link'in derin sesi, her zamankinden daha yumuşak. "Senin sorunların artık benim sorunlarım değil."

Yavaşça geri adım atarak gözlerimi siliyorum ve arkamı dönmeye başlıyorum. "Anlıyorum," diye mırıldanıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece bebeklik yapıyorum." Bir havlu kapıp kendi etrafıma sarıyorum. Gözlerim o kadar çok yaşla dolu ki her şey bulanık.

Bir an sessiz kalıyor. "Sana başkalarını becermeni söyledim çünkü senden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var, Tate," sesi titriyor. "Burada olman, yakınımda olman... O nefreti unutuyorum. Gittikçe azalıyor ve buna izin veremem. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, ben askere alındıktan sonra... sen burada kalmayacaksın."

Eli belime geliyor ve nefesimi içime çekiyorum.

"Hatırlat bana, Tate. Senden neden nefret ettiğimi hatırlat." Beni duvara yasladı. "Sana yalvarıyorum. Senden o kadar nefret etmemi sağla ki umursamayayım. Seni ağlarken görmek beni korkutmasın." Yutkunuyor. "Çünkü

Şu anda seni ağlarken görünce tek yapmak istediğim bunu düzeltmek. Ama bu benim sorumluluğum değil. Artık değil."

Havlumu bırakarak ona bir adım daha yaklaşıyorum. "İkimiz de diğerinden nefret edecek kapasitede değiliz," diye fısıldıyorum. "Nefret etsek daha kolay olacak olsa bile."

Ne yaptığımdan emin olmadan önünde duruyorum. Her satır. Her sebep. Her sınır bulanık ve ben neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

"Gittiğimden beri her gün seni özledim." Elimini eşofmanının altından geçirip avucumu karnına bastırıyorum. "Yemin ederim, ayrılmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Bu yüzden geri döndüm."

"Bunu duymak istemiyorum. Artık bir önemi yok."

"Hayır, sanırım öyle değil," diyorum usulca. "Benden nefret edebilirsin - ya da ediyormuş gibi

-Bağlantı. Ve seninle ne kadar birlikte olamayacağımı yüzüm mosmor olana kadar söyleyebilirim. Ama bunu yaparken kendimizi iyi de hissedebiliriz."

Elimi eşofmanına götürüp sertliğinin üzerinde gezdiriyorum. "Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, neden şu anda bu kadar sertsin?"

Ne yaptığımı bilmiyorum. Tek , duramayacağım.

Cevap vermeyince elimi ona daha sert bastırıyorum. "Söyle bana, neden?"

Bana ters ters bakıyor. "Çünkü sana ne kadar kızgın olduğumu göstermek istiyorum, Tate. Seni o kadar sert becermek istiyorum ki başkaları için mahvolacaksın." Saçlarımdan bir tutam tutup yüzümü ona bakacak şekilde eğerken, iğrenç sözleri daha fazlasını istememe neden oluyor. "İşte bu yüzden sertim. Seni sevdiğim için değil, seni sikimle öyle bir doldurmak istiyorum ki bir daha hiçbir erkek seni istemeyecek."

"O zaman yap," diyorum gözlerimden yeniden yaşlar süzülürken. "Ben zaten mahvoldum."

Öne doğru atılıyorum, vücudumu çılgın bir hayvan gibi ona doğru iterken dudaklarım ona saldırıyor.

Beni kıcımdan tutup kaldırarak lavaboya doğru itiyor. Sertliği karnıma baskı yapıyor, bacaklarımdan arasında zonklayan bir ihtiyaca dönüşen bir ağrı başlatıyor.

Beni sertçe öpüyor, saçlarımı okşuyor.

"Lütfen Link," diye inliyorum dudaklarına karşı. "Şu anda sana ihtiyacım var." Onu tekrar öpmeye gittiğimde, elleri bedenimi terk ediyor.

"Şu anda," diye mırıldanıyor ve başını sallıyor. "Evet. Şu anda bana ihtiyacın var, ama hepsi bu."

Birkaç kez göz kırptı, başını salladı ve geri adım atarak kapıya doğru yöneldi.

"Brody sana yemek getirdi. Mutfakta. Yemelisin." Ve sonra, düğmeyi çevirerek beni terk etti.

Çıplak ve kafası karışık. Ve hala onu istiyor.

Sonunda kendimi toparladım ve aşağı inmeden önce pijamalarımı giydim. Link'in de dediği gibi, yemek hala hazır kutusunda tezgahın üzerinde duruyordu.

Bir tabak çıkarıp küçük kağıt kutuları açtığımda Çin yemekleri ortaya çıktı... İç geçirdim. Brody bunu benim için sipariş etmedi. Link sipariş etti. Brody'nin ne sipariş edeceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Küçüklüğümden beri sevdiğim her şey burada.

Portakallı tavuk, Çin böreği ve kızarmış domuz pilavı. Hatta benim için her zaman bir gereklilik olan ekstra ördek sosu bile.

"Güzel, duşta boğulmamışsın." Köşeden üstsüz bir Brody beliriyor. "Yemeğini bulmuşsun, Tater Tot."

"Benim için sipariş ettiğin yemeği mi *kastediyorsun*?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Teşekkürler, bu arada."

"Doğru, doğru... evet." Gülüyor. "İyi davrandığında bile, o huysuz piç bunun için övgü istemiyor." Başını sallıyor. "Önemsiyor, Tate. O kadar çok önemsiyor ki."

Hüzünlü bir kahkaha atıyorum. "Bunu göstermek için tuhaf bir yolu var." İç çekiyorum. "Umurunda olmamalı. Ona yanlış yaptım. Ve olay şu ki, Brody? O hiç yanlış bir şey yapmadı. Ben sadece..."

"Hasarlı mı?" diye mırıldandı. "Kırılmış mı?"

Yanına dirsek atmadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Hey, bunu söylemeyecektim! Pislik! Kafam karıştı diyecektim. Korkmuş. Bir korkak."

Buzdolabına gidip bir su almadan önce beni kendine doğru çekiyor. "Hasarlı insanlar hasarlı insanları tanır." Göz kırıyor ve merdivenlere doğru ilerliyor. "İyi geceler, Tater Tot."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Brody'nin hayatında kendisini hasarlı olarak görmesine neden olacak ne olduğunu merak ediyorum. Bir yandan da onun

beni bu kadar çabuk anladı.

"İyi geceler, O'Brien."

Tabağımdaki yemeğe bakıyorum ve midem bulanıyor. Çünkü yemem gerektiğini bilmeme rağmen... yiyebileceğimi sanmıyorum.

6

Bağlantı

Koç moral konuşmasını bitirip sözü Cam'e verdiğiinde soyunma odasındaki enerji on katına çıktı, o da ayağa kalkıp hepimize baktı.

"Burası bizim evimiz, beyler. Burası bizim okulumuz. şu arenada duyabildiğimiz sesler," diyor kapıyı göstererek, "onlar bizim taraftarlarımız. Burası bizim arenamız. Bizim buzumuz. Bu takım güçlü, bunu biliyoruz. Savaşmadan yenilmeyecekler ama yine de yenilecekler. Çünkü biz buna hazırız. Bazılarımız için bu son sezonumuz olabilir. Sizleri bilmem ama ben sezona dalga geçilecek bir takım olmadığımızı kanıtlayarak başlamak istiyorum." Etrafına bakmaya devam ediyor ve her birimizle göz teması kuruyor. "Peki, ne diyorsunuz? Kim hazır?"

Hepimiz ayağa fırlayıp bir araya toplandığımızda salonda alkış tufanı kopuyor. "Bir, iki, üç... *Kurtlar!*" diye bağıryoruz hepimiz.

Ma henüz başlamamış olabilir ama kafamız içinde. Kazanmak için açlık . Çünkü her galibiyet bizi hedefe daha da yaklaştıracak. Frozen Four'a yaklaştıracak. Bu bizim sezonumuz, bunu hissedebiliyorum. Tate'e önemli olan tek şeyin hokey olduğunu söylediğimde ciddiydim. Önemli olan tek şey bu çünkü sahip olduğum tek şey bu. Annem öldü. O son nefesini verirken babam ayrıldı. Ve annem dışında sevdiğim tek kız beni istemiyor. Gerçekten bu kadar. Ve bunda başarısız olmayacağım.

Tate birkaç kez aklıma gelse de onu uzaklaştırıyorum.

Bir aydır birlikte yaşıyoruz. Ve dün gece, onun yıkıldığını gördüm. Onun yanında olmak istedim ama olamayacağımı biliyordum. Her ne kadar onu becermemi istese de, bir an için öyle olduğunu düşünerek kafası karışsa da aslında istediğı bu değildi. Acı ekiyordu.

Babası her zaman Tanrı'nın ona yaptığı tüm kötü şeyler için kızları verdiğini söylerdi. Tek istediği bir erkek çocuktur. Hokey oynaması için çok zorlayacağından, kendi ismine uygun yaşaması için baskı yapacağından hiç şüphem olmayan bir çocuk. O çocuğu kıskanmıyorum. Tate'in duygularının neden incindiğini anlayabiliyorum ama o da küçük kardeşini kıskanmamalı.

Tam da oyuna gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamışken, gözlerini üzerimde hissediyorum. Bir lazer gibi kaskımı yakıyor. Nerede oturduğunu görmek için etrafıma bakmıyorum ama uzakta olmadığını biliyorum. Belki özellikle beni izlemeye gelmedi ama yine de buzda olacağımı bildiği için buraya geldi. Ve bana göre, bu hala bir şekilde onun da kafasının içinde olduğum anlamına geliyor.

Umarım kafasının içindeyimdir ve her gün ona musallat oluyorumdur. Sadece bu düşünce bile bana huzur veriyor.

Tate

"Maça gelmemi istediğin için teşekkürler." Sloane'a gülümsüyorum. "Muhtemelen evde oturup dondurma yer, Netflix izlerdim."

Sloane'un arkadaşı Ally, kafasını Sloane'un önüne uzatıyor ve bana bakıyor. "Kızım, bu kulağa bu boktan *çok* daha iyi geliyor." Sloane'a bakıyor. "Bana katılmadığını söyle?"

Sloane ona dirsek atar ve gözlerini devirir. "Oh, sus. Çocuklar deplasman maçına gittiler. Futbol dışında başka bir sporla ilgilenmek bizim için iyi olacak."

"Bekle... futbol dışında başka bir spor dalı daha mı var?" Ally gözlerini genişletir. "Kim bilebilirdi ki?"

"Bazen çok şirret oluyorsun," diyor Sloane ona, tam da Ally telefonunu görmemiz için havaya kaldırırken.

"Henley'nin doğru bir fikri vardı - evde kalmak, tek başına kocaman bir pizza sipariş etmek ve *One Tree Hill*'in tekrarlarını izlemek." İç çekiyor. "Burası çok soğuk."

Ally, Sloane ve Henley futbolcularla çıkıyor.

Bu sabah yazıcıyı kullanmak için kütüphaneye gittim ve Sloane çalışıyordu. Beni hokey maçına davet etti ve aslında gelmeyi planlamıyor olsam da kulağa hoş geliyordu.

Henley ile bu geceye kadar tanışmamıştım ama kendisi büyük pizzaları ve *One Tree Hill*'i seviyor, o yüzden ruh ikizi olabileceğimize eminim.

"Yurtta mı kalıyorsun? Yoksa bir dairen mi var?" Ally gözlerini benden buza çevirerek soruyor.

"Bir daire. Bir apartman dairesinde oda kiraladım."

"Hokey oyuncularıyla birlikte yaşıyor," diye övünüyor Sloane. "Link Sterns ve Brody O'Brien. Bilirsiniz, Cam Hardy artık evli sayıldığı için taşındı ve -Tate de onun eski odasını aldı. Görünüşe göre ev kızı hızlı hareket ediyor."

"Kulağa sapıkça geliyor," diyor Ally, şaşırmadan başını sallayarak. "Yani, erkeğimi seviyorum, ama lanet olsun, bu puck oğlanları göze hoş geliyor."

"Ally!" Sloane kıkırdıyor. "Cole seni duysa muhtemelen ağlar ve sonra da onları döverdi."

"Elbette," diye kabul ediyor Ally. "Her neyse, nasıl gidiyor? Güzeller mi? İğrençler mi? Mesela partilerinden dolayı çöp ve bayat iç çamaşırı gibi mi kokuyor?"

"Aslında hiç de değil. İkisi de tuhaf bir şekilde düzgün." Link'in öyle olduğunu biliyordum ama Brody beni şaşırttı. "Neyse ki hokeyle fazla meşgul oldukları için parti yapamıyorlar."

Sloane aniden döner. "Bekle. Link'in seninle aynı liseye gittiğini tamamen unutmuşum, değil mi?" Gözleri genişliyor. "Siz uzun süredir sevgili misiniz? Okullarımız birbiriyle oynarken seni birkaç kez gördüğümde onunla birlikteydin. Şimdi her şey yerine oturdu. Anladım."

"Karışık bir durum," diye hayıflanıyorum. "Gerçekten, gerçekten karmaşık."

"Yani arkadaş değil misiniz?" Sloane bana şüpheyile bakarak soruyor.

"Biz en iyi arkadaştık. Ve... belki bir gece için daha fazlası. Ama ben kaçtım. Kaçtım çünkü kaçmak zorundaydım." Yirmi iki numaralı Link'in buzda kolaylıkla kaymasını izliyorum. Hokey kıyafetleriyle bile beni eritecek şekilde hareket ediyor. "Ve kader, her ne kadar berbat olsa da, bizi aynı lanet daireye getirdi. Woo-hoo."

Ally'nin ağzı açık kalır. "Kızım, *o kadar* çok ortak noktamız var ki. Senin hakkında söylediğim her kötü şeyi geri alıyorum."

Sloane onu dürtüyor ama şaka yaptığını anlayabiliyorum. Ally'yi iyi tanımıyorum ama sert biri olduğu belli. Biraz göz korkutucu ama ondan hoşlandım.

"Bana bir tavsiyen var mı?" Ally'ye usulca sordum. "Daha iyi hale getirmek için."

Bir an sessiz kalıyor ve ne söyleyeceğini merak ediyorum.

"Oral seks. Bir erkeğin küçük beyindeki her şeyi düzeltirler," diye ciddi bir şekilde cevap verdikten sonra başını sallıyor. "Ben oynuyorum, gerçi iyi bir oral seksin zararı olmaz. Ama dürüst olmak gerekirse... geçmişti aşmak için önce onunla yüzleşmeniz gerekir." Elimi okşadı. "Eğer Cole'la ben onu terk etmemi atlatabildiysek, siz de atlatabilirsiniz. Tek yapabileceğiniz denemek."

"Evet," diye fısıldıyorum.

Başparmağını Sloane'a doğru sallayarak ürperiyor. "Peki ya bu piliç? Babasının son derece yasadışı gizli işi hakkında bilgi almak için onu kullandı. Şimdi, onlar bir peri masalının özü. Sanırım onlar lanetlenmediyse, hiçbirimiz lanetlenmedik."

"Ally!" Sloane ona dirsek atıyor. "Kaba!"

Sloane'a bakıyorum, Knox Carter'la ilişkilerinin böyle başlamasına tamamen şaşırılmış durumdayım.

Eğer onu affedebildiyse, belki Ally haklıdır. Belki de o kadar da mahkum değilimdir.

Bağlantı

"İşte , bebeğim! İşte böyle!" Brody bağıyor, Cam'in kalkanını kavramadan önce kaskıma vuruyor. "Biri gitti, bir ton kaldı!"

Kaskından bile Cam'in sırttığını görebiliyorum. Ama biliyorum ki kazandığımız için çok heyecanlı ama yine de kendini rahat bırakamıyor. O ve ben bu konuda aynıyız. Maç söz konusu olduğunda yoğun oluyoruz ve Addy ve Isla'ya sahip olmasına rağmen ikimiz de maç için yaşıyoruz.

Tüm ekip öyle. Ama hepimizin baskıyla başa çıkmak için farklı yolları var. Cam'in sürekli daha iyisini yapma ihtiyacı var. Asla yeterli olduğuna inanmıyor ve her zaman oyununu geliştirmeye çalışıyor. Brody her şey yolundaymış gibi davranıyor, yumruk yumruğa kavga edip iyi vakit geçiriyormuş gibi yapıyor ama onu daha önce de çıldırırken görmüştüm ve bu korkutucu.

Hepimiz ağırlığı farklı şekilde taşıyoruz ama yine de oradadır.

Çocuklar her ne kadar eğlenmek istese de, yarın bu takımla tekrar karşılaşacağız. Aynı yerde, aynı saatte, daha iyi bir takım olduğumuzu ve bu gece şanslı olmadığımızı bir kez daha kanıtlayacağız. Bu yüzden hepimiz bu galibiyeti çok fazla kutlamamamız gerektiğini biliyoruz.

"Dostum, son golde güzel şışe roketi attın." Cam gülüyor, son attığım golde kalecinin su şişesinin kırılmasına atıfta bulunuyor. Beni dürtüyor. "Böyle şeylerin olmasına bayılıyorum."

"Güzel ayak oyunu, Kaptan." Gatorade'imın bir kısmını ağzıma fışkırttım. Başım terden sırlıslık ve duş almak için sabırsızlanıyorum. "Yukarıdaki kızlara hava mı atıyorsun?" Tribündeki Addison ve Isla'ya başımı sallıyorum, ikisi de Cam'e deli gibi el sallıyorlar.

"Çok haklıymışım." Sırtarak onlara bir öpücük gönderiyor. "Gidip dinlenin, böylece yarın bu boku tekrar yapabiliriz."

Bana doğru döndüğünde, gözlerim Tate'in üzerindeydi. Ve ben başka bir yere bakmadan, o da onu fark ediyor.

Kaskını kaldırarak gözlerini kısar. "Bu o mu? Derin ve karanlık bir geçmişiniz olan yeni oda arkadaşınız mı?"

Sinirli bir şekilde nefes veriyorum. "Bu o olmalı."

Ondan bana ve tekrar ona bakıyor. "Dostum... Onu daha önce görmüştüm. Eski yurdumuzda."

"Ne?" Ters ters baktım. "Hayır, . Bundan önce Boston'da yaşıyordu."

Kaşları kalkıyor ve dudakları yana doğru çekiliyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, dostum. Ama birinci sınıfta yurda geldi. Kapıyı çaldı ve ben açtığımda seni sordu." Yüzünü buruşturdu. "Çökmüştüm, bunu biliyorum. Fazla bir şey hatırlamıyorum ama ona şöyle bir şey söylediğimi hatırlıyorum... muhtemelen randevuna dalmıştın ama ne yapabileceğime bir bakarım."

Birden midem bulandı, dizlerimin bağı çözüldü. "Benimle dalga mı geçiyorsun Hardy? Birinci sınıfa ne kadar kaldı?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Muhtemelen birkaç hafta içinde."

Tate annemin hasta olduğunu öğrenince geri döndüğünü söyledi. Ona inanmalı mıyım emin değildim ama hesap ortada. Annem ben mezun olduktan hemen sonra bize tekrar hasta olduğunu söyledi, ama bir klinik araştırmaya girmeyi umuyordu, bu yüzden mecbur kalana kadar bunu halka duyurmamayı tercih etti. Bu da ben Brooks'a gittikten hemen sonraydı. Yani Meg duydu ve Tate'e söyledi, Tate de geri geldi. Benim yanımda olmak için geri döndü.

en iyi arkadaşım tarafından karşılandı ve ona başka biriyle yattığımı söyledi.

"Tanrım, Cam," diye mırıldanıyorum, arkamı dönmeden önce bir anlığına Tate'e bakıyorum.

Kollarını uzattı. "Seni şu anki huysuz haline getiren hatunun bu olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Gözleri parlıyor ve omzuma yumruk atıyor. "Ama artık gerçeği bildiğine göre onu affedebilirsin."

O kayarak uzaklaşırken, etrafıma bakmak için başımı çeviriyorum ve gözlerim onunkilere takılıyor. Ve bir anlığına sanki liseye geri döndüm. Annesi ve benim ailem arasında gururla adımları tezahürat ettiği zamana. Sözde sadece arkadaş olsak bile... o hep oradaydı.

Ve bunu çok özleyorum.

Bu bazı şeyleri değiştirebilir. Ama en başta gitmiş olmasını ya da cenazeye gelmemiş olmasını değiştirmez. O benim için iyi değil ve bunu kendime hatırlatmaya devam etmeliyim.

Tate

Orada oturmuş, takım arkadaşı ondan uzaklaşırken Link'in bakışlarıyla büyülenmişim. Cam Hardy bana baktığı anda kim olduğumu anladığımı biliyordum.

O geceyi ve kapıyı nasıl açtığını düşünüyorum. Gömleksizdi ve her odayı aydınlayabilecek bir sırtıyla içki kokuyordu. Bana en kötü haberleri veriyor olsa da, Cam Hardy nefret etmesi zor bir insandı.

Bir bakıma, Link'in penisini rastgele bir hatuna sokarken kapısının önünde olduğumu bildiği için utanıyorum. Midem bulanmasına rağmen, Cam'in gerçekten gidip Link'i benim için getirmesi ihtimaline karşı yirmi beş dakika boyunca merdivenlerde bekledim. Ama sarhoş olduğu belliydi ve Link'i bulmaya gitmesinin pek mümkün olmayacağını biliyordum.

Gözleri benimkilerde kalıyor ve Tanrı bilir ne kadar zamandır ilk defa dik dik bakmıyor. Gözleri sıcak ve kabul edici olmaktan çok uzak, ama bu bir

Brooks'a geldiğimden beri bana bakışından bir gelişme var.

Mükemmel bir dünyada, Cam gerçekten geri döndüğümü doğrulasaydı, belki Link beni affetmeye daha yatkın olurdu. Ama dürüst olmak gerekirse, affetse bile bunun bir önemi var mı? Link'ten ne umuyorum ki? Benim bile bir fikrim yok.

Yavaşça göz kırıyor ve başını çeviriyor, kayarak uzaklaşmadan önce anı bozuyor.

Yine de o arenadan ayrılana kadar arkasında *Sterns* ve yirmi iki numara olan formayı izliyorum.

7

Tate

Gösteriyi bitirdikten sonra Holly ve ben Astronomi Merkezi'ni kilitleyip arabalarımıza yöneldik. Oliver'ın bugün erken ayrılması gerekiyordu ama her şeyi halletme sorumluluğunun bende olduğunu hissetmek benim için sorun değildi.

"Bu hafta sonu görüşürüz!" Holly arabasına binmeden önce şöyle diyor. "Hey, Cumartesi gecesı Oliver'ın evinde bir parti var. Kesinlikle gelmelisin."

"Bunu düşüneceğim." Gülümsüyorum, kendi arabama yöneliyorum ve biniyorum.

Geçtiğimiz hafta sonu hokey takımı iki maçını da kazandı. Buz üzerinde bir takımın olabileceği kadar kusursuza yakındılar. Brody bile, kaba, vahşi Brody. Sanki sanat izlemek gibiydi. Ya Link? Lisedeyken oynayabileceğini düşünüyordum, bence şimdi buzun üzerinde tam bir yıldız.

Tüm hayalleri gerçek olacak. Ve ben onun adına mutluyum. Kaderinde asla ortama karışmak yoktu. Adının bilinmesi gerekiyordu. Kalabalıkların ona tezahürat yapması ve insanların dünyanın dört bir yanında onun formasını giymesi gerekiyordu.

Eve doğru sürerken, cipimden normalden daha yüksek bir ses geldiğinde yaklaşık üç dakika uzaktaydım. Biraz daha ilerlediğimde lastiğimin patladığını anladım.

Yolun kenarına çekip başımı arkaya attım. "Lanet olsun. Yoruldum. Ve acıktım."

Bugün Brooks'a geldiğimden beri yaşadığım en yoğun günlerden biriydi. Yemek ve su için çok az zamanım kaldı. Muhtemelen şimdi bayılacağımı düşünürsek, bu benim için gerçekten aptalca. Tek başıma ve lanet yolun kenarında.

Konu arabalar olduğunda tam bir moron değilim ama kendi lastiğimi değiştiremem.

Brody'yi ya da Link'i aramaya karar veriyorum - ilk kim cevap verirse. Ta ki bu sabah bir pislik gibi telefonumu komodinin üzerinde unuttuğumu hatırlayana kadar. Ona pek ihtiyacım olmuyor zaten. Böyle zamanlara kadar.

Dışarısı karanlık ama Brooks güvenli bir kampüs. Bana bir şey olmaz. Boston'dayken arabam bile yoktu. Her yere yürüyerek giderdim. Bu çocuk oynacağı olmalı.

Çantamı kaptığım gibi cipimin anahtarlarını alıyorum ve eve doğru yola çıkıyorum. Oraya vardığımda lastiği değiştirmek için arayacağım.

Karanlıktan o kadar da korkan biri değilim. Yine de, bulunduğum sessiz yan yolda etrafıma baktığımda tüylerim diken diken oluyor. Ve arkamdan bir arabanın geldiğini duyduğumda, telefonumu hatırlamadığım için ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum. Bu bir seri katil olabilir ve kendimi birinin bodrumunda bulabilirim.

Araç yavaşlayana kadar gittikçe yaklaşıyor.

"Tater Tot, ne halt ediyorsun?" Brody sesleniyor. "Cipini orada gördük ve kaçıırıldığını düşündük."

"Bin şu lanet kamyonete, Tate." Ardından Link'in sesi geliyor, Brody'ninki kadar şakacı değil. "Şimdi."

Onlara doğru dönerek kollarımı iki yana açıyorum. "Kamyona bineceğim ama sadece yürümek istemediğim için. Sen söylediğin için değil, göt herif."

Kamyona doğru yürümeden önce Link'e ters ters bakıyorum. Link kapıyı açıp beni içeri aldı. Kolu tutup kendimi içeri çekiyorum ve orta koltuğa kayıyorum.

"Neden aramadın?" Link tersledi. "Gecenin dokuzunda karanlıkta neden yürüyesin ki?"

"Sterns, sanırım o-" diye söze başladı Brody ama Link kesti. "Soruya cevap ver, Tate."

"Bu sabah telefonumu evde unutmuşum." Bir nefes verdim. "Arayamadım."

Kamyonu geri döndürerek cipimin park edildiği yere doğru gidiyoruz.
"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" bakıyorum. "İkiniz de. Çekici çağıracağım."

"ihtiyacımız yok. Ben değiştiririm," diye mırıldanıyor Link hızla.

Cipime vardığımızda, başka bir söylemeden atlıyor ve Brody kolumu okşamadan önce bana sempatik bir gülümseme veriyor.

"Sıkı dur, Tater Tot. Sen daha ne olduğunu anlamadan biz onu çalıştıracamız.
Link tam bir pislik."

Brody kapısını iterek açarken, "Link tam bir pislik," diye söylendim.

Bağlantı

Onun için endişelenmek istemiyorum ama endişeleniyorum. Her zaman endişeleniyorum. Ve sonra bu geceki gibi gecelerde, nedenini hatırlıyorum. En güvenli yerlerde bile tehlikenin pusuda beklediğinin farkında değil. Ve bir üniversite kampüsünde gece tek başına yürümenin güvenli olmadığını. Bunu anlamıyor. Onu kurtarmak için her zaman yanında olamayacağım.

Olmak istiyorum ama o buna asla izin vermez.

Ülkenin öbür ucunda yaşarken ondan nefret etmek çok daha kolaydı.

Lastiği değiştirmeyi bitirdik ve Brody'nin kamyonetinden inip Jeep'e doğru gittiğini gördüm. Eski bir Jeep. İsteddiği her araca sahip olabilir. Babası o kadar zengin. Kızının hayatında pek yer almasa da, sanki hiçbir şey yokmuş gibi para saçıyor. Güzel bir araba alabilirdi. Onun yerine, lisede bir işe girdi ve kendine bunu aldı. Gösterişli ya da abartılı değil. Bu da ona yakışıyor. Çünkü bence hayatı boyunca gizli kalmak istedi. En iyi arkadaşım olmak da buna yardımcı olmadı. Ama bir şekilde, dinamiğimiz her zaman işe yaradı.

Sürücü tarafının kapısını açıyorum ve ona doğru başımı sallıyorum. "Ben kullanacağım. Sadece iyi olduğundan emin olmak için." Brody'ye bakıp sırtışını görmezden geliyorum. "Evde görüşürüz."

Jeep'e bindiğimizde ve Brody arabadan indiğinde, gözlerimi dikip önüme bakıyorum. "Biri sana zarar verebilirdi. Sarhoş bir sürücü sana çarpabilirdi. Tek başına yürürken ne düşünüyordun?"

Pek konuşmuyor. Sadece sessizce koltuğunda oturuyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Beni eve götürebilir misin lütfen?" Sesi zayıf geliyor. "Çok ama çok açım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sonra hızla topraktan sıyrılıp kaldırıma çıkıyorum. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bu sabah dokuz civarı." Sesindeki utangaçlığı duyuyorum. "Bir gün oldu."

"Bu on iki saat eder, Tate. Sonra da eve yürüyerek mi dönecektin?" Sesimdeki öfkeye engel olamıyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Senin, ne bileyim... bayılmana neden olan lanet bir rahatsızlığın olduğunu unuttun mu?"

"Biliyorum, biliyorum. Bana aptal deme," diye tıslıyor. "Sana daha kötüsünü de diyebilirim."

"O zaman aptalca şeyler yapma," diye karşılık veriyorum. "Ve bana ne istersen onu söyle. Umurumda değil."

"Ne söylememi istiyorsun? Dersim vardı. Ve işim." Başını pencereye yasladı. "Meşguldüm ve zaman benden uzaklaştı."

"Bir paket kraker ya da granola bar yiyemeyecek kadar meşgul müsünüz? Bir şey mi?

Bir şey var mı?" Başımı ona doğru sallıyorum.

Cevap vermiyor. Birkaç dakika sonra apartmana giriyoruz ama Brody burada değil. Kapıyı hızla iterek açıyor, dışarı çıkıyor ve yavaşça daireye doğru yürüyor.

Onu kucağıma alıp içeri taşıma isteğime karşı koyuyorum çünkü bunun aptalca olacağını biliyorum. Kendi kamyonetime binip gezintiye çıkmalıyım ama bir şeyler yediğinden emin olmak istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. İstemiyorum ama buna ihtiyacım var.

Onu mutfığa kadar takip ediyorum, hızlıca yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor. Bir hayalet kadar solgun ve iyi hissetmediğini biliyorum.

Ellerimi yıkamadan önce ona "Git kanepeye otur," diyorum. Bana sorgulayan bir bakış attığında kaşlarımı çatıyorum. "Dost canlısı Hayalet Casper'a benziyorsun. Ama o kadar arkadaş canlısı görünmüyorsun." Kanepeyi işaret ediyorum. "Git hadi."

Yavaşça kanepeye doğru ilerliyor ve oturuyor. Ona ızgara peynir yapmak için her şeyi çıkarırken gözlerini üzerimde hissediyorum. Bunu yapamam.

mutfakta bok. Ama kızarmış peynir? Onları hiç beceremem. Biri bana usta bile diyebilir, ama övünmüyorum ya da başka bir şey.

Birkaç dakika sonra tabağı ona götürüyorum ve yanında bir diyet kola veriyorum.

Gülümsememeye çalışıyor ama başaramıyor. Ve o bakış -onu bir melekten başka bir şey olarak görmediğim küçük bakış- nefesimi kesiyor. Öyle tepki vermemek için her şeyi yapardım. Ama o Tate Tracy. Her zaman benim olacak, öyle olmasa bile.

"Teşekkür ederim," diyor ikisini de benden alıp içkiyi sehpanın üzerine koyarken. "Ve lastiğimi değiştirdiğin için."

Yavaşça geri çekildim. Tavayı yıkadıktan ve pisliğimi temizledikten sonra merdivenlere yöneldim. Odadaki fil Cam'in bana söylediği şeydi, bana gerçekten geri döndüğünü doğruluyordu. Ama bunu konuşmak için doğru zaman değil. Ne zaman olduğundan emin değilim.

"Bu kadar güzel olmasını nasıl sağladın?" diye soruyor, bir ısırık daha alarak. "Kafanı daha da büyötmek istemem ama bu şimdiye kadar yediğim en iyi ızgara peynir."

Bir an ona baktım. Gerçek şu ki, annem her zaman ızgara peynirin anahtarının ekmeğın her iki tarafını da yağlamak ve üzerine sarımsak tozu serpmek olduğunu söyler. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Onun yerine arkamı dönüyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Cevabı gecikmeli ve hayal kırıklığıyla doludur. "İyi geceler."

Yolun ortasında durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Bütün gün bir şey yemeden durma. Tansiyonunu bozduğunu biliyorsun."

Bir kez başını sallayarak hüzünle gülümsüyor. "Biliyorum. Yapmayacağım."

Tate

Ne kadar yorgun olursam olayım, bu gece uyumak kolay olacak. Anahtar kelime: *gelmeli*. Ama gelmiyor. Beni uyanık tutan şey eski Link'in anıları. O içeride. Ve kendini bana tekrar gösteriyor. Korunmak için her türlü hakka sahip, ama lanet olsun ki hala orada olduğunu bilmek beni

Tüm tedbiri elden bırakıp korkunun canı cehenneme demeyi düşündüm. Tabii beni kabul ederse. Kabul edeceğinden pek emin değilim.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve Meyer'in adını gördüğümde gülümsüyorum.

Meyer: Uyanık mısın? Ben:

Şimdi uyanığım.

Ben: Hayır, şaka yapıyorum. Zaten . Uzun bir gece.

Saniyeler sonra beni aradı.

"Oh, heyyyy." Telefona sırtıyıyorum.

"Dostum... gerçekten Hawaii'ye gitmek zorunda mıyız?" İnliyor. "Yani, hayır. Sadece hayır. Ayrıca, bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Babam bunu sana *günler* önce söylediğini söyledi."

İç çektim. "Yani, sana söyledi. Bilgin olsun, ben de istedim ama mümkün olduğunca uzun süre babasız balonunda yaşamaya devam etmene izin vereceğimi düşündüm."

"Evet, o boku patlattı. Sonra da gerçek narsist baba formuyla beni gelin partisine katılmaya ikna etti."

"Aynen," diyorum kaşlarımı çatarak. "Onlar anlamsız yeminler ederken gülümsemektense pantolonuma yirmi tane yengeç koyup vajinamı geri dönüşü olmayacak şekilde ısırmaalarına izin vermeyi tercih ederim."

"Daha iyisini yapacağım. On tane böbrek taşı düşürmeyi tercih ederim. Çok acıttıklarını duymuştum." Meyer gülüyor. "Yine de bunu bir sahilde durup en sahtekar, en bencil iki insanın yeminlerini değiştirmelerini izlemeye tercih ederim."

"Tanrım, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Kıkırdıyorum. "Gerçekten, kendini tutma."

"Özür dilerim. O sadece benim tüm heyecanımı nasıl öldüreceğini biliyor." Sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Ve bu arada, titreşim iyiydi, gerçekten iyiydi. Tam da sevişmek üzereydin!"

"Anlat." Yatağımda doğruldum. "Hiç hareket görmüyorum, o yüzden bana seninkinden bahset."

"Anlatacak bir şey yok," diye sızlanıyor. "Babamın telefon görüşmesi motoru öldürdü, ne demek istediğimi anlıyorsan. Her neyse, bu berbat olacak."

"En azından birlikte gidebiliriz." Arkama yaslanıp eski patlamış mısırlı tavana bakıyorum. "Gerçekten sarhoş olabiliriz."

"Duh." Esniyor. "Hey, annem sana Bayan Fenton için düzenlenen yardım yemeğinden bahsetti mi? Felç geçirdiği için kendimi çok kötü hissediyorum. Zavallı Bay Fenton

o hastanedeyken kaybolacak."

Boş odamda sessizce başımı sallıyorum. Birkaç gün önce annemden Caroline Fenton'a ne olduğunu açıklayan bir mesaj almıştım. Mahallemizin en tatlı kadınıydı.

"Yaptım," diye mırıldandım. "Bunun için eve gideceğim."

"Olmadığım için kendimi kötü hissediyorum." Nefes veriyor. "Aslında, bunun için eve gelmediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

"Sen ülkenin öbür ucunda yaşıyorsun. Ben birkaç saat uzaklıkta yaşıyorum. Arada büyük fark var," diyerek onu temin ettim. "Herkes elinden gelenin en iyisini yapacağım."

"Ve durumu daha da kötüleştirmek için... tahmin edin kim geliyor. Yeni genç kadınlarıyla *birlikte*. Sırf annemin önünde büyük bir bağış yaptığını göstermek için," diye homurdanıyor Meyer.

"Ciddi misin sen?" Homurdanıyorum. "Babam Bay ve Bayan'ı tanımıyor bile."

Fenton. Tanrım, tam bir dangalak."

"Yaptığı her şey bencilce," diyor sessizce. "Georgia'ya gidip o yardım yemeğine katılmasının tek , *'Hey, Meg, seksi nişanlıma bak'* demek. *Çivi kadar aptal ama göğüsleri kocaman ve kızım yaşında*. Ve, iki, çünkü parası olduğunu göstermeyi seviyor. Açıkçası, bağış -vergiden düşülebilir bir bağış- tam ona göre."

"Sinir bozucu. Ayrıca göğüsleri sahte olduğu için kocaman. Memelerime onun kadar para yatırırsaydım benimkiler de kocaman olurdu." İnledim. "Instagram'ını karıştırdım. Gerçekten benim yaşında ve şimdiden çok fazla botoks yaptırıyor. Otuz yaşına geldiğinde, *Just Go with It* filminde içki içmeye çalıştığında suyu tüküren adam gibi olacak."

"Çok kaba ve küçümseyici. Onunla her konuştuğumda bana mankafa diyor. Hamilelik sırasında hemoroid olmasını ve masanın her yerine sıçmasını umarsam bu kaba mı olur?"

"Evet, bu korkunç," diye kestirip atıyorum. "Ve... aynı."

"Doğruca cehenneme gideceğiz." Gülüyor. "Oda arkadaşı durumun nasıl gidiyor? Yanlışlıkla Link'in yatağında uyandın mı?"

"Ne? Hayır! Tabii ki hayır. Bir anlaşmamız var. Sporcu yok."

"Evet, ama... siz ikiniz birbirinizi hep sevdiniz. Anlaşmayı bozduğunuz için sizi suçlayamam." Duraksıyor. "Ayrıca, eğer Link'in yatağında meşgul değilsen, neden bana söz verdiğin şapkayı yapmadın?"

"Aslında daha dün iplik seçtim." Gülümsüyorum. "Yani, bu hafta üzerinde çalışacağım."

"Üstü için pom aldın mı?"

"Bir ayı ormana sıçar mı?" Ben deadpan. "Açıkçası, bulabildiğim en şirin, en büyük pom'u aldım."

"Benim belalı kız kardeşim, sadece şapka örüyor ve isim alıyor." Bir esneme daha telefonun içinden geçip benim de esnememe neden olmadan önce gülüyor. "Tamam, ben yatmaya gidiyorum. Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Seni seviyorum." Aramayı sonlandırmadan önce gülümsüyorum.

Kız kardeşimle konuşmak beni her zaman rahatlatır. Belki bazı kardeşler birbirini kızdırır ama o benim en iyi arkadaşım. Ve ona en şirin bere şapkayı yapmak için sabırsızlanıyorum. En sevdiği renk olacak, açık pembe. Kendi şapkam için bebek mavisi iplik aldım ama Maine'e Meyer'i ziyarete gitmezsem muhtemelen giyme şansım olmayacak. Örgü örmek bir üniversite öğrencisinin yapabileceği en havalı şey olmayabilir ama geçen yıl Noel tatili için evdeyken Bayan Fenton'dan öğrendim ve gerçekten hoşuma gidiyor. Doğrusu, bir çeşit terapi gibi. Ve kim bilir? Belki Sloane ile başka bir hokey maçına giderim ve bir şapkaya ihtiyacım olur. O sahalar cehennem gibi soğuk.

Link muhtemelen geçen hafta sonu maçlara gelmemi istememiş olsa da, onu tekrar izlemeyi sevdim. Ayrıca, her zaman Brody'ye tezahürat yapabilirim.

Yatakta yatmaya devam ediyorum, uyanıkım, zaten ayaktayken bu gece Meyer'in şapkası üzerinde çalışmaya başlayıp başlamayacağımı tartışıyorum. Ama huzursuz olsam da çok yorgunum. Ve sonunda, uyuyakalıyorum.

Komodininin üzerindeki alarmım çalarken güneş pencereden içeri süzülüyor. Alarmı kapatıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Keşke yatakta biraz daha kalabilseydim. Ama bu bir seçenek değil. Bugün çalışmak zorunda olmayabilirim ama tüm gün derslerim var.

Kendimi oturmaya zorlayarak yataktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü hızlıca ovaladıktan sonra odama dönüp üzerime bir şeyler giyiyorum. Bu akşam kickboks dersine girmeyi planlıyorum,

ondan sonra duş alacağım.

Ayakkabılarımı giyip merdivenlerden iniyorum.

"Hey, Tater Tot. Gitmeden önce, bunları senin için aldım. Bilirsin, çantana atman için." Brody bana yaklaştı ve içinde granola, kraker, su ve bir paket cips olan kocaman bir kilitli poşet uzattı.

Link, diye düşünüyorum hemen ama onu çantama atıyorum ve Brody'ye kaşlarını kaldırıyorum.

"Tüm favori markalarımı ve tatlarımı bildiğine göre zihin okuyucu olmalısın."

"Ah, evet, aslında bir medyum. Muhtemelen avuç içi falan okumaya başlamalıyım," diyor, aptalı oynayarak, benim için bu şeyleri alanın *Link* olduğunu ve ona bunu söylediğini biliyor.

"Mmhmm," diyorum şakacı bir şekilde. "Sanırım öyle."

Link umursamıyormuş gibi davranmak istese bile, kendine engel olamıyor. Övölmek bile istemiyor. Onun için, benden nefret ettiğini düşünmemi sağlamak daha kolay.

Farkına varmaya başladığım şey, *Link* Sterns'ün babam gibi olmadığı. Ama bu sporcularla ilgili kuralımı bozmak için gerçekten yeterli mi?

Bunun cevabını henüz bilmiyorum. 8

Bağlantı

Geçen hafta uçup gitti. Dersler, pratik ve eğitim arasında otomatik pilottaydım. Sadece hareketleri yapıyorum. Ve ne zaman evde olsam, Tate için güzel şeyler yapma isteği duyuyorum. Sanki kendimi durduramıyorum. Bunu yapmak istemediğim için de mümkün olduğunca meşgul olmaya ve evden uzak durmaya çalışıyorum.

Geçen hafta erkenden kalkıp markete koştum ve çantasında her zaman bir şeyler olduğundan emin olmak için en sevdiği atıştırmalıklardan bir ton aldım. Tabii ki Brody'nin bunu o yapmış gibi davranmasını sağlamam gerekiyordu; aksi takdirde yanlış bir fikre kapılabilirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Brody masada mısır gevreği yerken, saat öğleni geçmiş olmasına rağmen, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. Brody aslında günün her saati yemek yiyor. Muhtemelen bu yüzden burayı yiyeceklerle dolu tutamıyoruz.

"Sana geçen gün söyledim. Bir yardım işi için eve gitmem gerekiyor." Su içip ağzımı sildim. "Büyüdüğüm sokakta yaşayan yaşlı bir kadın felç geçirdi. Yaşı ve diğer sağlık sorunları nedeniyle Atlanta'daki lüks bir hastaneye nakledilmesi gerekti ve bu hiç de ucuz değil."

"Akşam yemeği falan mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Sanırım." Başımı salladım. "Sadece iki saat uzaklıkta ama yakında yola çıkacağım. Bu ne demek biliyor musun? Tate'in de bu yardım gecesine gideceğinden emin olduğum için ev sana kalacak. Bayan Fenton ile yakındı. Yani, bu gece gizlice dolaşmak zorunda kalmayacaksın, seni pis dostum."

"Neden onurlu bir adam olup Tate'e seninle gelmesini teklif etmiyorsun?" diye sorar. "Bu iyi olurdu."

"Hayır," diyorum hemen. "Tate hafta sonu kalmayı planlayacaktır, eminim. Bu gece kalacağım ama yarın sabahın köründe oradan ayrılacağım. O yüzden ben dönmeden önce sikini erkenden içeri soksan iyi edersin."

"İyi, seni huysuz pislik. Ve bininci kez söylüyorum, bir şey sakladığım için gizlice girmiyorum." Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürür ve kâsesini durular. "Sana iyi geceler, adamım. Tater Tot'uma iyi davran."

"O *senin* hiçbir şeyin değil," diye mırıldandım. "Bunu unutma."

"Evet, tamam. Sen öyle diyorsan." Sırıttıyor ve yukarı çıkıyor.

Kamyonetime yönelip eve doğru yola çıkıyorum.

Tate

Appleton'daki en sevdiğim kafe olan Delilah's'ta annemin karşısında oturuyorum. Bu sabah ilk iş uyandım ve onun evine gittim. Yardım yemeği bu akşama kadar değil ama annemi görmek ve tüm sevdiklerime gitmek istedim.

Evde en sevdiğim yerler. Buradan başlayarak. Onunla konuştuğum son birkaç seferde çok iyi görünüyordu. Ve onu tekrar gülümserken görmek benim için dünyalara bedel. Sosyal medya ve annemin burnunu sokmaktan kendini alamadığı gerçeği sayesinde babamın bebek ve düğün haberlerini zaten biliyordu, *bu* yüzden yara bandını sökmek zorunda kalmadım.

Kafenin etrafına bakıyorum, hiç değişmemiş olması hoşuma gidiyor.

Link ve ben okuldan sonra burada çok zaman geçirirdik. Milkshake alırdık. Ben peynirli patates kızartması alırdım, o da mozzarella çubukları alırdı ve paylaşırdık. Okuldan bir mil uzakta olduğu için yürüyebilir ya da otobüse binebilirdik. Lisedeyken bile buraya gelmek için zaman ayırırdık. Bazen Meyer ya da kardeşleri de gelirdi. Burası bizim yerimiz gibiydi.

Gözlerim her zaman oturduğumuz köşedeki kabine takılıyor. Bugün orada oturmaya, küçük oyma harfleri -L + T- görme riskini almaya dayanamadım. Bunu on üç yaşındayken yapmıştık. Çok komik ve masum görünüyordu. Şimdi, ev sahibinin mülküne bunu yaptığımız için utanıyorum. Gerçi o hiç umursamıyor gibiydi.

Çok daha kolay zamanları düşündüğümde burada olmak bile beni biraz hüzünlendiriyor. Yine de gelmek istedim. Gelmek zorundaydım.

"Umarım bu gece büyük bir katılım olur. Bunu hak ediyor, biliyorsun." Patates kızartmalarımı seçiyorum. "İkisi de hak ediyor, Bay ve Bayan Fenton." Sinirli bir şekilde nefesimi tutuyorum. "Babamın bu gece geleceğini biliyorsun, değil mi? Ya da Meyer öyle söyledi."

Ağzı düz bir çizgi oluşturuyor. "Evet. Öyle olduğunu duydum."

"Evet, muhtemelen orada kocaman bir bağış yaptığını belgeleyecek biri olduğu içindir." Gözlerimi deviriyorum. "Caroline ve Clyde için bir bok yapmasının tek yolu bu, ona bir şekilde faydası olacaksa." Burun deliklerim sinirli bir nefes alıyor. "Bahse girerim gelmeyecektir bile. Muhtemelen bir podcast kaydetmekle ya da başka bir harika saç rengi reklamı çekmekle meşgul olacaktır."

Beni azarlamasını bekledim. "*Tate, o senin baban.*" gibi bir şey söylemesini. *O seni seviyor.* Ama demiyor. Onun yerine gülüyor.

"Evet, ya da insanlara eski hokey istatistiklerini göstermekle meşgul olabilir, hala yaşlanmamış ve sarkmamış gibi davranabilir."

Gülmeye başlamadan önce bir süre ona bakıyorum. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi."

Omuz silkerek kahve fincanını tutuyor ve dudaklarına yaklaştırıyor. "Berbat biri. Görevleri söz konusu olduğunda her zaman tembel olduğunu biliyorum.

bir baba. Ve hiçbir zaman sizin en büyük amigonuz olmadığının farkındayım. Ama geçtiğimiz altı ay boyunca? Bu tamamen affedilemez." Gözleri hüzünleniyor. "Yaptığım her şeye katlandığım için beni zayıf gördüğünüzü biliyorum. Benim senin rol modelin olmam gerekiyordu... ve ben başarısız oldum." Omuzları çöküyor. "Bunu geri alamam ama bunun için gerçekten üzgünüm. Eğer geri dönebilseydim, her şeyi farklı yapardım. Bundan daha güçlü olduğumu kanıtlardım."

"Seni zayıf olarak görmüyorum anne," diye onu temin ediyorum. "Ama sana sormak zorundayım

... neden tüm bunlara katlandınız? Neden görmezden geldin?"

"Sen ve Meyer için. Düşündüm ki, eğer bunu görmezden gelirsem, ikinizi de her şeyin basında yer almasının yaratacağı utançtan kurtarabilirim." İç çekiyor. "Sanırım *hepsi* boşunaydı çünkü sonunda her şey bir anda ortaya çıktı."

"Bence hepsinin birden olması daha iyi," diyorum usulca. "Azar azar ama sürekli olmaktansa böyle olması daha iyi." Uzanıp elini okşuyorum. Genelde sevecen biri değilimdir ama şu anda buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Elinden gelenin en iyisini yaptın. Ve elinden gelenin en iyisi harikaydı."

Gözleri kaybolmuş gibi. "Eğer farklı bir şey yapabilseydim, geri döner ve seni medyadan daha fazla korurdum." Fincanını yere bırakıp gözlerini siliyor. "Göz önünde büyümenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve üzgünüm." Üzüntüyle gülümsüyor. "Ama yaptığım hatalara rağmen seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Boston'a taşındın, okulda başarılı oldun, sana yapmamamı söylememe rağmen Georgia'ya eve döndün," diye şaka yapıyor. "Ve burada hâlâ başarılı olduğunu biliyorum." Elimini sıktı. "Kızım kahrolası bir mühendis olacak."

Boston'da akademik olarak başarılı olabileceğim konusunda onu düzeltmedim, ama hepsi bu kadardı. Duygusal, zihinsel ve kesinlikle sosyal olarak gelişmiyordum.

"Havacılık ve uzay mühendisi," diyorum şakacı bir şekilde düzelterek. "Yolun yarısını geçtim. Tanrı'ya şükür. Gerçi itiraf edeyim, Astronomi Merkezi'nde çalışmayı ben de seviyorum. Ama işin mühendislik kısmına girmeye hazırım."

"Bir gün, uzaya giden bir roket üzerinde çalıştığımı söyleyebileceğim."

Gülüyorum. "Umarım öyle olur. Ama bundan önce gitmem gereken uzun bir yol var."

Çocukluğumdan beri uzaya bir şeyler göndermekle ilgilenirdim. Çılgınca fikirler üretir, çoğu zaman bunları Link'e anlatırdım. Bana hiç gülmedi ya da deli demedi. Annem de öyle. Yine de

Geriye dönüp baktığımda fikirlerimin çılgınca *olduğunu* görüyorum. Ama şimdi, bu hayalimin gerçekleşmesine giderek yaklaşıyorum. Elbette, lisans derecemi aldıktan sonra yüksek lisans derecemi almak için gerekenleri tamamlamak için bir yıla daha ihtiyacım olacak, ancak oraya ulaşacağım.

Babam aynı şekilde hissetmiyordu. Fikirlerimle alay ederdi. Ve ona üniversite planlarımı anlattığımda gülerdi. Üzerimdeki bulutlardan kurtulmam gerektiğini söylerdi. Ama ben bunu yapmayı reddettim. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek şey saf, şaşırtıcı galaksidir. Beni öldürse bile bu hayalin peşinden gideceğim.

Link'le çalışmamamız için bir neden daha. Yakında profesyonel olacak. Onunla birlikte olacak şanslı bayanın, onun hayallerini takip etmesi ve kendi hayallerinden vazgeçmesi gerekecek. Onun kuyruğuna takılıp, ona tezahürat yapacak. Benim de kendi hayallerim var. Ama benimkiler gölgede kalmama izin veriyor, olmak istediğim yerde.

"Peki, şimdi nereye?" diye soruyor annem, düşüncelerimi bölerek - neyse ki. "Yemeğe kadar daha saatlerimiz var."

"Pedikür?" Gülümseyerek öneriyorum. Annemin ayaklarına masaj yapılmasını ne kadar sevdiğini biliyorum.

"Evet, lütfen." Alkışlıyor. "Meyer'le birkaç ay önce gittiğimizden beri hiç içmedim! Ayaklarım korkutucu."

"Sence Krystal'ın bugün saçımı yapmaya vakti olur mu?" Bir değişikliğe ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünerek söylüyorum. "Yeni bir ben için zamanın geldiğini düşünüyorum."

"Durup kontrol edebiliriz." Gülümsüyor. "Ama ben seni bu halinle vardı seviyorum.
r."

Sodamdan bir yudum alıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Bazen, Değişiklik iyidir. Evde olmak güzel anne."

"Aramızda olmana sevindim. Bütün hafta sonu kalacak mısınız?" Gözleri umutlu bakıyor. "Lütfen evet de."

Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm, yarın akşam bir gösteri için Astronomi Merkezi'nde çalışmam gerekiyor. Ama yarın öğle yemeğine kadar burada olacağım." Gülümsüyorum. "O zaman kahvaltı için buraya gelebiliriz."

Dilini dışarı çıkararak bana pis pis bakar gibi yapıyor. "Tamam. Tüm alacağım buysa, kabul ediyorum. Gitmeye hazır mısınız? Bu ayaklar kendi kendini ovmayacak."

Kabinden kayarak çıktım, başımı salladım. "Yolu göster."

Yarın akşam işten sonra Oliver'daki partiye gidip gitmeme konusunda hâlâ kararsızım. Bir yandan kulağa eğlenceli geliyor. Diğer yandan ... kulağa iş gibi geliyor. Ve itiraf etmeliyim ki, genelde evde tek başıma kalıp Netflix izlemeyi severim. Ayrıca, her zaman biraz örgü örebilirim.

Ve sonra merak *ediyorum, bu günlerde ne kadar eziğim?*

Bir partide sosyal olmaktan kaçınmak için odamda oturup örgü örmeyi, aşık olduğum adamın rastgele bir kızla seks yapmasını dinleme riskini almayı seçecek kadar ezik - işte bu kadar ezik.

Bağlantı

Kardeşlerim ve ben babamızın arkasından yardım yemeğinin düzenleneceği lise spor salonuna doğru yürüyoruz. Appleton küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk ve tüm kasaba Bayan Fenton için bunu gerçekleştirmek üzere bir araya geldi.

O ve Clyde altmış yılı aşkın süredir evliler. Hiç çocukları olmamış ama tahmin etmem gerekirse, bunun nedeni denememiş olmaları değil. Çocukları seviyorlar, bu yüzden kendi ailelerini istemediklerine inanmakta zorlanıyorum. Yine de tüm mahallenin çocuklarını evlat edinerek bunu başardılar. Cadılar Bayramı'nda evleri mahallenin en süslü evidir. Ayrıca en çok şeker de onlarda olur. Kardeşlerim ve ben onların çimlerini biçerek ve evlerinin etrafındaki her şeyi düzelterek büyüdük. Karşılığında Bayan Fenton ya da Caroline bize yediğim en güzel çörekleri yapardı. Diğer birçok tatlının yanı sıra.

Şimdi, Caroline hasta ve doğrusu, iyileşeceğine dair umut verici bir şey yok. Ve eğer iyileşmezse, kocası Clyde'ın nasıl hayatta kalacağını gerçekten bilmiyorum.

"Clyde çok depresif. Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı," diyor Travis kaşlarını çatarak. "Bu hiç adil değil. O dünyanın en tatlı insanı."

"Evet ama o yaşlı," diyor Logan, hiç şaşırmadan. "Ve yaşlandığında böyle şeyler olur."

Koluna bir yumruk indirdim ve ellerini havaya kaldırdı.

"Bu da neydi böyle? Seni pislik. Hepimiz bunu düşünüyörüz. Sadece söylemek istemiyorsunuz."

"Logan..." Babam uyarıyor. "Sadece bir günlüğüne normal olmayı deneyebilir misin?" "Üzücü değil demiyorum. Onun yaşlı olduğunu söylüyorum. Ve insanlar yaşlandıklarında, vücutları onları mahvetmeye başlar. Üzücü bir durum. Ama hayat bu."

"Doğduğunda kimsenin seni kafanın üzerine düşürmediğinden emin misin?" Elimi yüzümde gezdirerek söylüyorum.

"Gerçekten. Beynin doğru çalışmıyor," diyor Carter ve kapıyı açarken başını sallıyor. "Gençsin ve beynin çoktan boku yemiş. Peki, bu senin hakkında ne söylüyor?"

Üç erkek kardeşle büyüdüğüm için bu durum sürekli ve hep böyle oldu. Annemin gitmiş olması da yardımcı olmuyor, yani etrafta bizi akıllandıracak kimse yok. Logan'ı akıllandırmak için. Geri kalanımız *o kadar* aptal değil.

İçeri giriyoruz ve bir anda lise günlerime geri dönüyorum. Burada hiçbir şey değişmemiş. Gittiğim yıllar boyunca bile. Mekan ağzına kadar dolu. Akşam yemeği, her yere dağılmış masalarla self-servis bir şekilde hazırlanıyor.

Onu burada hissetmiyorum. Bu da demek oluyor ki spor salonunda değil. En azından henüz değil. Ama olacağını biliyorum. Ve geldiği anda, bunu bileceğim.

"Beni yandan becer. Bana bunun Brooks Üniversitesi'nin meşhur Link Sterns'ü olmadığını söyle."

Tanıdık bir ses duyuyorum ve döndüğümde Jessob Gilson'ın bana sırtıttığını görüyorum.

Sırıtarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "JB, Tennessee'den kel adam." Yumruğumu onunkine vuruyorum. "Nasıl gidiyor, eski dostum?"

JB ve ben anaokulundan beri aynı okuldaydık. Ama futbol onun hayatıyken, hokey benim hayatım oldu. Spor hayatımızın önüne de birlikte takılmak zorlaştı. Ben Brooks'a, o da Tennessee'ye gittiğinden beri birbirimizi hiç görmedik. Ama o iyi bir adam. Ve duyduğuma göre, sahada çok iyiymiş.

"Gidiyor. Bunun için eve gelmem gerekiyordu." Etrafına bakınıyor. "Ne katılım ama."

"Evet, öyle olacağını biliyordum. Bu Caroline." Birden Tate'in varlığını hissediyorum ve az önce binaya girdiğini biliyorum. "Birazdan sana yetişirim. Seni görmek güzel, JB."

Gözleri kaymadan önce "İyi edersin," diyor. "Vay canına, seni şanslı piç."

Ona ne demek istediğini sormama gerek yok çünkü ne zaman dönsem Tate'in orada olacağını biliyorum. Teknik olarak benim olmayabilir ama JB onunla aramda her zaman bir bağ olacağını biliyor. Ona karşı gerçekten ne hissettiğimi bilen birkaç arkadaşımдан biriydi. Ona söylemek zorundaydım çünkü eğer söylemeseydim, kıcının onu yakalamaya çalışacağını biliyordum.

Yavaşça döndüğümde onu görüyorum. Sadece onu apartmanda son gördüğümünden farklı görünüyor. Aynı boş, kayıp gözler. Minyon vücudu da değişmemiş. Dudakları hâlâ dolgun ve yüzü hâlâ melek gibi. Ama alıştığım kahverengi saçları... daha açık. Ve her başın ona baktığını görsem de, onu önceki haliyle sevdim.

Her zaman olduğu gibi.

Hayatta her şey sürekli değişiyor. İnsanlar felç geçirir ya da hastalanır. İnsanlar ölür. Ortadan kaybolurlar. Oyuncular sakatlanır ve oyunu bırakır ya da hepimizin hayalini kurduğu telefon gelir ve profesyonelliğe adım atarlar. Hiçbir şey aynı kalmaz. Bunu biliyorum. Ama Tate Tracy olduğu haliyle mükemmeldi. Onun değişmesini istemedim. Karşılaştığım diğer kadınlar gibi olmasını istemedim.

Yanından geçenlere gülümserken gözleri odanın geziniyor, annesi de yanında. Elbisesi sıkı karnını sarıyor ve sadece üst bedenine baktığınızda düşündüğünüzden daha kalın olan beli ve kalçaları boyunca uzanıyor. Birine el sallamak için arkasını döndüğünde, kıcının kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran lacivert kumaşı görüyorum ve sessizce lanet okumama neden oluyor.

Tanrı onu her ne yaptıysa çok zamanını almış olmalı. Böyle bir meleğin bir günde yapılmış olmasına imkan yok.

Gözleri benimkileri bulduğunda, başka tarafa bakıyorum. Bana baktığında her zaman bir şey, herhangi bir şey arıyor gibi görünen gözler. Uzaklara bakmak zorundaydım çünkü bana öyle baktığında ona her şeyimi verirdim ama o bunu istemiyor. O beni istemiyor.

"Tate iyi görünüyor." Logan alçak sesle ıslık çalıyor. "Sarı saçlarına bayıldım. Şey, bir çeşit sarışın. Kahverengi gibi. Buna ne denir ki? Bronde?" Sonunda omuz silkiyor. "Her iki şekilde de, çok seksi."

Her ne halattan bahsediyorsa onunla ilgilenmiyorum bile. Elinde tepsi taşıyan bir garsondan kola alıyorum ve yanıma gelen birkaç kişiyle konuşuyorum.

Tate

Son bir saat boyunca, birbiri ardına insanlarla görüştüm. Birlikte okula gittiğim insanlar, anaokulundan lise üçüncü sınıfa kadar öğretmenlerim. Kasabadaki fırıncı kadını bile gördüm. Tüm bunlar, Link'in durduğunu bildiğim yere yakın bir yere bakmamak için elimden geleni yaparken oldu. İnsanlar onun etrafında toplanıyor, şüphesiz onu şimdiye kadar böylesine başarılı bir üniversite hokey kariyeri geçirdiği için tebrik etmek istiyorlar. Liseden kızlar ona akın ediyor, onları suçlayamam.

Herkes yemeğini yedikten ve müzik başladıktan sonra Caroline'ın yeğeni Priscilla kalabalığın önüne çıkar.

"Bu gece buraya gelen herkese teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum. Gelemeyip de bağışta bulunanlar ya da güzel sözler söyleyenler için de bunun anlamı çok büyük. Hepinizin bildiği gibi geçtiğimiz hafta ailemiz için zor bir hafta oldu. Ancak bu zor zamanda bile, toplumumuzun bu kadar kısa sürede bu kadar harika bir şey yapmak için bir araya gelmesi bizim için gerçekten çok anlamlı." Gözleri parlıyor. "Yiyin, için, soda ve meyve suyu için çünkü burada sunabileceğimiz tek şey bu."

Kalabalık güler.

"Ve dans et!"

Tekrar oturduğunda anneme bakıyorum ve gözlerinin bu akşamki yemek tabakları kadar büyük olduğunu görüyorum.

"Vay anasını," diyor. "Tanrım, buna hazır değilim."

"Ne?" Bakışlarını takip ettiğimde babamın içeri girdiğini görüyorum. Yanında Margo vardı. "Siktir et beni. Tam da şansımın yaver gideceğini ve onun gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," diye mırıldanıyorum ve annemin transa geçmesini sağlıyorum.

"Ağzından çıkan kulağın duysun küçük hanım," diye fısıldıyor bakışlarını ikisinden *başkasına* çevirirken. "Kahretsin, çok güzel. Gerçekten çok güzel. Ben yaşıyım. Yaşıyım ve kırıışığım. Derim yer yer gevşek. *Onun* derisinin kesinlikle olmadığı yerler."

"Oh, evet, sen düpedüz eskimişsin." Gözlerimi deviriyorum. "Kendine gel anne. Ona istediğini verme. *Onların* istediği senin kıvrınmanı, canının yanmasını görmek." Elini kendi elimle kavradım. "Kullandığım dil için özür dilerim ama ... sık onları."

Yutkunuyor, endişeyle başını sallıyor. "Evet, siktir et onları."

"İşte ruh bu!" Gözlerim Link'in gülüşünü yakaladığında ben de katılıyorum.

En küçük kardeşi konuşmaya devam ederken gözleri sıkıca kapanıyor ve başı hafifçe geriye eğiliyor.

Logan her zaman komik olan olmuştur. Hepsi şakacı olmayı sever, ama Logan? Birkaç saniye içinde sizi gülmekten kırıp geçirebilir.

"Saçmalıyorum," diye mırıldanıyor annem yanımdan. "Seni garip durumlara sokmama ihtiyacın yok. Özür dilerim. Belki de gidip bir merhaba demeliyim."

"İnan bana, değilsin. Ve belki de yapmalısın. Ama henüz değil. Sakin ol," diye onu temin ediyorum, gözlerimi ondan ayıramadan Link'i izlemeye devam ediyorum.

Brooks'ta bulunduğum kısa süre içinde onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Arkadaşlarıyla, hatta buzda bile sürekli yanında bir şeyler taşıyor. Ona ağırlık veren bir şey.

Logan yavaşça çekip gittiğinde Link'in ifadesi kasvetli bir hal alır. Etrafına bakınırken gözleri masaların üzerinde duran Caroline ve kocasının fotoğraflarına takılır ve omuzları çöker.

Oditoryumdan çıkıp koridora yöneldiğinde, onu takip etmem gerektiğini biliyorum. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Bağlantı

Ben her zaman kaçınan biriydim. Duygulardan kaçardım. Umutsuzluktan kaçardım. Ve muhtemelen bulutlara değecek kadar kalın olan varsayımsal bir halının altına süpürürüm.

Bunu hep yaptım çünkü hayatım boyunca işime yaradı. Sorunlarımı aldım ve içinde boğulmak yerine, onları daha iyi olmak için kullandım.

Kendimi hokeyde. Hissetmeme izin vermediğim tüm acılar, sevdiğim oyuna son derece odaklanmama yardımcı olan süper bir güç haline geldi.

Oyun benim hayatım. Ve buz, benim güvenli . Onun üzerindeyken başka hiçbir şeyin önemi yok.

Annem öldüğü için değil. Babam depresyonda olduğu için değil. Ve her şeyden çok istediğim tek şeye sahip olamadığım için de değil.

Tate.

Belki de bu yüzden arenayı terk etmekten nefret ediyorum. Çünkü bunu yaptığımda, kaçmaya çalıştığım her şeyin beni kovalayacağını biliyorum.

Her şey... annemin hastalanması gibi. Gözlerimin önünde yok oluşunu izlemek. Kaçınılmaz ölümü - babamın asla geri dönemeyeceği bir şey.

Son nefesini verdiği gün, babamın artık var olmadığı gündü. O zamandan beri günlerinin çoğunu evi aynen onun bıraktığı gibi tutarak geçiriyor. Bahçeleriyle ilgileniyor. Ona ait her şeyi olduğu gibi muhafaza ediyor. Evdeyken herhangi birimiz yanlışlıkla bir şeyin yerini değiştirirse... cehennem olur.

Bu yüzden liseden mezun olduğumuzdan beri hiçbirimiz eve pek gitmiyoruz. Bizim evdeyken onu strese sokuyoruz. Sürekli arkamızda, dağınıklığımızı topluyor. Basit bir bardak ya da bir çift ayakkabı bile olsa. Bu onu çileden çıkarıyor çünkü evi ölmeden önce bıraktığı günden farklı bir hale getiriyor. Sonsuza dek beynime kazınan bir gün.

Ambulansın ışıkları yanmıyordu. Sirenler de öyle. Olmaları da gerekmiyordu. O ölmüştü.

Bakımevi işini yapmıştı. Onu rahat ettirdiler. Ya da olabildiğince rahat ettirdiler.

Sonunda acıdan kurtulduğunu biliyordum. Ama bu durumu kolaylaştırmadı. Pek sayılmaz zaten.

Kapının eşiğinde oturup ambulansın gözden kaybolana kadar uzaklaşmasını izledim. Sonra gözlerimi kapattım ve zamanda geriye gitmeye çalıştım. Annemin Noel'de bizimle birlikte kurabiye pişirdiğini hatırlamak istedim. Ya da Paskalya'da yumurta boyadığını. Ve hepimizi oynadığımız sporlara götürdüğü zamanları, onu o kadar meşgul ediyordu ki tüm bunları nasıl yaptığını bilmiyordum.

Ama o yaptı. Her şeyi yaptı. Ölmek üzereyken bile arayıp kontrol ederdi. Babamızın yapmadığı bir şey. Kızgın ve anlıyorum. Ben de kızgınım. Kızgınım çünkü her gün insanlar kötü şeyler yapıyor.

ama sağlıklıdırlar. Ya da ikinci bir şans verildi. O bir azizdi ve hepimizi geride bırakarak acı dolu bir şekilde ölmek zorunda kaldı.

Eski sınıfım olan Bay Levi'nin odasına giriyorum ve etrafa bakıyorum. Farklı ama aynı görünüyor. Pencereleler dışarıya, son sınıfların park yerine bakıyor. Eğer biri erken çıkmaya çalışırsa, Bay Levi onu görmemiş gibi davranırdı.

Bencilce, kafamı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Masalardaki tüm resimleri görmek beni yıllar önce kasabanın annem için düzenlediğı yardım yemeğine götürdü. Ailemin paraya gerçekten ihtiyacı yoktu. Babam kendi inşaat şirketinin sahibi olarak iyi işler yapıyordu ve annem de hastalanana kadar kayıtlı bir hemşireydi. Ama kasaba onun etrafında toplanmak için ısrar etti. Bu da bir araya gelmek demekti.

"İyi misin?" Tate'in yumuşak sesi kapı aralığından geliyor.

Arkamı dönmeden ellerimi ceplerime sokuyorum. "Evet. Güzel."

Birkaç adım atıyor ve arkamdan yaklaştığını hissediyorum. Tam yanımda durana kadar yaklaşıyor, kollarımız neredeyse birbirine değıyor.

"Saçına bunu neden yaptın?"

Göz ucuyla, eli başının üzerinden geçmeden önce kaskatı kesildiğini görüyorum.

"Bir değışiklik istedim. Artık zamanı gelmişti."

"Sen de buradaki diğler piliçler gibi görünüyorsun," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim, duygularını incitmek istiyordum.

Bu doğıru. Önceden saçları doğıaldı. Pek çok kızın söyleyemeyeceğı bir şey. Çok severdim çünkü yüzde yüz ona aitti.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda konuyu kapatıyor. "Ben geldiğimde Clyde içeri giriyordu. Sanırım onu buraya gelmeye ikna etmeleri biraz zaman aldı. Ama herkesin etrafında olması onun için iyi olacak."

Küçümseyici bir nefes verip bir an için ona bakıyorum. "Onun için neyin iyi olduğunu kimse bilemez. Adam gelmek istemediğini söyledi; onu zorlamamalıydılar."

Annem hastalandığında ben de aynı şekilde davrandım. Ortaya çıkıp her şey yolundaymış gibi davranmak istemedim. Ya da sanki bu bir şeyi değıştirecekmiş gibi insanlardan kucak almak. Sadece rahat bırakılmak istedim. Clyde da öyle. Karısının iyi olmayacağından korkuyor. Ve duyduğuma göre korkmakta haklı.

"Belki de öyledir. Ama evde onunla birlikte olacak çocuğı yok. Ailesine en yakın şey biziz. Yani, dediğim gibi, yalnız kalmamalı."

Şimdi."

"Peki bu senin için ne zamandan beri önemli?" Ona doğru sallanıyorum.
"Ne zamandan beri birinin yalnız kalmaması umurunda?"

"Link... bu adil değil-"

"Adil olmayan ne biliyor musun? Her şey yolundaymış gibi ortalıkta dolaşman. Sanki o güzel yüzünün altındaki şeytan sen değilmişsin gibi."

"Ben şeytan değilim," diye sertçe cevap veriyor. "Sen de buna inanmıyorsun."

"Eminim şeytanın gözleri de boştur." Bir adım daha yaklaşıp ona dik dik bakıyorum. "Sadece. Tıpkı. Seninki gibi."

Bana bakıyor, boyuma göre çok küçük görünüyor.

"Sana söylediğim gibi... Hasta olduğunu öğrenir öğrenmez geri geldim." Sesinde acının kusursuz sesini duyuyorum. "Etrafta olmamı artık umursamadığın belliydi."

"Seni bir şekilde atlatmam gerekiyordu, değil mi?"

Mırıldanıyorum. "Evet," diyor soğuk bir şekilde.

"Sanırım öyle."

"Neden seni becermeme izin verdin, Tate?" Elimini yumruk haline getirdim.
"Öylece çekip gideceksen ne anlamı vardı ki?"

Bir an için gözlerini kapatıyor ve başını öne eğiyor. "Eğer kalsaydım, seni asla uzaklaştıramazdım ve ... seninle sadece arkadaş olma düşüncesine bir saniye daha dayanamazdım." Kayıp kahverengi gözler benimkilere bakıyor. "Gerçek şu ki, senden uzakta olmak, seni her gün görerek işkence çekmekten daha kolay geliyordu, ama asla gerçekten benim olamayacağımı biliyordum."

"Ve öyle miydi?" Alçak sesle homurdanıyorum. "Daha kolay mıydı? Gittiğin gün bize öleceğini söylediği günle aynı gündü. Lanet olası arkadaşına ihtiyacım vardı."

Gözlerinde yaşlar toplanırken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Hayır. Çünkü gerçek şu ki... bir günde seksen altı bin dört yüz saniye var... ve çocukluğumuzdan beri, önemli olan tek şeyin sen olmadığın hiçbir zaman olmadı," diye fısıldıyor. "Ve aramıza mesafe koymam gerekse de, annenin sana hasta olduğunu söyleyeceğini bilseydim, o sabah asla arabamı toplayıp gitmezdim." Eli karnımdan aşağıya doğru hafifçe kayıyor. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Konu biz olunca artık hiçbir şey bilmiyorum," diye çıkışıyorum. "Sen benim adamımdın, Tate. O geceyi geri almak için"

Birbirimizin arkasını kolladığımız zamanlar. Ama bencilce davrandım. Bunu kaldıramayacağını biliyordum ama yine de yaptım."

"O gece için pişman mısın?" diye . "Keşke olmasaydı mı diyorsun?"

"Evet," diyorum hemen. "O gece her şeyi mahvetti."

Benden uzaklaşıp elini gömleğimden indirirken gözleri o kadar doluyor ki yanaklarından aşağı süzülüyorlar. "Böyle hissettiğin için üzgünüm." Burnunu çekiyor. "Pek çok şeyden pişmanım. Söyleyebileceğimden çok daha fazla. Ama seninle birlikte olmaktan? Senin ilkim olman?" Sesi o kadar alçalıyor ki onu zar zor duyuyorum. "Bu asla onlardan biri olmayacak."

Geri çekilmeye başladığında ona doğru bir adım atarak onu masaya doğru itiyorum. "O gecedен beri pek çok kadınla birlikte oldum, Tate. Ve kendimi onların içine gömerken gözlerimi kapattığımda... tek gördüğüm sensin." Ellerimi kışına götürüp onu masanın üzerine kaldırıyorum. "Gözlerimi *hep* kapatırım."

Ayrılmış bacaklarının arasına girerek kot pantolonumun çıkıntısını elbisesine doğru itiyorum. "Beni başkaları için mahvettin. Ve tek hayalim seni tekrar mahvetmek. Seni öyle bir becermek ki bir daha kimse seni istemesin ve öyle bir boşalmanı sağlamak ki tek düşündüğün seni becermek olsun."

Dudakları ayrılırken sikim büyüyor, elbisesine doğru bastırıyor.

"Şimdiden tek düşündüğüm sensin," diye inliyor. "Zaten mahvettin Ben."

İçine girmeyi ne kadar çok istesem de, onu bu masaya vurmayı Tırnaklarıyla sırtımı tırmalarken nefesinin altında ismimi söylüyor, yapamam. Çok uzun zaman oldu ve o bunu hak etmiyor. Onun yerine elimi elbisesinin altından kalçasına doğru kaydırıyorum. Parmaklarım dantel külotunun kumaşında duruyor, ama onları yana itip içine dalıyorum.

"Neden bu kadar ıslaksın, Tate?" Kapıyı aptalca açık bıraktığımızı bildiğim için sesimi alçaltarak homurdanıyorum. "Beyninin içinde yaşadığım için mi? Bazen kendi parmaklarını içine daldırıp ben olduğumu hayal ettiğin için mi?"

"Evet," diye inliyor.

"Koridorun karşısında oturmaya başladığından beri bunu yaptın mı?" Daha derine itiyorum.

"Evet." Dudaklarını yalıyor, nefesini içine çekiyor. "Pek çok kez."

Başparmağımla, sevdiği bir noktada ona daireler çiziyorum çünkü elbisesinin içinden meme uçları sertleşiyor. İki parmağımı daha derine kaydardım.

girip çıkıyorum. İstesem bile onu asla öpmem.

"Link," diye inliyor, ben onu parmaklarımla sikmeye devam ederken kendine bakıyor.

Durmam gerektiğini biliyorum. İhtiyacı olduğunu bildiğim şekilde gelmesine izin vermeyerek bu hain kaltağa nihai bedeli ödetmeliyim.

"Başka bir erkeğin bunu yaptığını düşündüğümde aklımı kaybediyorum," diye inliyorum. "Ve başka birinin seni becerdiğini düşündüğümde, kırmızı görüyorum." Alnımı onunkine dayayıp parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettiriyorum. "Seni asla affetmeyeceğim, Tate. Sana dünyayı vermeye hazırdım ama sen Boston'a kaçtın. Tanrı bilir ne yapıyordun."

Gerçeği söylüyorum, ancak bunları neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Artık bir önemi yok. Aslında, bilmeyi hak etmiyor. Yine de duramıyorum.

"Başka hiç kimse olmadı," diye iç geçiriyor dudakları dudaklarıma yapışıp beni öpmeden hemen önce. "Sadece sen."

Duruyorum, dudaklarımı ve parmaklarımı onunkilerden çekiyorum. "Ne?"

"Ben senden kaçmış olabilirim ama sen beni takip ettin. En azından hafızan takip etti." Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ama cevap vermiyorum. "Benim için kolay olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Seni arkamda bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Telefonu elime aldım ve seni aramaya çalıştım... yüzlerce kez aramış olmalıyım."

Parmaklarımı tekrar içine sokmadan önce bir an daha donmuş bir şekilde orada duruyorum. Sırılsıklam olmuştu, bana ihtiyacı vardı, beni istiyordu, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Ve başımı aşağı indirip elbisesini dilimi göğüs ucunda gezdirecek kadar ittiğimde, beni sıkıyor. O kadar sert geliyor ki parmaklarımı morartabileceğini düşünüyorum.

Bitirdiğinde, çekiliyorum.

"Bu doğru, Tate. Yine aklımdayım. Az önce yaptığım gibi parmaklarımın seni becerdiğini düşünerek yatağa gideceksin. Ve uyandığında yine aynı şeyi düşünüyor olacaksın."

Çenesini kavriyorum. "Hiçbir erkek seni tatmin edemez. Benim yaptığım gibi değil." Dudaklarını dudaklarıma götürerek onu sertçe öpüyorum ve nefessiz bırakıyorum. "Uzun ve yalnız bir hayat olacak. Ama bunu sen seçtin. Bunu unutma."

Ve onu orada bıraktığımda, kocaman gözler ve dağınık saçlar... Ona orgazm yaşatmış olsam da, verdiğimden daha fazlasını aldığımı biliyorum. Çünkü

Birlikte yaşadığımız için, bu noktadan sonra ona her zaman orada, beyninin içinde olacağımı hatırlatacağım.

Hayatına devam etmesini imkansız hale getirdi. Ya da normal hissetmesini. Çünkü ben yapamıyorsam, o neden yapsın ki?

Tate

Aynaya son bir kez bakıp saçlarımı ellerimle bir kez daha kontrol ediyorum ve eski sınıfımda gerçekten yaptığım şeyi yapmış gibi görünmediğimden emin oluyorum.

Bunun olmasını beklemiyordum. Hiçbirini. Elleri vücudumdaydı. Dudakları dudaklarımda. Ağzı göğsümde. Parmakları... içimde. Bana bağıracağını ve en iyi ihtimalle cehenneme gitmemi söyleyeceğini düşünmüştüm.

Kesin olan bir şey var: işleri olduğundan çok daha karmaşık hale getirdik.

Tuvaletten çıkıp annemi bulmak için spor salonuna doğru yürüyorum. Babam içeri girdikten kısa bir süre sonra onu terk ettim. Baktan bir zamanlama olduğunu biliyorum ama Link'in yanında olma ihtiyacı içgüdüsel. Onu takip ettiğim için kızacağını düşünsem de, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.

Mesele şu ki, öyle olup olmadığını bilmiyorum. Kendini iyi gibi tutuyor. Etkilenmemiş gibi. Ama günün sonunda Link annesini kaybetti. Ve annemin bana söylediğine göre, babasının durumu da iyi değilmiş. Nasıl iyi olabilir ki?

Kapıyı çekip açıyorum ve spor salonuna giriyorum, hemen annemi arıyorum. Onun yerine Margo ve babam el ele bana doğru geliyorlar.

"Sanırım seni bulmak zorundayım, ha?" diye alay ediyor, elini bırakıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Özür dilerim. Tuvaleti kullanıyordum." Ona beceriksizce sarıldım ve sonra sıra Margo'ya geldi.

Sarılması soğuk ama gülümsemeye çalışıyor. "Baban bu bebek için çok heyecanlı."

"Sonunda oğluma kavuşuyorum!" diye tezahürat yapıyor babam. "Onu seveceğini biliyorum, T. Biliyorum."

"Evet... bu gerçekten bir şey," diyorum geri çekilerek. "Son zamanlarda nasıl hissediyorsun? Her şey yolunda mı?" Margo'ya soruyorum.

"Çok yorgunum. Ama Tanrı'ya şükür, baban beni dört gözle bekliyor." Gülümseyerek kendini ona yasladı. "Bu bebek ve ben böyle inanılmaz bir adama sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Boğazımdan çıkıp onun elbisesine ve ayakkabılarına inmeyi çok isteyen kusmuğumu yutuyorum. Bunun yerine, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Gülümseyip başımı sallıyorum. "Evet. Kesinlikle. En şanslısı."

Adamın eli yılan gibi aşağı inip kadının karnını okşarken birbirlerine bakıyorlar. Ve daha önce pek çok kez olduğu gibi, burada olduğumu unutuyor.

"Sanırım gidip Clyde'ı görmeliyim," diye mırıldandım. "Seni görmek güzeldi."

Dönmeye başladığımda Margo beni durdurdu. "Bekle, düğün detaylarını konuşmadık bile. Hawaii'nin şu an için uygun olmadığına karar verdik. Babanın görünüşü ve podcast'leriyle o kadar uzağa seyahat etmek zor olur."

Rahatlayarak iç çektim. *Evet, bu düğünden çıkıyorum! Teşekkürler, İsa-*

"Florida'da tanıştığımız tatil köyünün plajında evlenmeye karar verdik." Gözleri büyüdü ve "İki hafta içinde!" diye bağırdı.

"Bekle, ne?" Kaşlarımı çattım. "İki hafta mı? Bu gerçekten çok erken."

Lanet olsun. Beni bundan kurtaracak bir şey çıkabilir. Bir şey. Herhangi bir şey. Beyin ameliyatı. Belki bir kaçırılma. Belki de gökten bir meteor düşer ve beni tüm gün boyunca bayıltır.

"Bebeğim, Margo gerçekten büyümeye başlayacak. Özel olarak tasarlattığı gelinliğe sığmak istiyor." Babam eğilip onu öpüyor. "Peki, orada olacak mısın? Pazar günü olacak."

"Bilmiyorum, görmem gerekecek." Şok içinde orada duruyorum. "Derslerim var. Ve çalışmak. Ve-"

"Astronomi Merkezi'nde çalışmak, halka açık gösteriler yapmak mı demek istiyorsun?" Margo hiç etkilenmemiş bir şekilde şöyle diyor. "Eminim hafta sonu sensiz de idare edebilirler."

Babamın göğsünden havlamaya benzer iğrenç bir kahkaha yükseliyor. "Bu doğru. Ben de öyle derdim. Bir avuç sümüklü çocukla ne konuşuyorsunuz ki zaten? Uzağılardan mı? Bence hafta sonunu atlatabilirsin. Saatte on iki dolar mı alıyorsun?"

"Aslında on bir," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Onları susturacak bir şey bulmak için ağzımı açıyorum ama daha yapamadan Link'in sesi beni durduruyor.

"İşte buradasın, bebeğim." Birden bir kol beni sardı. "Her yerde seni arıyordum."

Boynumu büktüğümde, beni yanına çekmeden hemen önce onu görüyorum. "Um ..."

"Link?" diyor babam, kafası karışmış bir sesle. "Bütün bunlar da ne?"

Beni bırakıp elini Margo'ya uzatırken bir yandan da babama bakıyor. "Peki, nerede benim görgüm? Sanırım nişanlınla resmi olarak tanışmadım, Harvey. Ben Link Sterns." Durakladı. "Tate'in erkek arkadaşı."

"Tate'in bir erkek arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum," diyor Margo kabaca. "Ve kesinlikle senin gibi biri değil"-yutkunuyor-"yani, senin gibi."

Sözlerinin doğrudan bir darbe olduğunu biliyorum. Ben sade ve sıradan biriyim. Link aptalca çekici ve onun ne kadar yetenekli olduğunu bilecek kadar spor dünyasının içinde. Onun gözünde, istediği herkese sahip olabilir. Ve sanırım haklı.

"Biliyorum," diyor bana sırtarak. "O benim ligimin çok dışında. Her zaman odadaki en zeki ve kesinlikle en güzel kişi o. Ama garip bir nedenden dolayı benimle takılıyor."

Benim en güzel olduğumdan bahsedildiğinde Margo'nun kulaklarından duman çıktığını gördüğüme yemin edebilirim ve plastik göğüslerini daha da yukarı kaldırıyor.

"O zaman düğünde olacaksın? Değil mi?" Margo bize şüpheyle bakıyor. "İki hafta sonra bu Pazar Florida'da?"

"Şey, evet," diye cevap veriyor, benimle göz temasını hiç kesmeden. "Bebeğimin yalnız gitmesine izin vermezdim."

"Bu harika," diyor babam soğukkanlılıkla. "Biliyorsun, eğer kızım beni kontrol etmek için ararsa, kiminle çıktığı gibi şeyleri bilebilirim." Bana göz kırpmıyor. "Takılıyorum. *Roket* çalışmalarıyla meşgul olduğunu biliyorum."

"Aynen öyle," diyor Link korumacı bir tavırla. "Bir gün hepimizin toplamından daha fazla kazanacak."

"Huh. Şey, sanırım görmemiz gerekecek," diye alay ediyor babam.

"Evet, bugünlerde yoğun bir golf oyununu asla arayıp bölmek istemiyorum. Ya da on beş yıl önceki bir maçla ilgili çok önemli bir podcast yayını. Ve saç rengi reklamlarını ne zaman çekeceğini asla bilemem. Bu arada, harika çalışıyor. Saçın *neredeyse* doğal görünüyor."

tatlı bir şekilde geri atıp babamın gülümsemesinin kaybolmasını izledim. "Sizi görmek çok güzeldi çocuklar. Keşke daha uzun konuşabilseydik ama şimdi Clyde'ı ziyaret etmemiz gerekiyor."

Onlar cevap veremeden Link'in elinden kurtulup dönüyorum.

"Hepinizi görmek çok güzel. Tebrikler," diye sesleniyor Link arkamdan.

Yaptığı şeyi neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da gerçekten benimle düğüne katılmayı planlayıp planlamadığını. Ama bir şey her zamankinden daha açıktı.

Ve bu şey ... Link hala arkamda. Yanlış yaptığım her şeye rağmen.

"O da neydi?" Clyde'ın oturduğu yere doğru yürürken mırıldanıyorum.

"Sana hıyarlık edecek biri varsa o da benim, kendini beğenmiş puşt baban ve onun sürtük nişanlısı değil," diye kulağıma fısıldıyor Link. "Değişmediğini gördüğüme sevindim."

Bay Fenton'a ulaşmadan önce dönüp Link'in elini tutuyorum. "Ciddi miydin?"

Doğrudan bana bakmıyor, onun yerine etrafına bakıyor. "Bilmiyorum."

Kaşlarımı çatarak kendime döndüğümde, Link'in başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor. "Şimdilik seni o konuşmadan kurtardığım için mutlu ol. Anlaştık mı?"

Yavaşça başımı sallayarak ona bakıyorum.

"Anlaştık." 9

Tate

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Annem beni kendine doğru çekti.

"Bir gece yetmedi."

Haklı; yeterli değildi. Daha fazla ziyaret etmek isterdim. Babamın dün gece gelip kalabalığın önünde kendini kahraman gibi göstermeye çalışmasına rağmen çok iyi bir ruh hali içindeydi. Neyse ki oradaki insanların çoğu onun bir pislik olduğunu biliyor. Beş bin dolarlık çeke rağmen - ki kabul edelim, bu onun için bozuk para gibi bir şey.

"Birkaç hafta içinde döneceğim, söz veriyorum," diye onu temin ediyorum.

"Ayrıca, Caroline eve döndüğünde onu ziyaret etmek istiyorum." Bu sözleri umutlu bir şekilde söylüyorum.

İyiye gittiği konusunda kimse iyimser görünmüyor.

Annem sertleşiyor ama başını sallıyor. "Evet. Evet, yapacaksın."

Beni bıraktığında doğru döndüm ve ellerimi omuzlarına koydum. "Babam ve Margo içeri girdiğinde güçlü olduğun için seninle gurur duyuyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum ama belki her seferinde daha da kolaylaşır." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Umarım öyle olur. Sonunda merhaba diyemediğimi biliyorum ama belki bir gün bunu yapabilecek kadar güçlü olurum." Yanağımı öperek geri çekiliyor. "Kahvaltıda bundan bahsetmedim, belki de bir nedenden dolayı bu konuyu açmadığından endişelendim. Ama sana sormak zorundayım... Sen babanla konuşurken Link'le aranızda geçenler ?"

Endişeli görünüyor ama nedenini bilmiyorum. "Hepiniz gerçekten rahat."

Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. "Mesele şu... Dairemin nasıl düştüğünü biliyor musun?"

"Evet." Gözleri genişledi. "Neden?"

"Bir şekilde hokey evlerinden birinde bir oda kiraladım." Ona daha önce söylemediğim için kendimi kötü hissederek utanıyorum. "Her neyse, Link Margo'nun bana karşı biraz kötü davrandığını duymuş. Uzun lafın kısası, Link araya girdi ve çıkıyormuşuz gibi davrandı." Yutkundum. "Ve şimdi, düğüne birlikte katılmamızı bekliyorlar..."

Orada, garaj yolunda durmuş, bana şaşkınlıktan başka bir şey hissetmeden bakıyordu.

"Kafam çok karıştı. Yani sen ve Link yine arkadaş mısınız?"

"Pek sayılmaz," diyorum arabama yaslanarak. "Benim için birkaç güzel şey yaptı, elbette. Ama gittiğim için beni affetmediği çok açık. Ya da cenazeyi kaçırdığım için." Utanç üzerime çöktü. "Onu suçlayabileceğimden değil. Bunun için eve gelmeliydim. Beni orada istemeyeceğini düşündüm."

"En iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptığınız için kendinizi suçlu hissetmeyin. Böyle durumlarda neyin doğru olduğunu bilmek zordur." Gözleri gözlerimin içine bakarken elleri kollarımın üstünde duruyor. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? En başta neden gittiğini unutma. Neden o boşluğa ihtiyacın olduğunu. Tamam mı?"

Benim adıma mutlu görünmemesine şaşırarak biraz geriliyorum. "Geleceğim." Başparmağımı arabaya doğru sallayarak ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten gitmeliyim. Seni seviyorum."

Beni bir kez daha sıktıktan sonra başımın üstünü öpüyor ve geri çekiliyor. "Dikkatli sür. Seni seviyorum."

Arabama bindiğimde yolun karşısındaki Stern'lerin mükemmel bakımlı evine bakıyorum. Orada hiçbir şey yanlış görünmüyor; hiç olmadı. Tıpkı annemin hayatına devam etmesini dilediğim gibi, Link'in babası Reed'in de devam etmesini diliyorum.

Garaj yolundan çıkarken Link'in kamyonetinin çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Bu sabah erken saatlerde şarj cihazımı almak için dışarı çıktığımda o da yoktu. Belki de erken antrenmanı vardı ve Brooks'a dönmesi gerekiyordu. Her iki durumda da, yıllar önce üniversiteye gittiğinden beri eve pek gitmiyor gibi görünüyor. Boston'dayken ben de eve pek gitmezdim. Tatillerde annem çoğu zaman uçakla bize gelirdi. Babam da genellikle işle ilgili olduğunu iddia ederdi.

Brooks'a döndüğümde nasıl bir Link'le karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Huysuz, işkence görmüş bir Link olabilir. Beni gördüğünde sinirlenen biri. Ya da başım belaya girdiğinde yardım etmek için yanıma atlayan adam olabilir. Ya da, eğer gerçekten şanslıysam... dün gece eski sınıfımdaki adamı alacağım. Elleriyle bana zevk veren, karşılığında hiçbir şey istemeyen. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda ne kadar sıcak ve soğuk olduğunu söylemek zor.

Beni gerçekten düğüne götürmeyi planlamasa ya da benimle çıkıyormuş gibi yapmasa bile, bana bir iyilik yaptı. Hak etmediğim bir şey.

Müziğin sesinin çok yüksek olmasına hiçbir zaman dayanamadım. Beynimi acıtıyor. Bu yüzden müziğin sesini yeterince açarak dünden beri aklımdan çıkmayan düşünceleri bastırmaya çalışıyorum.

Tıpkı yapmayacaklarını söylediği gibi. Link zaten beynimin içindeki alanın çoğunu kaplıyordu. Dün gece beni parmaklarıyla cennete getirdikten sonra... daha da kötüleşti.

Bağlantı

Daireye girdiğimde krep kokusu alıyorum ve bir kız sesi duyduğumda Brody ve hatununu çıplak kışla, muhtemelen birbirlerinin üzerinden krep yerken göreceğime emin oluyorum. Brody *o kadar* maceracı.

Ben kapıdan çıkamadan Brody belirdi.

"Şükürler olsun ki çükün dışarıda değil." Çantamı yere bırakarak iç çektim.

Gömleksiz ama bu yeni bir şey değil. Aslında, *Galaksinin Koruyucuları*'nda meme uçları hassas olduğu için tişört giyemeyen adam gibi mi diye merak ediyorum. Sonra Brody olduğunu ve vücudunu göstermeyi sevdiğini hatırladım.

Sırıtmadan önce bir an gergin görünüyor. "Bria, sanırım yakalandık."

Ben sadece bir Bria tanıyorum. O da Kye Collins'in kız kardeşi Bria. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Son bildiğimde Florida'da yaşıyordu. Eğer aynı kızsaa tabii.

Spor sütyeni ve eşofmanıyla köşede yürüyen Bria Collins'ten başkası değil. Delicesine seksi ve muhtemelen bir fitness modeli olabilecek sörfçü piliç.

"Kreplerim için tam zamanında geldin. Ki pişirebildiğim tek şey de bu." Mutfağa geri dönüyor ve Brody'nin onun kışını kontrol etmesini kaçırmıyorum.

"Demek gizemli kız sensin, ha?" Onları mutfağa kadar takip ettim ve yaslandım. "bütün gece ayakta tutan ve biraz sevişmek için gizlice dışarı çıkmasını sağlayan?" Omuz silkiyorum. "Tanıştığımam memnun oldum derdim ama seni zaten tanıyorum."

Delicesine uzun yığından bir krep alıp Brody'ye fırlatıyor ve göğsüne isabet ettiriyor. "Ew. Bu adamla mı? Arkadaşlarına ne anlatıyordun, O'Brien?"

Ona sinsii bir sırıtış atıyor. "Onlarla biraz eğlenmek zorundaydım. Onlara arkadaş olduğumuzu bile söylemedim çünkü otomatik olarak seni becerdiğimi düşüneceklerdi ve yüzden beni çok kızdıracaklardı. Ve eğer onlara sevişmediğimizi söyleseydim, bana inanmazlardı."

"Öyle olmadığına pek inanmıyorum," diyorum, kreplere doğru yürüyüp birkaç tanesini tabağa yığarken. "Ama, tamam, kabul ediyorum."

"Dostum, vajinamın vücudumdan çürüyüp gitmesini istemiyorum. Bundan çok hoşlanıyorum." Kendini tezgâhın üzerine itiyor ve ayaklarını sallayarak oturuyor. "O iğrenç biri. Muhtemelen pis bir aleti vardır. Magic Mike gibi ama striptizci yerine iç çamaşırı modeli."

"Yapma," diye tersledi. "Eldiven yoksa, aşk da yok." Onu işaret ederek kaşlarını kaldırıyor. "Ve bu pislik sonunda beni model konusunda rahat bırakmaya başladı. O yüzden sus bakalım."

"Modelliğin nesi var?" Bria bana bir kaşını kaldırdı.

"Bunda *yanlış* bir şey yok." Ağzıma biraz yemek tıktırıyorum. "Ama yine de bunun için ona bok atmak hoşuma gidiyor mu? Hem de nasıl. Gerçekten seviyorum." Brody'nin onunla dalga geçtiğimde sinirlendiğini bildiğim için konuyu değiştiriyorum. "Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz? Florida'da yaşadığınızı sanıyordum."

"Ben bir iç çamaşırı modeliyim," diye kestirip atıyor ve neredeyse ağzımdaki krepte boğuluyorum. "Ve bu yıl yüksek lisans yapmak için buraya taşındım. Brooks, güzel sanatlar eğitimi için ülkedeki en iyi programlardan birine sahip."

"Sanatçı mısın?" diye sordum. "Bu harika."

"Fotoğrafçı," diye düzeltti beni. "Ama, evet... hepsi aynı." "Baş belası." Brody göz kırpmıyor.

Gözlerini devirerek onu görmezden geliyor. "Her neyse, neden eve bu kadar erken döndün?"

Boğazımı temizleyerek ondan uzaklaşıyorum. "Bugün halletmem gereken bazı işler vardı. Bütün gün orada bağlı kalmak istemedim."

Sanki bu konuda konuşmak istemediğimi bir şekilde anlamış gibi yavaşça başını sallayarak tezgahtan indi ve dağınıklığını toplamaya başladı. "Anladım. Şey, sanırım şimdi kedi çantadan çıktığına göre, seni göreceğim."

"Sanırım öyle, ama yine de botlara vurmadığınıza inanmıyorum." Sırıttıyorum ve hızla odama doğru ilerliyorum çünkü kızdırmak istemeyeceğiniz türden bir hatuna benziyor.

Odama girdiğimde yatağıma uzanıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyup tavana bakıyorum.

Bugün evden yeterince hızlı çıkamadım. Kardeşlerim tüm hafta sonu burada kalacak olsalar da neden anladılar. Hepimiz anlıyoruz. Evimizin içindeki gerginlik ve acı, felç edici.

Bir de hiç işim olmamasına rağmen Tate'i kurtarmak için atıldığım gerçeği var. Arkasında bir grup insan vardı. Yıllarca Tate'in babasının onu aşağılamasını izlemiştim ve şimdi de bu şeytan kadın aynısını yapıyordu. Kendime uzaklaşmamı söylemeye çalıştım ama yapamadım. Görünüşe göre şimdi de lanet olası bir düğüne gitmem gerekiyordu.

Doğrusu, yapıp yapmayacağımı bilmiyorum. Evet dediğimde iki hafta sonrasını düşünmüyordum. Sadece o anda yanında birine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve her zaman olduğu gibi, onun için o adam olmak istedim.

Esniyorum, gözlerim ağırlaşıyor. Ve yavaşça uykuya daldığımı hissediyorum.

"Ne demek gitti?" Tate'in evine bakarak söylüyorum. "Onu daha bu sabah gördüm."

Annesinin yüzü acılı görünüyor. "Üzgünüm, Link. Boston'a erken gitmeye karar verdi. Ev sahibini aramış, daire müsaitmiş ve onu bekliyormuş. Şehri erkenden tanımanın en iyisi olacağını düşündü. Sonbaharda dersler başlamadan önce."

Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Kimse üniversiteye o kadar erken gitmez. Tate'le bu konuyu konuştum bile. Ben Brooks'a gidip eğitime başladıktan bir ay sonrasına kadar gitmeyecekti.

"Bu hiç mantıklı değil Meg."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve kolumu okşuyor. "Kızlarımın ikisi de babaları hakkındaki tüm iddialardan muzdarip. Birine güvenmek asla kolay olmayacak. Bu süreçte sizi incittiği için çok üzgünüm," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Lütfen anlayın, bu karara kolaylıkla varmadı."

Yüzüm söz konusu iddialardan duyduğum tiksintiyi gösteriyor olmalı. Herkes Tate'in babasının pis bir adam olduğunu biliyordu. Tate ve Meyer'in sporculardan uzak durmaya yemin ettiklerini biliyordum ama ben bir istisna olacağımı düşünmüştüm. Dün gecedен sonra her şey yerli yerine oturdu. Nasıl öylece gidebildiğini anlamıyorum.

"Onu seviyorum," diyorum cesurca. "Ben onun babası değilim. Asla onun babası olmayacağım." Bir adım geri çekilip eve bir kez daha bakıyorum. "Onu geri alacağım. O da beni seviyor."

"Özür dilerim Link," diye fısıldıyor. "Gerçekten üzgünüm."

Yolun karşısına fırlayarak, son bir saat içinde belki de onuncu kez Tate'i aramaya çalışıyorum. Tabii ki telesekretere düşüyor.

Ön kapıyı açıp merdivenlere yöneliyorum ama annem, babam ve tüm kardeşlerimin yemek masasındaki görüntüsü beni durduruyor. Annem ve babam depresif görünüyorlar, tıpkı altı yıl önce aynı iki sandalyeye oturduklarında olduğu gibi. O kanserin ilk raundaydı. İçimden bir ses geri döndüğünü söylüyor.

"Oluyor?" İzlerimde durarak söylüyorum.

Logan korkmuş görünerek, "Annemin bize bir şey söylemesi gerekiyor," diye mırıldandı.

Babam bir hayalet kadar solgun görünüyor ve annemin güçlü kalmaya çalışsa da kırıldığını görüyorum.

"Gel otur bebeğim," diye fısıldıyor. "Oğullarımla konuşmam gerek. Hepinizle."

Ona bakarak, zaten bildiğim şeyi bana söylemesini bekliyorum. Ama bu sefer içimde daha kötü olduğuna dair kötü bir his var.

Oturdum ve sonra bize hepimizin duyduğu en kötü haberi verdi - kanserinin sadece geri dönmediğini, aynı zamanda büyük bir şiddetle geri döndüğünü söyledi. O ölüyor. Ama bana sanki pes ediyormuş gibi geliyor.

Sanırım bazı günler gerçekten sonsuza dek sürüyor. Sürmemesini dilesen bile.

Nefesimi tutup yatakta doğruldum. Başım terden sıırılsıklam olmuştu.

O gün hayatımın en kötü günüydü. Annemin öldüğü gün de olabilirdi sanırım. Ama bize kanserinin geri döndüğünü söylediği gün bir şekilde daha kötüydü. Çünkü o andan itibaren zamanın ilerlediğini biliyorduk.

Ve onu durdurmak mümkün değildi.

O sabah dünyanın tepesinde uyanmıştım. Yatağında mışıl mışıl uyuyan Tate'in yanıdaydım, saçları yüzüne ve yastığına dağılmıştı. Yanağına bir öpücük kondurdum ve evde kimse uyanmadan gizlice dışarı çıktım. Bir köşeyi döndüğümüzü hissederek oradan ayrıldım. Sanki... sonunda benim olmuştu. Birkaç saat içinde beni terk ettiğini ve annemin de yakında gideceğini öğrendim.

Annemin kanser olduğunu ilk öğrendiği gün, evren Tate'i bir tür iyileştirici hediye gibi bana teslim etmişti. Ancak ikinci seferinde Tate gitti. Ve kanser, annemi de beraberinde götürene kadar gitmeyecekti.

Karmanın var olmadığını kim söylüyorsa, hiç böyle bir cehennem günü yaşamamış demektir. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Geçmiş yaşamımda her ne yapmış olursam olayım, böyle bir gün geçirmem için gerçekten çok kötü olmalıydı.

Saate bakınca saatlerdir uyuduğumu fark ediyorum. En son ne zaman kestirdiğimi hatırlamıyorum, ama dün gece bir bok uyumadığımı biliyorum, bu yüzden neden uyukladığıma şaşmamalı.

Dün yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayamıyorum. Tate'in parmaklarıma boşalmasını sağlayarak ne kadar berbat ettiğini hatırlamasına ihtiyacım olduğunu bildiğim andan itibaren. Ya da babasına yalan söyleyip birlikteymişiz gibi davrandığımdan beri.

O sınıfta, sessiz kalmaya çalıştığını bilsem de, her seferinde daha sert pompalıyor ya da başparmağımla o daireleri ovuyordum,

inlerdi. Ve bir uyuşturucu gibi, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun uyuşturucu gibi yedim.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda kan aletime hücum ediyor, dilimi onun meme ucuna değdirdiğimde nasıl kıvrandığını hatırlıyorum. Daha fazlası için çaresizdi. Ona sahiptim.

Yapmak istediğim şey onun üzerine tırmanmak, o dolgun dudaklarını açmasını istemek ve sikimi ağzına sokmaktı. Ya da onu masadan çekip ters çevirmek ve arkadan becermek, daha fazlası için yalvarırken, acı içinde inlerken ama durmamı istemezken onu her santimini beslemek.

Beyninin her yarığına kazınmak istiyorum. Ama biliyorum ki her dokunuşta, öpüşte ve inlemede... o da benim beynime kazınıyor. Ondan kaçış yok. O hep orada.

Yataktan kalkıp kapıyı iterek açıyorum ve koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra banyoya gidip duşu açıyorum.

Onunla ilgili fantezilerimin fiziksel olarak birlikte olduğum diğer hatunlardan çok daha tatmin edici olduğunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim. Ama bu doğru.

Bu yüzden kendimi avuçlayarak gözlerimi kapatıyorum ve onun dizlerinin üzerine çöküp iyi bir kız gibi beni ağzına aldığı hayal ediyorum. Muhtemelen öyle olmasa bile.

Boğazının arkasına vurduğumu ve bana karşı öğürdüğünü hissettiğimi hayal ediyorum.

Yine de durmamı istemiyor.

Ve daha önce pek çok kez olduğu gibi, Tate'i düşünerek elimi becerdim. Çünkü gerçek hayatta sikimi emmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

Tate

Appleton'dan işe ayıracak bolca vaktim varken döndüm. Bu akşamki gösteri daha çok yeni yürümeye başlayan çocuklara ve küçük çocuklara yönelik ve aslında çok heyecanlıyım. En sevmediğim gösteriler, orta yaş ve gençlere yönelik olanlar. Dürüst olmak gerekirse, o yaş grubu beni çok korkutuyor. Çok yargılayıcı ve .. yani.

Merdivenlerden yukarı çıkarken çamaşır makinesinin sesini duyuyorum ve yarın çamaşırları kendim yıkamam gerektiğini aklıma not ediyorum. Her türlü angarya işi kabul ederim.

ama çamaşır yıkamaktan nefret ediyorum.

Banyo kapısını yavaşça iterek açıyorum, çok geç olana kadar duşun çalıştığını bir şekilde kaçırıyorum ve şeffaf duş perdesinin arkasından çıplak bir Link görüyorum. Vücudu biraz bulanık ama o olduğunu biliyorum. Başını bana doğru çevirmiyor ama kapının gıcırdayarak açıldığını nasıl duymadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

İşte o zaman elinden gelen okşama hareketini görüyorum. Ve kendini tatmin ettiğini fark ettiğimde nefesim kesildi. Başını arkaya eğdi, gözlerini sıkıca kapattı.

Bu banyodan geri çekilip kapıyı kapatmalıyım. Burada durup bir sapık gibi izleyerek onun mahremiyetine saygısızlık etmemeliyim. Ama başka tarafa bakamıyorum.

Hareketleri tekrar hızlanmadan önce yavaşlıyor ve bacaklarımın arasında derin bir ağrıya neden oluyor. Nefes alışım hızlanırken lavabo tezgahını kavriyorum, onun tarafından tamamen büyülenmiş durumdayım.

Telefonum çalıyor, susturmaya çalışsam da benden önce o duyuyor.

Yap.

Perdeyi geri çekip ters ters bakıyor. "Ne yapıyorsun lan burada?

Burada mı, Tate? Kapı ."

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, hareketleri durmuş olsa da eli hala onu kavrarken gözlerim yine boyuna kayıyor.

Kapıyı sessizce kapatıp dudaklarımı yalıyorum ve duşa doğru ilerliyorum. Hiç düşünmeden içeri giriyorum, üzerimde hâlâ soluk mavi elbisem var. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor. "Seni burada istemiyorum."

Ona bakıyorum, duş üzerimize püskürtüyor. "Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor sesim, ihtiyaçtan kısılmış.

Yüz ifadesi sertleşiyor ama aleti de sertleşiyor. "Gerçekten."

Uzanıp elimi onun elinin altına koyuyorum. "Ne düşünüyordun, Link?"

Cevap vermiyor, ben de elimi kaydırarak daha da zorluyorum.

"Kendini böyle okşarken ne hayal ediyordun?" Fısıldıyorum. "Kimi hayal ediyordun?"

Hemen cevap vermiyor, ta ki sonunda gözleri vücudumda gezinip ıslaklıktan üzerime yapışan transparan kumaşı görene kadar. "Aletimi gırtlacağına kadar sokup seni öğürtmeyi düşünüyordum."

"Sonra ne olacak?" Titriyorum, bana daha fazlasını anlatmasını istiyorum.

"Sonra da öyle olmadığını bildiğimiz halde iyi bir kız gibi beni yutuyorsun."

Yardım edemem ama bununla ne demek istediğini merak ediyorum. Ama şu anda bunu öğrenemeyecek kadar da tahrik olmuş durumdayım.

Ellerimi yanlarına koyarak yavaşça vücudumu aşağı indiriyorum, dizlerimin üzerine gelene kadar dilimi karnından aşağı sürüklüyorum.

Saçlarımı geriye iterek ona bakıyorum. "Göster bana."

"Tate," diye homurdanıyor, gözleri öfkeyle benimkilere bakıyor, "ikimiz de tam olarak istediğinin bu olduğunu bildiğimiz halde neden benimkini emmeyi hak ediyorsun? Aslında, bahse girerim sadece beni ağzına almayı düşünürken bile ağzının suyu akıyordur."

"Çünkü bazı şeyleri yanlış yaptım ve sana ne kadar üzgün göstermem gerekiyor." Başımı hafifçe eğiyorum. "Ve bunu istiyorsun. Eğer istemeseydin... burada olmazdın, beni düşünerek kendini tatmin etmezdin." Bana ne oluyor bilmiyorum ama sırtıyorum. "Ve ayrıca, ağzım senin elinden daha iyi hissettirecek... Söz veriyorum."

Bir süre daha ters ters baktıktan sonra eliyle saçlarımı yumrukluyor ve ağzımı sertliğine doğru sürüklüyor.

"O zaman iyice aç bebeğim. Bunu sen istedin." Gözleri parlıyor. "Şimdi, em."

Bana söyleneni yaparak ağzımı açıyorum ve onu tadana kadar ilerliyorum. Vücudu suyun çoğunu benden uzak tutsa da, fazla su vücuduma damlıyor ve dudaklarımı ıslak tutuyor. Saçlarımı sıkıca kavırıyor, başımı yukarı doğru çekiyor, ben de onu ağzıma alabildiğim kadar alıyorum, sonra tekrar ağzımdan çıkmasına izin veriyorum ve bunu tekrarlıyorum. Fazla ukalalaştığımda boğazımın arkasına vuruyor ve tam istediği gibi öğürüyorum.

Kalçaları bana doğru sarsılırken dudaklarından bir inilti kaçıyor.

Tereddüt etmeden tekrar içeri giriyorum, taştan adamın dokunuşumla solmasını izlerken göz temasını hiç kesmiyorum. Beni cezalandırdığını düşünüyor olabilir ama öyle değil.

Onu içimde istiyorum. Beni insanlığın bildiği her şekilde almasını istiyorum. Ama yapmayacağını biliyorum. Her şey onun şartlarına göre olmalı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmeli. Bana bunu vermeye hazır değil. Muhtemelen burada kalmayı planlamadığımı düşündüğü içindir.

"Aferin kızım, sıkımı sanki işinmiş gibi emiyorsun," diye tıslıyor. "Şu anda ne kadar tahrik olduğunu hatırla, Tate. Aletimi gırtlığına kadar soktuğum için bu kadar heyecanlı olduğunu hatırla çünkü söz veriyorum"

başka bir adam için." Saçlarımı daha da geriye çekti. "O dudaklar sadece ve sadece benim sikimi emmek için yaratılmış."

Onu alabildiğim kadar derine alıyorum, dilim uzunluğundan aşağı inerken mırıldanıyorum. Kendini boğazımın çok daha derinlerine iterken gözleri benden ayrılmıyor. Ve bana onu bitirip bitirmeme seçeneği sunmuyor. Çünkü saniyeler sonra kendini ağzıma bırakıyor. Ve ben de alıyorum. Çekilmeye bile çalışmadan.

"Siktir," diye mırıldanıyor, başını arkaya atıyor.

Bir elini arkamdaki duvara koyarak, nefesini içine çekerek kendini dengelemeye çalışıyor.

Kendimi iterek ayağa kalkıyorum ve ona bakıyorum. Onun oyununu oynuyormuş gibi yapabilirdim ama onun yerine sırtıyorum.

"Seni okşayan ya da dizlerinin üzerine çöküp seni ağzına almak için yalvaran her kız... beni düşüneceksin. Bu hayal hiçbir yere gitmiyor... sanırım ikimiz de aynı gemideyiz. Ha?"

Gözleri benimkilere bakıyor ve dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Ne istersen düşün, Prenses."

Prenses lakabından nefret ettiğimi biliyor. Babam profesyonel bir atlet olduğu için ailemin hali vakti yerinde olduğundan, büyürken bana sayamayacağım kadar çok kez bu lakap takıldı. Ve ne kadar çok duyarsam duyayım, yine de nefret ederdim. Aşağı uzanarak elbisemi başımın üzerinden çekiyorum ve giydiğim pembe tanga dışında çıplak kalıyorum.

"Bunu düşünmeme gerek yok, Link. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz." Etrafından dolanarak, bana döndüğünde spreyn içinde duruyorum. "Ne de olsa burada beni düşünen *sendin*."

Şu anda ona çok ihtiyacım var. Ve belki onunla yeterince oynarsam, bana daha fazlasını verir. Her şeyi kabul ederim çünkü az önce yaptığım gibi onu memnun etmek, ne kadar lezzetli ve ateşli olsa da... işkenceydi.

Aşağı uzanarak bacaklarımın arasını kavradı. "Seni şimdi becerirdim ama bu çok hoşuna giderdi. Ve tahmin et ne oldu, Tate. Bunu hak etmiyorsun. En azından henüz."

Parmaklarını sırlıklam tangamın kumaşı boyunca gezdirdiğinde, elini bırakıp dışarı çıkmadan hemen önce dizlerimin bağı çözülüyor. Bu savaşı sadece kazanmadığımı fark etmemi sağladı.

Ama muhtemelen savaşı da kazanamayacağım.

"Link!" Sesleniyorum. "Dün hakkında konuşmamız gerek. Babama söylediğin şey hakkında konuşmalıyız."

Dışarı bakıyorum ve kapı koluna uzanmadan önce kurulandığını görüyorum.

"Hayır, Tate, yok."

Ve başka bir şey söylemeden, bir kez daha sıcaktan soğuğa geçerek gittiğinde, o anda bu gece o lanet partiye gitmeye karar veriyorum. Buna ihtiyacım var.

Bağlantı

Kaldırmaya devam ediyorum, kollarım çığlık atıyor. Kahretsin, şu anda tüm vücudum sinirli ve muhtemelen ona ne yaptığımı merak ediyor.

Tüm o duş çilesinden sonra aceleyle spor salonuna gittim. Tıpkı her zaman yaptığı gibi, Tate kafamı allak bullak etmişti ve biraz stres atmam gerekiyordu.

Yükümü boğazından aşağı boşalttım.

Bu sadece bir saat önce olmuş olsa bile, sadece bunu tekrar yapmayı hayal ettiğim için sikime kan hücum ediyor. Beni büyülüyor ve aptalca şeyler yapmaya devam etmememi imkansız hale getiriyor.

En az benim kadar kontrolün onda olduğunu biliyor. Hatta belki daha fazla. Bu oyunu sanki kararları ben veriyormuşum gibi oynamaya çalışabilirim, ama hepsi saçmalık. Gerçek şu ki, şu anda arabayı kimin sürdüğünden ve kimin yolcu olduğundan emin değilim.

Onu döndürmeme, yüzünü duş duvarına yaslamama ve çığlık neden olacak kadar derine dalmama çok az kalmıştı. İstiyordum ama yapmamam gerektiğini biliyordum.

Kendimi bildim bileli onun bana oral seks yapmasını hayal etmiştim. Bu hayal yeni bir şey değildi ama yine de... her hayal ettiğimde beni aynı şekilde heyecanlandırıyordu. Şimdi, gerçek hayatta yapıldı. Ve gerçek daha da ateşliydi.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Herhangi bir oyun planım yok. Çünkü Tate söz konusu olduğunda, tüm kural kitaplarını pencereden atabilirim. Zaten kurallara uyacak kapasitede değilim.

Annemin hasta olduğunu o şekilde gitmeyeceğini söyledi. Ama ben cahil değilim. Biliyorum ki gitmemiş bile

o gün, eninde sonunda gidecekti. O zamandan çok önce birlikte olamayacağımıza karar vermişti. Ne olursa olsun, bir gün gidecekti.

Bir de ona dokunan tek erkeğin ben olduğum gerçeği vardı ki bu beni en iyi şekilde çileden çıkardı. Onun üzerinde sağlıklı ya da doğru olmadığını bildiğim bir sahiplik hissediyorum. Ama o benim. Her zaman benim oldu.

Barı yukarı itip oturuyorum ve Gatorade'imi alıyorum. Eğer eve gidersem, onunla yüzleşmek zorunda kalacağım. Ve yirmi dört saat içinde onu parmaklarımla çözdüğüm ve ağzına boşaldığım için... Bunun ne kadar iyi gideceğinden emin değilim. Ama evden sonsuza kadar kaçamam. Sanırım şimdilik bu kadar yeter.

Tate

Maskara tüpünü kapatıyorum, dudak parlaticımı çıkarıyorum ve bir kat sürüyorum. Dudaklarımı birbirine şapırdatarak aynada kendime son bir kez bakıyorum. İyi görünüyorum. Bundan daha fazla ne isteyebilirdim ki?

Süper model değilim ama bir parti için iş görür.

Omuz hizasındaki saçlarımı kıvırdım ve sonra taradım. Yumuşak, büyük dalgalara dönüştürdüm. Link şu anda renginden nefret etse de ben seviyorum. Kahverengi ile sarı arasında bir yerde, bana ihtiyacım olan değişikliği veriyor. Bir kez olsun makyajımı yaparken acele etmedim. Acele etmedim derken, rimel, göz kalemi ve dudak parlaticısı sürdüm. Kıyafetim için de siyah bluzumun tozunu aldım ve onu düz kot pantolon ve Nike'larla eşleştirdim. Çünkü bu bir kardeşlik partisi ve orada herhangi bir sürüngen varsa kığımın eve koşması gerekebilir. Ya da kötü kızlar. Onlardan da kaçabilirim.

"Ben ne yapıyorum ki?" Kendi kendime fısıldıyorum. "Neden sosyalleşmek istiyormuş gibi davranıyorum?"

Bu gece dışarı çıkarak ne kazanacağımı düşünüyorum bilmiyorum. Ama hem Holly hem de Oliver bu sabah mesaj atıp gelip gelmeyeceğimi sordular. Sanırım gelmeliymişim gibi hissediyorum. Ve burası üniversite. Dışarıda olmalıyım.

Arkadaşlar. Eve kapanmak değil. Ayrıca, bugün hafta sonu. Eminim Brody ve Link kim bilir kimlerle olacaklardır.

Merdivenlerden inerken, gömleksiz Brody dikkatini televizyondan çekip bana bakıyor.

"Kahretsin, Tater Tot. Bu gece biraz ten mi gösteriyorsun?" Bana sevimsiz bir göz kırptı. "Onaylıyorum. Bu arada, yeni saçına bayıldım. Bana Sarah Cameron titreşimleri veriyorsun. Ve onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Brody ve ben birkaç gün içinde *Outer Banks*'i izledik. Başladıktan sonra durdurmak zor oldu. Ve yalan söylemiyordu. Sarah'ya kafayı takmış.

Yanaklarımın yandığını hissederek kıkırdıyorum. "Teşekkürler. Yeni bir şey deniyorum." "Hoşuma gitti," diyor sırtarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşım Holly beni . Bir partiye gidiyoruz." Gülümsemesi biraz azaldı. "Nereye?"

"Oliver'ın kardeşlik evinde. Oliver'ı Astronomi Merkezi'nden hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Ama belki de gitmeliyim. Oliver'ı severim ama birlikte yaşadığı bazı adamlar.. bazı şeyler duydum. Orada tek başına olman fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"İyi ki yalnız olmayacağım," diye hatırlatıyorum ona. "Oliver ve Holly de orada olacak. Ve eminim düzinelerce başka üniversiteli çocuk da. Güvende olacağım."

İkna olmuş görünmüyor ama başını sallıyor. "Bana ihtiyacın olursa ara. Ben ciddiğim, Tate."

"Evet *baba*," diyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Şaka yapıyorum. Geleceğim, söz veriyorum. Muhtemelen en fazla bir saat kalacağım ve zaten bir araca ihtiyacım var."

"Tate," diyor Link'in sesi arkamdan, birdenbire ortaya çıkmış gibi. *her zaman*, "nereye gidiyorsun?"

"Oliver'ın kardeşlik evindeki bir partiye," diye çıktım. "Çünkü, biliyorsun... üniversitedeyim."

"Siktir et onu. O herifler sürünge," diye açık açık karşılık veriyor. "Bundan hoşlanmadım, Tate."

"Katılıyorum. Evde kalıp örgü örmen hoşuma gidiyor," diye araya giriyor Brody ve beni daha da sinirlendiriyor. "Bunu bu gece yapamaz mısınız?"

"Hayır, çünkü geçen gün kız kardeşimin şapkasını çoktan bitirdim," diye şakacı bir şekilde cevap veriyorum, Holly'nin farlarının yanıştığını görünce.

"Yemin ederim, eğer sana ihtiyacım olursa ... Arayacağım! Bu sadece yapmam gerektiğini hissettiğim bir şey."

Elim kapıya uzanıyor, tam Link kapıyı çarparken bir aralık açıyorum.

Kap

a "Bu güvenli değil, Tate," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Kullan çene şu lanet

ni.

kafa."

Göğsünü dürtüyorum. "Eğer evde kalırsam, yardım yemeğinde olanlar hakkında konuşabiliriz." Brody'nin bakmadığından emin olmak için arkama bakıyorum. "Ya da duşta."

Daha da sinirlenir. "Konuşacak bir şey yok, Tate. Sana yardım ediyordum."

"İki kere mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet." Omuz silkiyor. "Bu partiye gitmene gerek yok. Dışarı çık ve o pilice evde kalacağını söyle."

"Evde mi kalıyorsun, Link?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Cevap vermeyince nefesimi üfledim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki, neden ben? Ayrıca, Boston'da yaşadım. Massachusetts'teki büyük *şehri* biliyor musun? Orada kendimi koruyarak gayet iyi idare ettim." Üzüntüyle gülümsedim. "Endişenizi takdir ediyorum ama söz veriyorum... sorun değil."

İkna olmamış gibi görüldüğünde, farklı bir yaklaşım deniyorum. Dik durarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Benim için endişelendiğin için çok minnettarım. Ama Holly'yi seviyorum. Ve Oliver'ı. Arkadaşım oldular ve ben de gitmek istiyorum." Etrafindan dolanarak kapıyı açıyorum. "İyi geceler."

Link beni omzunun üzerinden atıp gitmeyeceğimi söylemeden önce Holly'nin arabasına doğru ilerliyorum.

Holly iş yerinde çok tatlı ve masum görünüyordu. Onu tamamen yanlış tanımışım. Ve doğrusu, bu beni çok korkutuyor.

Buraya gelmemizden otuz saniye sonra, ikinci içkisini içmeye başlamıştı bile. Kısa bir süre sonra da biraz ot buldu ve şimdi... geldikten yaklaşık otuz iki dakika sonra, işte burada, herkesin görmesi için kanepede rastgele bir adamla kuru seks yapıyor.

"İşte buradasın," diyor arkamdan tanıdık bir ses, omzuma dokunarak.

Döndüğümde gözlerim Oliver'ı buluyor ve rahatlayarak iç geçiriyorum.

"Hey!"

Sarılmak için beni kendine çekerek dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Gelebildiğine çok sevindim!" Çalan müziğin üzerine yüksek sesle konuşuyor. "Holly nerede?" Abercrombie & Fitch kolonyası, likör ve naneli sakız karışımı gibi kokuyor. O kadar yabancı ve Link'in taze, odunsu kokusundan o kadar farklı ki kendimi içinde boğmak istiyorum.

Başımı kanepeye doğru sallayarak burnumu yukarı kaldırıyorum. "O adam için beni hemen terk etti. Dürüst olmak gerekirse, o çok daha eğlenceli görünüyor."

Adamın eli kızın kışını kavırıyor, kız da açgözlülükle kendini adama sürüyor. Dilleri birbirlerinin ağzına öyle bir saldırıyor ki, bana tango yapan iki sümüklüböceği düşündürüyor ve midemi bulandırıyor.

Onu gördükten sonra eli benimkini tuttu. "İçecek bir şey ister misin?" "Sorun değil." Omuz silktim. "Bu gece içmeyeceğim."

Evde olsaydım, muhtemelen birkaç bira ya da belki bir iki tane Beyaz Pençe içerdim. Belki üç tane. Ama burada, sanki onlar aslanmış da ben antilopmuşum gibi bana bakan bu adamların arasında değil. Hiçbir zaman kendini riskli durumlara sokan biri olmadım. Aslında, burada, bir kardeşlik partisinde olmak, olabileceğim en maceracı şey.

Boştaki elini omzuma götürüp sıkıyor. "Hadi ama. Gevşe biraz, güzelim. Bu kadar çok çalıştıktan sonra bunu hak ediyorsun. Ayrıca, mesai saatinde değilsin."

"Haklısın. Muhtemelen öyle. Patronum çok sert biri," diye şaka yapıyorum. "Şaka yapıyorum. Sen iyi bir patronsun. Holly de harika. Hepiniz Brooks'a geçişimi kolaylaştırdınız."

Aniden omzumu okşaması, hafifçe masaj yapması beni huzursuz ediyor. Şimdiye kadar bana hiç ürkütücü gelmemişti ya da benden bu şekilde hoşlandığını düşünmemiştim. Ama şu anda, vücuduma dokunurken parıldayan gözlerine ve ellerindeki enerjiye bakınca, tüm durumu yanlış okuduğumu düşünüyorum.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun," diyor eli omzumdan ayrılmadan önce, bir bukleyi yüzümden uzaklaştırıyor ve parmaklarını sonuna kadar sürüklüyor. "Saçlarını bu şekilde seviyorum. Daha çok sana yakışıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. *Saçımın renginin kim olduğumla ne ilgisi var? Ben mi?*

Beceriksizce geri çekilip kendimi onun elinden kurtarıırken gözlerim büyümüş olmalı.

Dokunmak. Etrafıma el sallamadan önce "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Ne parti ama, değil mi?"

Omuzlarını tembelce silkiyor. "Sanırım öyle. Hepsi .
Bir parti veriyoruz ve insanlar geliyor."

Başını sürgülü cam kapıya doğru sallayarak gülümsüyor. Birdenbire sürünge gibi görünmemeye başladı. Birdenbire işten tanıdığım adama döndü. Tanıdığım ve saygı duyduğum adama. "Bir sürü insan arka tarafta ateşin başında. Bakmak ister misin?" Adamın dilini ısırp koparacakmış gibi görünen Holly'ye doğru başını sallıyor. "Görünüşe göre kanat kadının biraz meşgul."

Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. Ama tam hayır diyecekken, bunu çok daha az zararsızmış gibi gösteriyor.

"Bazı astronomi öğrencileri de dışarıda. Arkada bir teleskopum olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Um," diye mırıldandım, evde, yatağında, atıştırmalıklarla çok daha mutlu olacağımı biliyordum, "tamam."

Kolunu bana dolayarak bizi kapıya götürüyor ve iterek açıyor. Ama dışarıda yürürken etrafa bakıyorum... ve kimseyi bulamıyorum.

"Um... herkes nerede?" Elinden kurtuluyorum. "Burada ateş bile yok Oliver."

Etrafindan dolanmaya başladığımda kapıyı kapattığını görüyorum. Tek duyduğum Link ve Brody'nin kafamın içinde bana dikkatli olmamı söyleyen sesleri.

Ne kadar aptalım.

Kolunu uzatarak beni durdurdu. "Tate, rol yapmak zorunda değiliz. *Sen* de rol yapmak zorunda değilsin."

"Rol yapmak mı?" Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissederek kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Elini belime attığında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Beni istediğini biliyorum. Patronun olduğum için kötü görüneceğinden korktuğunu biliyorum." Dudaklarını yalıyor, başını aşağı eğiyor. "Öyle olmayacak, söz veriyorum. Bunu bir sır olarak saklayabiliriz."

Başımı sallayarak geriye doğru sendeledim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben... Üzgünüm ama öyle hissetmiyorum."

Bana doğru ilerliyor, beni eve doğru sıkıştırıyor. "Link'in sana nasıl baktığını gördüm. O da seni istiyor. Ama sana sahip olamaz. En azından ben sahip olana kadar." Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Siktir, çok ateşlisin."

Bu sefer belimden tutmaya çalıştığında burnuna bir yumruk indiriyorum. Ama ben dönüp kapıya koşmadan bileğimi yakalıyor, tırnakları etime batıyor, beni kendine çekiyor ve dudakları saldırıyor

O kadar sert ki kendi dudağımdan kan tadı alıyorum. Dili ağzımın içinde yılan gibi kıvrılarak kusma isteğı uyandırıyor. Ve eli göğsümün üzerine uzandığında daha da fazla.

"Hadi bebeğim. Karşı koyma," diye fısıldıyor.

Ve beni tekrar öpmeye çalıştığında, işte o zaman dönüp dirseğimi kaldırmadan önce taşaklarına bir diz atıyorum ve burnuna tekrar saldırıyorum. Beni kandırmış olabilir ama bu gece yapacağı tek şey bu.

"Orospu!" diye inliyor, aletini tutarak. "Beni istediğini biliyorum! Seni lanet olası küçük kız!"

Her nasılsa, Tanrı'nın lütfuyla kapıyı açtım ve çabuk içeri daldım. Kusmuğum dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

Başımı eğerek insan kalabalığının arasından körlemesine koşuyorum ve iri, sert bir bedene çarpıyorum.

Ve yukarı baktığımda onu görüyorum. Beni her zaman kurtaran kişiyi.

Link.

Her kim meleklerin dişi olduğunu iddia ediyorsa, hayatında onun gibi bir erkek yoktur.

Bağlantı

Tate'in kahverengi gözleri bana bakıyor, ancak bu sefer hiçlikle dolu değiller. Felç edici, kan dondurucu bir korkuyla dolu.

Dudağına kan bulaşmış ve bileğinde tırnak izleri görüyorum.

Kollarımı ona dolayarak, ona bakıyorum. "Tate, neler oluyor?"

"Oliver, o-"

Kelimeleri söylemeye başladığında, gözlerinin geri döndüğünü izliyorum ve bundan sonra ne olacağını biliyorum. Onu sıkıca tutarak, gevşemesini bekliyorum.

Tate'le ilk tanıştığımda, bayılmasına neden olan bir rahatsızlığı olduğunu bilmiyordum. Ama bir yıl içinde okulda, kafeteryada, herkesin önünde bayıldı. Ve beni çok korkuttu. Yılda sadece birkaç kez, daha çok stresli olduğunda ya da yemek yemediğinde oluyordu.

Ve onu yakaladığımda vücudunun nasıl titrediğine bakılırsa... az önce korkunç bir şey olmuştu.

"Ne oluyor lan, Sterns?" Brody, Tate'in cansız bedenine bakarak bağıyor. "O iyi mi? Uyuşturulmuş muydu? Ambulans çağırmalıyız!"

"Bazen bayılıyor," diyorum etrafıma bakarak. "Ama iyi değil. Bir şeyler olduğunu biliyorum. O Oliver denen orospu çocuğunu öldüreceğim, sana söz veriyorum."

Birkaç saniye içinde uyanıyor ve onu dışarı taşıyorum.

"Konuş benimle Tate," diye mırıldanıyorum, dışarıda durduğumuzda ona bakıyorum, Brody peşimde.

Burada bulunduğu kısa süre içinde neler olabileceğini bilmediğim için çaresiz hissediyorum. Kırk beş dakikadan daha kısa bir süre olmuş olabilir... ama bu bir canavarın bir sonraki kurbanını alması için fazlasıyla yeterli bir süre.

Kapıdan çıkarken onu takip etmeliydim. Ama kızgındım ve inatçıydım. Tek yaptığı bağımsız olmaya çalışmak. Dünyanın karanlık ve berbat olduğunu farkında değil. Onu korumak her zaman bir içgüdü olmuştur ve bunu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

"Oliver," diye zar zor fısıldıyor, dudakları titriyor. "Lütfen, beni eve götür." Vücuduma daha da sokulmadan önce gözleri endişeyle etrafına bakıyor.

"Güvendesin, Tate. Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum alnına karşı, dudaklarımı başına bastırarak. "Brody seni kamyonu götürecektir. Ben de hemen geliyorum."

Gömleğime yapışarak başını hızla sallıyor. "Hayır! Gitme. Beni eve götür, Link. Ben iyiyim. Sadece... lütfen, burada olamam."

Ona baktığımda, nefesimi düzene sokmaya çalışırken göğsüm kabarıyor, ama çok kötü bir şekilde başarısız oluyorum.

"Brody, hadi kamyonete gidelim." Çenemi sallayarak ona bilmiş bir bakış attım.

Oliver'ı bulup onu öldüresiye dövmeden buradan ayrılmamın imkanı yok. Hayatta olmaz. Ama Tate'in güvende hissetmesine de ihtiyacım var. Onu Brody'yle birlikte kamyonu bindirdiğimde geri gelebilirim.

Brody yaklaştığında gözleri neredeyse kararmıştı. "Bırak onunla ben ilgileneyim, Sterns. Fırsatını bulacaksın." Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce bir an için Tate'e bakıyor. "Bu gece sana ihtiyacı var kardeşim. Onu kamyonu götür, ben de birazdan gelirim."

Haklı olduğunu biliyorum ama bu Oliver'ı bulmadan çekip gitmeyi kolaylaştırmıyor. Şu anda bana ihtiyacı var. Ayrıca, Brody'yi bu işi halledeceğini bilecek kadar tanıyorum. Ve bu beni korkutuyor çünkü onun içinde pek çok insanın göremediği bir karanlık var. Ve onu serbest bıraktığında, geri kilitlemesi çok zor.

Benden hızla uzaklaşarak, eve geri döndü.

Kamyonete doğru ilerlerken arka kapıyı açıyorum ve ikimizi de kucağıma alarak içeri tikiyorum. Vücudu buz gibiydi, ben de kapüşonumu çıkarıp üzerine geçirdim.

Elimi saçlarında gezdirerek ona bakıyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

Gözlerini benden kaçırıyor ve ben başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Sorun değil. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Aklıma en kötü senaryo geliyor. Yaralandığını ya da tecavüze uğradığını. Bunu ondan aldığı için bir daha asla eskisi gibi olamayacağını. Ve hayatımı hapiste geçireceğim çünkü Brody'nin Oliver'la işi bittiğinde ... onu öldüreceğim.

"Ona zarar vereceksin," diye fısıldıyor. "Ve sonra başın belaya girecek." "Muhtemelen." Alnından öpüyorum. "Sadece söyle bana, Tate. Lütfen."

"Dışarı çıkmak istedi. Dışarıda bir şenlik ateşi olduğunu söyledi," diye sesi titriyor. "Ama dışarı çıktığımızda... başka kimse yoktu. Onu istediğimi söyledi. Ben ... alaycıymışım." Sonunda bana baktı. "Hepsi benim suçummuş gibi davrandı. Sanki bunu ben istemişim gibi."

Boynumdaki damarlar şişiyor, her an derimden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Kulaklarımda, kendi kanımın vınlama sesini duyuyorum.

Onun için orada değildim. Kendisi kaçmak zorunda kaldı.

"Nasıl kaçtın?" Kamyonun karanlığında gözlerindeki yaşları görerek fısıldıyorum.

"Ona yumruk attım. Ve taşaklarına diz çöktüm." Burnunu çekiyor. "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Çok aptalım. Tam bir aptalım. Ve berbat bir karakter yargıcıyım."

"Hayır, değilsin. Ben de öyle olacağını düşünmemiştim. Eğer düşünseydim, onunla çalışmana asla izin vermezdim." Başımı salladım. "Bazı insanlar gerçek benliklerini diğerlerinden daha iyi saklarlar."

"Tek yaptığın beni kurtarmak, Link. Ve benim tek yaptığım da seni incitmek." "Bu gece seni ben kurtarmadım, Tate. Sen kendini kurtardın."

Ona bakıyorum. Çok güzel ve kırık. O her zaman gerçek yerini asla bulamamış kayıp bir ruh gibiydi. Dolaşmış ama asla bulunamamış.

"Seni kurtarmam için bana hiç ihtiyacın olmadı. Ve sanırım, bazı açılardan... buna hep içerledim. Çünkü tek yapmak istediğim senin en çok güvendiğin kişi olmaktı. Ve senin bana hiç ihtiyacın olmadı." Başparmağım yanağını sıyırmaya devam ediyor. "Kendini bu zayıf yaratık olarak düşünmeyi bırak. Sen lanet bir güçsün."

Bunu neden yaptığını biliyorum. Aramızdaki işler karıştığında neden gittiğini. Babanız tarafından duygusal olarak istismar ve ihmal edilerek büyüdüğünüzde ve hayatınızdaki en önemli erkek figürü olması gereken kişinin karısına bok gibi davranmasını izlediğinizde ... bu sizi etkiler. Anlıyorum.

Ama yine de ona en çok ihtiyaç duyduğum anlar vardı ve o yanımda değildi.

Gerçek şu ki, Appleton'a indiği andan beri ona takıntılıydım. Büyüdükçe, güne başlamadan önce onu görmem gerekiyordu. Okula sağ salım gittiğinden emin olmalıydım. Bir maçtan önce ona sarılmalıydım. Ve doğum günümde, o mumu üflediğimde hep yanımdaydı. Ve her yıl, aynı şeyi diledim.

İstediğim herhangi bir kıza sahip olabilirdim, ama on iki yaşımdan beri sadece ona aittim.

Kapı uçarak açıldı ve Brody içeri atladı. Kırılmış parmak eklemlerini ya da beyaz tişörtündeki kanı fark etmiyorum. Hiç vakit kaybetmeden kontak anahtarını çeviriyor ve garaj yolundan çıkıp bizim eve doğru ilerliyor.

Dakikalar sonra eve varıp içeri girdiğimizde Tate benden uzaklaşıp Brody'nin ellerine bakıyor. "Ne yaptın sen? Ya takımından atılırsan?" Sesindeki panik hiç de yanlış anlaşılmıyor.

Brody sırtarak lavaboya doğru yürür ve ellerini yıkar. "Böyle bir ihtimal yok, Tater Tot. Güven bana. İçimden bir ses bunu yaptığı ilk kızın sen olmadığını söylüyor. Ama bu gece dersini düşündüğüm şekilde aldıysa... sen sonuncusu olacaksın."

Ellerini kuruladıktan sonra Tate kollarını ona doluyor. "Teşekkür ederim, Brody."

"Hey, bu benim için sıradan bir Cumartesi gecesi." Kadın onu bırakırken omuz silkiyor. "Sadece iyi olduğuna sevindim."

Gözleri benimkilere kayıyor. Lekelenmiş makyajı ve şişmiş dudağı bu gecenin ne kadar berbat olduğunu kanıtlıyor.

Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Gidip duş alacağım ve uzanacağım. Tekrar teşekkürler."

Her parçam onun yalnız kalmasını istemese de başımı sallıyorum. Şu anda kimsenin yanında olmak istemeyebileceğini biliyorum ve buna saygı duymam gerekiyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni al," dedim ona. "Ciddiyim."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece çıkmadan önce başını aşağı yukarı sallıyor. Her zaman sorunlarıyla tek başına ilgilenen biri olmuştur. Asla başkasına yük olmak istemez.

Yükü istiyorum. Beni kıracak kadar ağır olsa bile. Onu bu yükten kurtarabileceksem seve seve taşıyım.

Tate

Yatakta dönüp duruyorum. Zihnim son birkaç saatin etkisiyle çalkalanıyor, asla dinlenmeme yetecek kadar uzun süre kapanmıyordu. En uzun ve en sıcak duşu alarak Oliver'dan kalan her şeyi yaktım. Bu gece çok şanslıydım. Sanırım aldığım kickboks ve kendini savunma dersleri işe yaradı çünkü eminim ki o birkaç hareketi öğrenmemiş olsaydım muhtemelen kaçamazdım.

Dudaklarını dudaklarımda hayal ederek ürperiyorum. Tadı bira ve sigara gibiydi. Dişlerimi üç kez fırçaladıktan ve gargarayı iki katına çıkardıktan sonra bile ağzımdan çıkaramadığım bir tat.

Burada korkmuş bir şekilde yatarken ne kadar zavallı olduğumu düşünüyorum. Gerçekten tecavüze uğrayan kadınlar var. Ben kaçtım. Ben iyiyim.

Peki, neden uyumaktan korkuyorum?

Yirmi dakika sonra yorganı üzerimden atıp koridora çıkıyorum. Elim Link'in kapı koluna değdiğinde, kapıyı iterek açmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

"Tate?" derin sesi karanlığın içinde çınlıyor.

"Uyuyamıyorum," diye fısıldıyorum, sırtımı kapıya kapatıyorum.

Doğrulup yorganı yanına çekiyor. "Hadi gel."

Hiç vakit kaybetmeden yatağa koşup içine giriyorum ve yanına sokuluyorum.

"Uyandırdıysam özür dilerim."

"Yapmadın," diye cevap veriyor hemen, kollarını korumacı bir şekilde etrafıma sararak. "Biraz dinlen, Tate."

Ve hiçbir anlam ifade etmese de, bedenim onunkine yaslanmışken, gözlerim ağırlaşıyor.

Ve dediğini yaptım. Yapmak zorunda olduğum için değil, onun yatağının güvenliğinde olduğum için... bedenim bana başka seçenek bırakmıyor. Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi evimde gibi hissediyorum.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri beni uyandırıyor ve kıpırdandığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir an için... nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ta ki etrafıma bakıp dün gece Link'in odasına girdiğimi hatırlayana kadar.

"Günaydın," diyor Link yanımda. "Bu arada uyurken hâlâ dişlerini gıcırdatıyorsun."

Ona doğru dönerek omzuna bir fiske vuruyorum. "Farkındayım. Stresli ya da yorgun olduğum zamanlar. Yine de neden böyle hissettiğimi hayal edemiyorum, ya sen?" Esneyerek kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Bugün antrenmanınız olmalı?"

Telefonunu komodinin üzerine koyup başını sallıyor. "Evet. Ama öğleden sonraya kadar değil." Duraksıyor. "Kahvaltı edebilir miyiz?"

"Bunu çok isterim." Gülümsedim. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Eski günlerdeki gibi hissediyorum."

Kolunu altıma sokuyor, gözleri acıyla bakıyor. Ama yine de sırtıyor. "Eski günlerdeki gibi olmaması için hiçbir neden yok. Belki bir süreliğine her şeyi berbat ettik. İşleri seksle karıştırdık ve bu aptalcaydı. Ama sen buradasın. O yüzden elimizden gelenin en iyisini yapalım."

Yanaklarım kızardı. "Peki ya diğer zamanlar?" Yutkunuyorum. "Yardım yemeğindeki sınıf? Ya da ... dünkü duş?"

Omuz silkiyor. "Sanırım birkaç kez daha sıçıp batırdık, değil mi?"

Kalbimde bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Yaptığımız şeyi yaptık çünkü ikimiz de ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Evren bizi o kadar büyük bir güçle bir araya getiriyor ki sanki hiç şansımız yokmuş gibi. Ama bu onun yakında NHL'de olacağı gerçeğini değiştirmiyor. Ya da

Kendi kariyerimle ilgili büyük hayallerim var. Onun programına uymayacak bir kariyer. Çok başarılı bir profesyonel atlet olmayacak olsa bile uzun mesafe yapmayı reddediyorum.

Doğrulup vücudunu çeviriyor ve bana bakıyor. "Ee, Tate Tracy... arkadaş mıyız?"

Yüksek sesle duyduğumda kalbim paramparça olsa da, sahte bir gülümseme takınıyor ve boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Arkadaşlar." Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Yani bu, cehennemden gelen düğüne benimle birlikte katılacağın anlamına mı geliyor? *Arkadaş* olarak mı? Ya da ..."

Başını eğiyor. "Hayır, Tate."

Kalbim sıkışıyor. "Evet, hayır. Seni suçlamıyorum. Tek başıma gitmek bile istemiyorum ve o benim babam-" Söylemeye başlıyorum ama parmağını dudaklarıma götürerek beni susturuyor.

"Her ne sebeple olursa olsun, baban ve onun şirret nişanlısı seni aşağılamaktan hoşlanıyor. O düğüne gideceğiz. Ama arkadaş olarak gitmiyoruz." Durdu. "En azından onlar için."

"Gerçekten mi?" Gözlerim açılıyor. "Peki ya düğünden sonra? Sonra ne olacak?"

"O zaman gerçekten iyi bir ayrılık yaşayacağız." İç çekiyor. "Sana kızgın kalmak istiyorum, Tate. İstiyorum ama yapamayacağımı biliyorsun. O yüzden bitene kadar biraz eğlenelim, olur mu?"

"Evet." Başımı salladım. "Ama ne hakkında-"

"Ama hiçbir şey. Sadece bununla devam et." Bacağımı tokatlayarak yataktan kalktı. "Şimdi kıçını hazırla ve gidip biraz yiyecek alalım. Zaman geçiyor."

Bir yanım arkadaşımı geri kazandığım için çok minnettar. Diğer yanım ise bizim fikrimizden vazgeçtiğini biliyor. Ama benim istediğim de buydu, değil mi? Bu yüzden mi onu kendimden uzaklaştırdım?

Peki, neden şu anda kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum? Ve neden o gayet iyi görünüyor?

10

Bağlantı

"Sterns, orada ne halt ediyorsun? Tanrı aşkına, sen balerin misin yoksa hokey oyuncusu mu?"

Tüm takım arkadaşlarımın gözlerini üzerimde hissederek antrenmana geri dönüyorum. "Özür dilerim, Koç."

"Dostum, iyi misin?" Cam yanımda kayıyor. "Çünkü şu anda kış yalıyorsun. Sadece kış değil, eşek kışı gibi. Ya da hayır... su aygırı kışı."

"Siktir git." Omuz silkip uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim."

"Sen öyle diyorsan." Brody'ye bakıyor. "Dün gece ne halt ettiniz? İşe yaramazın teki."

Bok gibi oynuyor olabilirim ama Brody her zamankinden daha iyi. Şaşırdığımdan değil. Onu etkileyen pek bir şey yok. Hokeyi diğer her şeyden ayırma gibi garip bir yeteneği var. Ve normalde, ben de yapabilirim. Ama bugün değil.

Brody sesini alçaltarak, "Zor bir geceydi Hardy," diyor. "Bugün onu biraz rahat bırak. Addy seni terk ettiğinde ne kadar büyük bir ibne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Link terk mi edildi?" Cam sırtıyor. "Seksi oda arkadaşı tarafından mı?"

Ben cevap veremeden Brody kaşlarını çattı. "Hayır. Öyle bir şey değil. Daha kötüsü. Dün gece bir sorunla karşılaştı ve biz de icabına bakmak zorunda kaldık." Brody sopasını benimkine vuruyor. "Hepimizi etkiledi, hepsi bu. Ama şimdi her şey yolunda. Değil mi, Sterns?"

"Oh, bu ."

"Öyle olsa iyi olur," diye uyarıyor Cam. "Şimdi, kaldır kışını. Berbat olduğun için koçun kulaklarından duman çıkıyor."

O kayarak uzaklaşırken ben de antrenmanın geri kalanı için kendimi toparlamaya çalışıyorum. Eğer bu spor Tate'e sahip olamamamın başlıca nedeniyse... En azından bu işte iyi olsam iyi olur.

Antrenmandan kendi kamyonetimle çıkıyorum. Eve gitmeden önce durmam gereken bir yer var. Tate ben dönene kadar kapıyı kilitleyip evde kalacağına söz verdi. Oliver'ın onunla tekrar uğraşacak kadar aptal olacağını sanmıyorum ... ama asla bilemezsiniz.

Bu sabah Tate'e eski günlerdeki gibi arkadaş olabileceğimizi söyledim. İstedğim buymuş gibi davrandım.

Sanki benim sorun yokmuş gibi. Yapmak istediğim son şey onun arkadaşı olmak. Onu çırılçıplak soymak ve vücudunun her santimini tatmak istiyorum. O benim adımları inerken, tırnaklarını tenime geçirirken içine girmek istiyorum. Yüzümü kalçalarının arasına gömmek, dilimi mekanik bir boğa gibi sürmesine izin vermek istiyorum. Gözlerindeki boşluğu sıkmak, ona her şeyi aynı anda hissettirmek istiyorum.

Ve onu kahvaltıya götürmek istiyorum, el ele. Onu kabinde öpmek.

Ama bu işleri olduğundan daha da karmaşık hale getirir. Ülkenin en iyi üniversite hokey oyuncularından biri olarak tanınmak için çok çalıştım. Şimdi dikkatimi kaybedersem, hepsi boşa gider. Ama onun bana yaptığı gibi ben de ondan kurtulamam. Benim için çok şey ifade ediyor ve daha önce ona bok gibi davranmak çok zordu. Bu yüzden, yılın geri kalanını birlikte geçirmek için arkadaş olmamız gerekiyorsa, sanırım bu onu yakın tutacak ve güvende tutacaksa ödemeye hazır olduğum bir bedel. Babasının çirkin düğünü için erkek arkadaşı gibi bile davranacağım çünkü bir şekilde ona yardım ettiğimi biliyorum.

Ve belki de şimdi onu tamamen kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, çizgiyi aşmamak benim için daha kolay olacak. Belki de.

Dernek binasına girip kapıyı çarparak dışarı fırlıyorum.

Brody dün gece Oliver'ın icabına bakmış olabilir ama şimdi sıra bende.

Kapıyı çalmak yerine iterek açtım ve içeri girdim. Birkaç adam televizyondan başını kaldırıp bakıyor ama pek de şaşırmış görünmüyorlar. Ama sonra kampüste gördüğüm biri köşeyi dönüp bana doğru geliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kollarını iki yana açıyor. "Görüyorum ki kendini içeri almışsın."

"Oliver nerede?" Ona doğru adım atarak homurdanıyorum.

"Oğlun ne demek istediğini çoktan kanıtladı, Sterns. Defol git buradan." Gözleri kısıldı. "Ama bu mesajı ilet: Bir dahaki sefere içinizden biri bu eve, partilerimizden birine gelir ve adamlarımızdan birine saldırırsa? Oliver'ın kızınızı becermesinden daha fazla endişelenmeniz gerekecek."

Geri uzanarak çenesine bir yumruk indirdim ve gömleğini kavradım. "O siktiğimin sürüngeyi sana bunu mu söyledi? Yanlış duymuşsun. Ona saldırdı ve kendini zorla ona dayatmaya çalıştı." Tutuşumu sıkılaştırarak onu kendime doğru çektim. "Peki, sik suratlı, nerede o?"

Beni geri tuttuğunda, kanepedeki adamlardan biri bize doğru yürüdü. "Rayce, bırak onu." Bana bakarken yüzü kasvetli bir hal aldı. "Her şeyi gördüm."

Rayce yavaşça gömleğimi bırakıyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Neyi gördün, Benson? Sen neden bahsediyorsun?"

"Çatıdaydım, esrar içiyordum." Gözleri çok uzaklarda bir yere kayıyor. "Bağrıışmalar duydum ve aşağıya baktım."

Sonunda Rayce kardeşine bakar, kaşları çatılır.

"Ben aşağı indiğimde kız ondan kaçmıştı ve Brody O'Brien dışarıda Oliver'ı öldüresiye dövüyordu."

Rayce ona cevap vermeden önce, Benson bana doğru başını salladı. "Seni onun odasına götüreceğim. Ne istersen yap. Benim iki kız kardeşim var. Böyle boktan şeylere tahammülüm yok."

Üst kata çıkmak için döndüğünde, hemen peşindeydim. Onu içeride koşarken yakaladığımda Tate'in vücudunun benimkine karşı nasıl titrediğini hatırlamamak mümkün değil. Ya da kocaman gözlerindeki panik ifadesini.

Oliver'ın ödemesi gerekiyor.

Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. "Lanet olsun."

"Ne?" Arkasından içeri girdim ve etrafıma bakındım. "Orospu çocuğu." "Gitmiş," diye fısıldıyor, benden çok kendi kendine.

Şifonyerden boş çekmeceler çıkarıldı. Poster, resim ya da buranın bir canavarın odası olduğunu kanıtlayacak herhangi bir hatıra yok.

"Eğer geri gelirse, bilmek istiyorum," diye mırıldandım.

Bana doğru dönerek başını salladı. "Söylediklerimde ciddiydim. Buna tahammül edemem. Ama sana söyleyeyim, O'Brien'in onunla işi bittikten sonra yüzünü gördüm. Bugün canı yanıyor. Yemin ederim."

"Yeterli değil," diye mırıldanıyordum ve dışarı çıkıyorum.

Tate'imi incittiği için asla yeterli olmayacak. Ve ona elini sürdüğü güne pişman olacak.

Tate

Çocuklar antrenmandayken ben kanepede oturuyorum. *Catfish* dizisi oynuyor ama ben pek izlemiyorum.

Annem bu şekilde endişelendiği ve babam da muhtemelen bir şekilde bunu benim üzerime yıkıp benim hatam olduğunu düşünmemi sağlayacağı için dün geceki dehşeti kendime saklamayı seçiyorum. Meyer'e söylersem çılgına dönecek, bu yüzden ona da söylememeye karar verdim. Her şeyi yeniden açıklarken tüm dikkatlerin üzerimde olacağı düşüncesi... Bunu yapamam.

Bugün binlerce kez omzumun üzerinden bakmadığımı söyleyemem. Holly bu sabah beni aradığında da görmezden geldim. Yarın akşam çalışmam gerekiyor ama patronum tam bir sürüngen olduğu için sanırım bunu yapmayacağım.

Link ve Brody'nin parti hakkındaki uyarılarını görmezden geldiğim için kendimi bir velet gibi hissediyorum. Belki de bir şekilde meydan okuyordum. Çocukluğumuzdan beri Link beni balonlu naylonun içinde tutmaya çalışırdı. Boston'da ve ondan uzakta olmanın tek iyi yanı, onun sürekli dikkatli olmamı söylemesini dinlemek zorunda kalmadan istediğimi yapabilmemdi. Her zaman bunun onun en iyi arkadaşı olduğum için olduğunu düşünmüştüm. Mezuniyet gecesine kadar bunun beni sevdiği için olduğunu anlamamıştım.

Link'in neden hep en kötü senaryoları düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da neden beni gözünün önünden ayırmaktan bu kadar korktuğunu. Ama sanırım dün gece, onun neden böyle olduğunu anladım.

Kafamda bir sürü düşünce dönüp duruyor, hepsi de beni bir yöne çekiyor. Bazıları çılgınca, bana istediğim şeyin peşinden gitmem gerektiğini söylüyor - Link. Diğerleri ise bana bunun neden asla işe yaramayacağının gerçek nedenlerini hatırlatıyor.

Bir gün çocuk istiyorum. Onların hayatının benimki kadar göz önünde olmasını asla istemem. Artık tek başıma olduğum için çok daha iyi. Neyse ki babam yanımda olmadığı için kimse kim olduğumu bilmiyor. Ama çocukken bir filme ya da yemeğe gittiğimde hayranlarımın babama akın ettiğini hatırlıyorum. Bundan nefret ederdim. Link olsaydı daha da çok nefret ederdim.

Ayrıca, şöhretle birlikte yepyeni bir dünya gelir. Etrafınızdaki diğer ünlü insanlar, ışıltı ve cazibe ve çok fazla baştan çıkarıcılık. Link'in başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. Ama benim var.

Telefonum çalıyor ve Link'in aradığını görünce gülümsüyorum. Antrenmana gittiğinde bana mesaj atmış ve iyi olup olmadığımı sormuştu. Hemen ardından bir kez daha iyi olduğumdan emin olduktan sonra kısa bir mola vereceğini ve sonra eve geleceğini söyledi. Ve şimdi, yine burada.

Bağlantı: İyi misin?

Ben: İyiyi tanımla.

Şaka yapıyorum. Catfish izliyorum ve şapka yapıyorum. Link: Yani şapka örüyorsun.

büyükanne emoji gönderdiğinde gülüyorum ama ben de orta parmak emoji gönderiyorum.

Bağlantı: Beş dakika

içinde evde ol. Ben: 10-4.

Bağlantı: Tamam ve bitti.

Klişe cevabını okurken aptalca sırtışıma engel olamıyorum.

Ne kadar endişelendiğini ve genel refahıyla ne kadar ilgilendiğini görmek bana bir şey gösterdi... Link gerçekten babam gibi değil. Ama sırf empati kurabilen gerçek bir insan gibi bağlanmış olması, eğer bir araya gelirsek aramıza şöhret ve servetin girmeyeceği anlamına mı geliyor?

Bilmiyorum.

Bağlantı

Eve girdiğimde Tate'i oturma odasındaki kanepede, onu bıraktığım yerde buldum. Saçlarını yarım at kuyruğu yapmış, üzerinde bol bir sweatshirt ve eşofman altı var. Beni fark edene kadar parmakları açık gri iplikle hararetle çalışıyordu.

"Hey," diyorum çenemi yukarı kaldırarak.

"Oh, merhaba." Gözlerini kısarak bana bakmadan önce projesini yere bırakarak sırtıyor. "Arkanda ne var, *dostum*?"

"Bir elimde senin isteyebileceğini düşündüğüm bir şey var." Başımı eğiyorum. "Öyleyse bir el seç."

"Bu oyunu oynadığımız zamanları hep sevmişimdir." Öne doğru eğilerek parmaklarını çenesine vuruyor. "Sol. Hayır ... sağ. Hayır... sol. Kesinlikle sol. İşte o." Sonra şakacı bir şekilde bakıyor. "Gerçi ikimiz de biliyoruz ki diğeriyle değiştirebilirsin, böylece ben de ödülümü alamam."

"Doğru." Sol elimi açarak ona kocaman Reese's paketini gösteriyorum.

"Ama sanırım şansın yaver gitti."

Gözleri büyüyor. "Büyük boy mu? Yok artık."

Kolayı yanındaki koltuğa fırlatırken, diğer elimi arkamdan çekip ona bir kutu diyet kola uzatıyorum. Her zaman çeşme sodasını tercih ederdi, ama kutuların bir sonraki en iyi şey olduğunu söylüyor.

Bana bakıyor. "Link, teşekkür ederim." Eli yavaşça gazozu benden alıyor ve gözleri parlayarak gülümsüyor. "Geri döndüğün için çok mutluyum. Bunu özlemiştim."

"İkramları özledin mi yani?" Ona takılıyorum.

Yanına oturduğumda bana vurarak başını arkaya yaslıyor ve bana bakıyor. "Hayır, kendi insanıma sahip olmayı özledim. *Seni* özledim. Bu seni." Gergin bir şekilde dudağını ısırtıyor. "Geri döndüğümde neden benim için eskisi gibi olmadığını anlıyorum."

Utanarak yere bakar. "Çok özür dilerim. Nasıl gittiğim için üzgünüm. Ama en çok da bana en çok ihtiyaç duyduğun anda yanında olamadığım için üzgünüm." Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Anneni çok severdim. Ve onun hizmetinde olamadığım için bugün bile aklımdan çıkmıyor." Elini benimkinin üzerine koydu. "Her şeyi berbat ettim, Link. Ama bunu düzelteceğim. Ya da elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

Kalbim göğsümde atmayı bırakmalı. Sanırım hayatta hepimizin derin, karanlık konular hakkında konuştuğu bir kişi vardır. Başka biriyle olsaydınız bir kayanın altına girmek isteyeceğiniz o konuşmalar. Ama bu kişi sizin ruh eşiniz ya da her ne derseniz deyin, o olduğunda bir şekilde daha katlanılabilir görünüyor.

"Sorun değil. Başka seçeneğin yokmuş gibi hissettiğini biliyorum."

Yutkunuyorum. "Her zaman bir seçenek vardır," diye fısıldıyor. "Yanlış bir seçim yaptığım için üzgünüm."

bir tane."

Cevap vermiyorum çünkü doğrusu ne diyeceğimi bilemiyorum. O gitmeden önceki gece seçimim çok açıktı. Onu seçiyordum. Boston'a da gitse, Georgia'ya da gelse, bu ilişkiyi yürütmek istiyordum. Bunu yüksek sesle itiraf etmem çok uzun sürmüştü ama sonunda istediğimi alıyordum.

Ama tüm bu olanlardan sonra, artık her şey o kadar da basit görünmüyor. Ve artık ne halt ettiğimizi bilmiyorum. Ama onu yanımda istediğimi biliyorum. Ve sadece arkadaşmışız gibi davranmanın ona sürekli kızmaktan çok daha iyi olduğunu biliyorum. Ya da daha kötüsü, onu tamamen kaybetmekten.

"Ne kadar kötü oldu?" diye soruyor usulca, elimi tutarak. "Seninle ilgili her şey, baban... anneni kaybetmek."

"İyiymdim," diyorum, konuyu geçiştirmeye çalışarak.

Ama gözleri benimkilere takılıp başını eğdiğinde, yalan söylediğimi anladığını biliyorum. Dn kalbimde ona karşı hâlâ biraz nefret ve öfke olması çok garip. Ama sanırım dn geceki gibi bir durum bizi çabucak gerçeğe geri döndürebilir ve belki de bazen fkemize ve pisliğimize sonsuza kadar tutunmamız gerekmez.

"Ben, uh... Sanırım annem olmadan bu kadar genç olacağımı hiç düşünmemiştim. Anlıyor musunuz? Gençken ağzımı bozduğum ya da onu uyutmayan, endişelendiren aptalca şeyler yaptım zamanları düşünüyorum ve geri dönüp o çocuğu sarsmak istiyorum. Genç halime aklını başına almasını söylemek için."

Tate konuşmaz. Sadece dinliyor. Elimi tutmaya devam ediyor, burada olduğunu bilmemi sağlıyor.

"Sonunda çok uzun bir süre boyunca buradan eve gidip gelmek zorunda kaldım." Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "daha fazla etrafta olmalıydım, T. Ama her zaman bildiğin gibi... hokey her şeyden önce gelir. Sezon dışında bile antrenman yapmak zorundaydım. Ve takımda kalabilmek için notlarımı yüksek tutmak zorundaydım." ne doğru eğildim, ondan uzağa bakıyorum. "Babam bunun için bana kızıyor. Kızdığını biliyorum. Çok daha fazlasını yapmalıydım ama yapmadım."

"Link," diye fısıldıyor, "geleceğinden vazgemeni istemezdi. Sen elinden geleni yaptın. Seni tanıyorum. Kalbini biliyorum. Nasıl bir insan olduğunu biliyorum." Kollarını bana doladı. "Sen iyi bir adamsın. Harika bir insansın. Ve bunların çoğu sana onun tarafından aşılanmış. Seni olması için yetiştirdiği kişisin." Yanağımdan pt. "Seninle gurur duyuyor, biliyorum."

"Bu, hokey aşkımanın incittiği ikinci kişi, Tate." Gözlerim onunkilere kayıyor. "Eğer geri dönebilseydim, daha fazlasını yapardım. Onun yanında daha çok olurdum." Boğazım düğümleniyor. "Kimse sana biri öldüğünde ne kadar çok pişmanlık duyacağını söylemez. Keşke her şeyi daha farklı, daha iyi yapsaydım dersin."

"Biliyorum." Saçlarını okşuyor, parmakları bedenimdeki bıçak gibi acıyı uyuşturuyor. "Ama söz veriyorum, herkes böyle hissediyor. Sen elinden geleni yaptın.

"Babanın şehir dışında olduğu ve annenin kedisine araba çarptığı zamanı hatırlıyor musun? Kardeşlerin ya çok zlmş ya da bir çukur kazıp onu gmemeyecek kadar korkmuşlardı." Bana hüzünle gülümsüyor. "Ama sen yaptın. Küçük bir taş bile buldun."

"Bir çukur kazdık," diyerek onu düzeltiyorum. "Annem o lanet kediyi çok severdi. O şey diğer herkes için bir pislikti. Ama annemi çok severdi." Gülüyorum. "O pislik uykumda beni tırmalar dururdu."

"Peki ya birinci sınıfta tüm paranı ona ve teyzene Elton John bileti almak için harcadığın zaman? En sevdiği doğum günü hediyesiydi."

Tate ve benim gece yarılarına kadar uyumayıp biletlerin satışa çıkmasını beklediğimiz günleri düşünüyorum. Çim biçerek para biriktirmiştım. Babam biletleri onun için kolayca alabilirdi ama ben kendim almak istedim. Bu yüzden gizlice Tate'lere gittim ve beklerken film izledik. Appleton'a geldiği günden gittiği güne kadar yaşadığım her güzel anı onun etrafında dönüyor.

"Evet, konserden eve sarhoş geldi." Kıkırdıyorum. "Çok iyi vakit geçirdiğini söyledi. O adamın boktan müziğine bayılıyor."

"Berbat mı? Bu ne cüret! O bir efsane." Şaşkınlıkla bana baktı. "Britney Spears'la yaptığı yeni şarkıyı duydun mu?"

"Bekle, o özgür mü? Şimdi kaç yaşında?" Gözlerim açılmadan önce başımı kaşıyorum. "Bekle, o kaç yaşında? Yaşıyor mu?"

Koluma vurdu. "Bir kayanın altında mı yaşıyorsun? Evet, o özgür! Sonunda!" Ağzı açık kaldı. "Ve tabii ki yaşıyor! Ölseydi nasıl şarkı söylerdi?"

Telefonunu eline alıp ekrana birkaç kez vuruyor ve "Tiny Dancer " bir remiksi çalmaya başlıyor.

"Korkunç," diyorum başımı sallayarak. "Kesinlikle korkunç."

"Birkaç kez dinledikten sonra şarkıya eşlik etmeye başlayacaksınız. Ya da rastgele mırıldanacaksınız. Söz veriyorum." Müziği kapatıyor ve kanepeye uzanıyor. "Şöyle söyleyeyim. Ben hiç ebeveyn kaybetmedim, bu yüzden sana nasıl hissedeceğini asla söyleyemem. Ama bence nasıl hissedersen hisset, Link. Sadece lütfen kendini . Annen bunu istemezdi. O buradayken çok şey yaptın. Onu sevdiğini biliyordu."

"Evet, evet." Sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "Bugünlük bu kadar duygu yeter, anlaştık mı?"

Gülüyor ve bana bir yastık fırlatıyor. "Duygularımdan ne kadar kaçındığımı biliyorsun. Ama bazen her şeyi ortaya dökmek iyidir. Ama evet, katılıyorum. Bugünlük bu kadar yeter." Kumandayı kaldırıyor. "*Yayın balığı* mı?"

"Bu bok sahte," diyorum ona, muhtemelen yirmi kez söylediğim gibi geçmiş.

Şimdiye kadar izlediğim en sahnelenmiş gösterinin içine çekileceğimi bilerek geriye yaslanıyorum. Ona dokunmak, onu kendime çekmek için yanıp tutuşuyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Yine de bir şekilde hafiflemiş hissediyorum. Onunla konuşmak bile bunu sağlıyor.

Annem öldüğünden beri bu konuyu kimseyle konuşmadım. Babam bunu duymak istemiyor. Kardeşlerim ve ben, birbirimize bile ondan bahsederek ona saygısızlık etmek istemiyoruz. Ve arkadaşlarım... buzun üstünde ve dışında kardeş gibi olabilirler, ama onlar benim insanım değiller. Bu yüzden içime atıyorum. Muhtemelen bunun yapılacak en sağlıklı şey olmadığını biliyorum ama tek bildiğim bu. Annem kötü bir gün geçirdiğimizde bizimle konuşan kişiydi. Babam iyi bir adam ama duygular gibi şeylerin konuşulmadığı bir evde yetişmiş. Ve ne yazık ki bunu ebeveynliğe bile taşımış.

Tate'in tekrar gitmesine izin vermek kolay olmayacak. Ama sanırım o köprüye geldiğimde geçeceğim.

11

Tate

Arena soğuk, Sloane ve arkadaşları şikayet ediyor. Ama ben şikayet etmiyorum çünkü en yeni kreasyonumu giyebiliyorum.

"Bunu cidden sen mi yaptın?" Henley başımı işaret ediyor. "Şu anda delicesine kıskanıyorum. Ninem bir keresinde bana örgü örmeyi öğretmeye çalışmıştı. Hayatımı kurtarmak için yapamadım."

Ally ve Sloane gibi Henley de bir futbolcuyla çıkıyor. Neyse ki bu akşam erkek arkadaşlarının deplasmanda maçı vardı, ben de Sloane'u benimle hokey maçına gelmesi için ikna ettim.

Sloane'un başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Öğrenmek istiyorum. Öğretmelisin

Ben."

Gülüyorum. "Güleceğim. O zaman sen de benim büyükanne kulübüme katılabilirsin."

"Dürüst olacağım," diyor Ally, Skittles'ını çiğnerken. "Benim hiç nasıl öğrenmekle ilgileniyorum. Bu işte berbat olacağımı biliyorum.

bir şey. Ama futbol maçları için bana Brooks renklerinde bir tane yapmak istersen seni sonsuza dek severim."

"Tamamdır." Sırıtiyorum.

"Senin yaşam koşulların nasıl gidiyor?" Ally bana doğru dönerek mırıldanıyor. "Her şey daha iyi mi? Daha iyi derken, demek istediğim... ona dünyayı sarsan o oral seksi yaptın mı ve seni affetmesini sağladın mı?"

Duş anını düşünerek kızardım. "İyi gidiyor. Ateşkes ilan ettik sayılır. Sınırı aştığımız birkaç zamanı unuttuk ve yeniden arkadaş olmaya karar verdik."

Her birinin kafası bana doğru dönüyor ve gözleri kısılıyor. "Kızım, bu bok işe yaramıyor," diyor Henley, dudakları düz bir şekil alıyor replik. "Al benden de kadar, yapamazsın."

"Katılıyorum. Penis vajinana bir kez girdi mi, bir daha geri dönemezsin." Ally bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Neden arkadaş olmakta bu kadar ısrarcısın? Eğer o senin en iyi arkadaşınsa ve daha önce de birlikte olduysanız... onu arkadaş seviyesinden daha fazla önemsiyor olabilirsin."

"Tam olarak doğru değil," diye düzeltiyor Henley. "Bazen bir şeyi istediğinizi düşünürsünüz, sonra yaparsınız ve iş bittikten sonra orada oturup muhtemelen ağlarsınız ve şöyle dersiniz... *Vay canına, ben ne yaptım? En iyi arkadaşıma aşıkken neden en iyi arkadaşımın kardeşiyle seks yapayım ki?!*" Dakikada yaklaşık bir milyon kelime konuşuyor. "Sonra herkes kızıyor ve arkadaşının duygularını incitiyorsun. Ve evet, tam bir karmaşa."

Ally sessizliği bozmadan önce hepimiz bir süre ona bakıyoruz.

"Sen ve senin Wade kardeşinin dramından bahsetmiyorduk, Tanrım." Bana doğru döndü. "Onu görmezden gel. O tam bir karmaşa."

"Seni duyabiliyorum!" Henley homurdanıyor.

Sloane sonunda tatlı bir sesle, "Onlara aldırma," diyor, bana bakarken gözlerini büyütüyor ve başını arkadaşlarına doğru eğiyor. "Biraz çatlaklar. Sormamın sakıncası yoksa, bu ateşkes nasıl oldu?" Gülümsemesi kayboluyor ve endişeli görünüyor. "Hepimiz kampüste bazı şeyler duyduk. Geçen hafta sonuyla ilgili şeyler." Çok yüksek sesle konuşmak istemediği için kelimeleri fısıldıyor. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, Tate."

"Ne duyduğunuzdan emin değilim ama doğru olabilir."

Sloane kulağıma olanları fısıldıyor, hatta Brody'nin ortaya çıkıp Oliver'ın ağzını burnunu kırdığı kısmı bile. I

Kurtlar arenaya çıkarken gergin bir şekilde buzu izliyorum. "Ne yazık ki doğru," diye mırıldandım. "Ne sümsük herif, ha?"

"Peki ya iş, Tate?" Sloane fısıldar. "Belli ki onunla birlikte çalışamazsın. Kütüphanede başka birine ihtiyacımız olup olmadığına bakabilirim."

"Aslında, bir nevi ortadan kayboldu." Sesimi alçak tutuyorum. "Astronomi Merkezi'ne derhal istifa edeceğini bildirdi. Dernek evinden ve derslerden de kayboldu."

"Vay canına," Sloane. "Güzel."

"Evet." Ciğerlerime derin bir nefes çekip ve gerçekten temelli gitmiş olmasını umuyorum. "Evet, bir hafta oldu ve benimle maça gelmeyi kabul ettiğiniz için gerçekten çok mutluyum."

Bu gece geldikleri için çok minnettarım. Oliver gitmiş olsa da hâlâ tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Ya da geri dönüp dönmeyeceğini. Brody ve Link'e sayısız kez iyi olduğumu ve endişelenmediğimi söyledim. Ama doğrusu, endişeliyim.

Oliver Astronomi Merkezi'nde müdürdü ama sadece öğrenci müdürdü. Bu yüzden, olaydan birkaç gün sonra, bir sonraki vardiyamdan önce, gerçek müdürü aradım. Sadece evden çalışıyormuş gibi görünen ve halka açık gösterimler için en azını yapan kişiyi. Durumu anlattım, Oliver ile tekrar çalışmamın mümkün olmadığını ve işi bıraktığımı söyledim. Bana e-posta yoluyla çoktan ulaştığını bildirdi. Yeni adaylarla görüşmek için zamanları olana kadar Oliver'ın yerine geçmeyi planlıyordu. Bu da işime devam edeceğim anlamına geliyor.

Holly'ye olanları anlattım ve eğer geri dönerse Oliver'dan mümkün olduğunca uzak durması konusunda onu uyardım. Beni terk ettiği için kendini çok kötü hissetti ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi.

Henley, Link'in başını kaldırıp bana bakmasını ve el sallarken çenesini yukarı kaldırmasını izlerken, "Bu bana kesinlikle bir arkadaş gibi görünmüyor," diyor.

Ona sevimsiz bir başparmak işareti yapıp gülümsüyorum. Kayarak uzaklaşırken bile gözlerim onu bırakmıyor.

Buzun üzerindeyken, onu başka hiçbir yerde görmediğim bir huzur kaplıyor. Orada en gergin olması gereken kişi o. Yine de orası bir şekilde onun güvenli sığınağı.

İşte bu yüzden haklı. Hokey onun için her zaman önce gelecek. Öyle de olmalı çünkü tüm hayallerinin gerçekleşeceğini biliyorum. İnsanlar korkmadan sokakta bile yürüyemez hale gelmeden önce onunla sıradan bir Link olarak daha ne kadar zaman geçireceğimi merak ediyorum.

Henüz buna hazır değilim.

Bağlantı

"Bu gerçek bir ahır yangını, ha?" Cam, Connecticut tekrar sayı yaptıktan sonra kayarak yanıma geldi.

"Evet, konfor için çok yakın." Gözlerimi kısarak saate bakıyorum. "Özellikle de sona bu kadar yakinken. Onları aşağıda tutmalıyız."

Sadece bir gol farkla öndeyiz. Ve maçın bitimine iki dakika kala, bu hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Eğer şimdi gol atıp bizi eşitlerlerse, berabere kalıp uzatmaya gitme riskimiz var - ya da daha kötüsü... onlar tekrar gol atıp kazanabilirler.

"Bir kişiye daha ihtiyacımız var, Sterns." Cam'in eli omzumu kavradı. "Mavi Kurt 22'ye ihtiyacımız var."

Başım ona doğru dönüyor. "Emin misin? Riskli olabilir."

Geriye doğru kayarak benden uzaklaşırken sırtıyor. "Sanırım öğreneceğiz, değil mi?"

Bu sezon şimdiye kadar oynadığımız en gergin maç oldu. karşılaştık. Çocuklarımızın sahip olduğu her güce karşılık Connecticut'ın da benzer ya da aynı derecede etkileyici bir gücü var. Yorgunluktan ölüyorum. Bu maç hiç duraksamadı ve kendimi sürekli hasar kontrolü yaparken bulduğum maçlardan biri oldu. Bu gece gösteriş yapmaya çalışmıyoruz. Sadece buradan yenilmeden çıkmaya çalışıyoruz.

Brody'ye doğru yönelişini, onu ve diğerlerini oyuna dahil edişini izliyorum. Kimse bundan şüphelenmeyecek, en azından amaç bu.

Birkaç dakika sonra oyun tekrar başladı. Cam yan tarafa doğru kayıyor ve pakı sakince mavi çizginin ortasına doğru ilerleyen Brody'ye veriyor. Forvet, Cam, Cade ya da bana pas vereceğini düşünerek ona hücum ediyor. Ama beklediği şey, şutu kendisinin atmasıydı. Ve tam da planladığı gibi, ona yandan değil önden geliyor ve Brody'ye pakı doğrudan kaleye vurması için güzel bir fırsat bırakıyor.

Ve öyle de yapıyor, topu ağlara gönderiyor.

Diğer takım hızlı bir şeyler bulmaya çalışıyor ama nafile. Bir dakika sonra korna çaldığında birbirimizin üzerine atlıyoruz. Çünkü kazanmaktan daha güzel bir duygu yoktur, özellikle de böyle zamanlarda, bunun için çok çalışmak zorunda kaldığımızda.

Sanki bu zaferin gerçek olması için ona ihtiyacım varmış gibi, gözlerimi yukarı dikiyorum. Zıplarken kulaktan kulağa gülümsediğini görünce, sonunda bunun ciddiyetini hissediyorum.

Biz kazandık. Tate'in gülümsemesi benimle ne kadar gurur duyduğunu gösteriyor. Kulağa ne kadar klişe gelse de, hiçbir kupa ya da ödül bunu geçemez.

Bir gün, başka birini bulabilirim. Evlenebilirim, belki çocuklarım bile olur. Ama asla böyle olmayacak. Kimseyi bu kadar şiddetle sevmeyeceğim.

Ve bu gerçekten berbat.

Tate

En sevimli kıvrıkcık saçlı kızın Cam Hardy'ye doğru koşup kollarına atlayışını izliyorum. Annesi yanlarına geliyor ve onu öpüyor, hala küçük kızı koruyarak kucaklıyor.

"Harikaydın," diyor kız, pelüş kurdunu güvenli bir şekilde koluna sıkıştırarak. "Annem kaybedeceğinden endişeleniyordu. Kaybetmeyeceğini biliyordum."

Gözleri Addison LaConte olduğunu bildiğim kız arkadaşına kayıyor. Onunla resmi olarak tanışmadım ama dünyanın en tatlı hokey çifti olmalılar.

"Bu doğru mu?" Bir kaşını kaldırıyor. "Benden şüphe ediyorsun, öyle mi?" "Ben mi? Hayır. Asla," diye yanıtlıyor onu tekrar öpmeden önce.

Kıskançlıkla izliyorum. Kendine çok güveniyor, ilişkilerinden çok emin görünüyor. Cam de yakında profesyonel olacak. Yine de , sonsuza dek mutlu yaşıyorlar.

Neden ben de herkes gibi kablolu olamıyorum?

Omzumda oturan ve bana buna sahip olamayacağımı hatırlatan bu şeytandan nefret ediyorum. Belki sahip olabilirim. Belki de büyüdüğümde bildiğimden farklı olurdu.

"İşte buradasın," diyor Link arkamdan, eli belime dokunuyor. "Biliyorum, biliyorum. Alkışlamayı kes."

"Seni alkışlayacağım. Ama ben bu adamı bekliyordum." Soyunma odasından çıkan Brody'ye başımla selam veriyorum. "İyi numara çektin."

"Oh, evet, doğru." Brody göz kırpmıyor. "Lütfen, lütfen. İmza yok, Tater Tot. Çok yorgunum."

Link'in ağzı açık kaldı. "Hey! iki gol daha fazla attım!" "Eh, ne diyebilirim ki? *Zamana karşı çalışma* olayı bunu yaptı.

"Elimi omzuna koymadan önce ona takılıyorum. "Şaka yapıyorum. Her zamanki gibi tam bir canavardın."

Brody uzaklaşırken Link çantasını bırakıyor ve kollarını bana dolayarak ayaklarım yerden kesilene kadar beni yukarı doğru çekiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Beni yere bıraktığında dudaklarımı yana çekip iç geçiriyorum. "Hey, Link. Baban hiç maçlarına geliyor mu?"

Çantasını kaptığı gibi omzuna atıyor ve çıkışa doğru yürümeye başlarken elimi tutuyor. "Hayır, yine de her şey yolunda."

"Link-"

"değil, T. Söz veriyorum, umurumda değil. Aç mısın? Çünkü açlıktan ölüyorum. Çok güzel bir İtalyan restoranı var. Ne dersin?"

"Sarımsak düğümleri mi?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Belli ki," kestirip atıyor, hâlâ elimi tutuyor. "Ama sanırım Pepsi ürünleri var."

Yürümeyi bırakıyorum, elimi onunkinden çekiyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Yine mi geldin?"

"Yapardım, ama bu bokun arkadaşlar için uygunsuz olduğu konusunda anlaşmıştık," diye şaka yapıyor, ben koluna yumruk atana kadar. "Şaka yapıyorum. Tanrım."

Tekrar yürümeye devam ederek onu da kendimle birlikte çekiyorum. "Güzel. Hadi gidelim.

Bir daha asla böyle şeylerden bahsetme."

"Gelen mi yoksa Pepsi mi?" diye küstahça soruyor. "Sadece açıklığa kavuşturmak için, bilirsin."

"Pepsi-iyi, hayır, demek istediğim... ikisi de!" Elim ağzına götürerek ters ters baktım. "Şimdi kapa çeneni, Bay Uygunsuz. Hadi yemeğe gidelim."

Tıpkı lise maçlarından sonra yaptığımız gibi kamyonetine doğru yürürken kalbim göğsümde büyüyor. Bu gerçekten eski günlerdeki gibi hissettiriyor.

Diğer şeylerin yanı sıra seks yaptığımız kısım hariç. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?

Evet... doğru.

12

Tate

"Yani, evet... Babamın düğününe gitmiyorum," diyor kız kardeşim umursamaz bir tavırla, cipslerini mideye indirirken. "Üzgünüm."

Telefonumu elime alıp ekranı yüzüme yaklaştırıyorum. "Saçmalama, değilsin."

İç çekiyor. "Hayır, gerçekten değilim T. Dün gece aradığında tartıştık. Dallama gibi davranıyordu. Ve bak, kendime sınırlar koyma konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum. Adamla ne zaman konuşsam, birkaç dakika içinde kendimi başarısız hissettirmeyi başarıyor." Başını iki yana sallıyor. "Seni askıda bırakmaktan nefret ediyorum ama kendi zihinsel sağlığım için bunu atlıyorum."

Yatağıma geri yaslandım. "Lanet olsun. Sen böyle söyleyince nasıl kızabilirim ki?" Burnumun kenarını çimdikliyorum.

Meyer bir çizgi çizip ona sadık kalmakta her zaman daha iyiydi. Ben mi? Birinin duygularını incitmekten hep korkmuşumdur. Bu babamız olsa bile. -Ve o benim için tam bir pislikti.

Derin bir nefes çekiyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, yalnız katılmayacağım." Yaltaklanıyorum. "Link benimle geliyor. Benim... yani, sahte erkek arkadaşım olarak."

Gözleri büyüyor ve yüzünü kameradan bir santim kadar uzaklaştırıyor. "Ne?! Aman Tanrım! Sen ciddi misin? Son bildiğimde senden nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Şimdi de bu boktan düğüne gitmeye gönüllü mü oldu?" Ciyaklıyor. "Tüm detaylara ihtiyacım var."

Ben cevap veremedenden alnı kırışıyor. "Bekle, neden sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacın olsun ki? Kafam çok karıştı."

"Dürüst olmak gerekirse, nasıl ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yardım gecesinde babam ve Margo ile konuşuyordum. Her zaman olduğu gibi, onlar-"

"Sık kafalılar mı?" Meyer, sözümü keserek konuşuyor.

"Şey, evet. Babam bana başarısız olduğumu söylediği o şeyi yaptı. Margo da benim işimi şaka gibi göstermeye çalışıyordu. Kısa hikaye, Link bir anda ortaya çıktı ve 'Ben onun erkek arkadaşım. Tabii ki düğünde olacağım' dedi. Ve Margo'nun suratı-" Gülüyorum, başımı arkaya atıyorum. "*Çok* sinirlenmişti."

"Neden olmasın ki? Kendini ömür boyu yaşlı toplara yazdırıyor ve sen onun özel gününe herkesin bakması için lanet olası bir atıştırma ile gireceksin." Homurdanıyor, daha sert kıkırdıyor. "Bu harika."

"Bu gerçekten çılgınca. Benden nefret etmekten, benden nefret edip seksi davranmaya, sahte randevum olmayı teklif etmeye, beni kurtarmaya ve şimdi tekrar en iyi arkadaşım olmaya kadar gitti. Bu bir kasırga değildi. Tam bir kasırgaydı."

"Eminim. Bekle, neden onun seni kurtardığını söyledin?"

Yutkunuyorum. *Lanet* olsun. Bunu ağzımdan çıkarmak istememiştim. Ama yine de bilmek isteyecektir.

"Astronomi Merkezi'ndeki işe nasıl başladığımı biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Patronum Oliver bir parti veriyordu. Ben de gittim ve ... şey, diyelim ki, o bir sürüngen oldu." Gözlerinin paniklediğini görünce hemen ekliyorum, "Ve endişelenme. Kickboks ve kendini savunma becerilerimi kullanarak bir şey olmadan oradan çıktım. Link ve Brody de hemen sonra gelip beni eve getirdiler. Ama her , bu beni korkuttu." Burnumu kısıyorum. "Ve daha dikkatli olmam gerektiğini anlamam için gözlerimi açtı."

"Neden bana söylemedin?" İncinmiş görünüyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Utanmıştım. Bunu büyük bir mesele haline getirmek istemedim."

"T, bu büyük bir ," diyor cesurca.

"Biliyorum." Hüzünle gülümsedim. "Bazen nasıl olduğumu bilirsin."

Meyer, sorunlarımla gerçekten yüzleşmenin verdiği rahatsızlıktan kaçınmak için onları çok derinlere gömdüğümü biliyor.

"Link'in senin yanında olmasına çok sevindim, Tate. Tanrı'ya şükür."

"Evet," diye mırıldandım. "Şimdi, bu kadar boktan konuşma yeter. Bana eğlenceli bir şey söyle."

Sonra da bana hayatında neler olup bittiğini anlatmasını dinliyorum. Randevulardan, takılmalara ve aradaki her şeye kadar. Yalan söylemiş olurum.

Düğünde benimle olamayacağı için üzgünüm. Ama Link olacağı için minnettarım.

Bir yanım düğün hafta sonunun ters yorumlar ve yaltaklanmaya değer anlarla dolu olacağını ve muhtemelen babamı birkaç kez boğmak isteyeceğimi biliyor. Ama bu düğüne katılmak benim kişiliğim. Duygusal sağlığım için, düğünü atlayıp iki kere düşünmesem daha kolay olurdu. Ne yazık ki kendimi tanıyorum ve bunu yapamam. Yani, orada olacağım. Ve bir şekilde, sahte randevumun her şeyi kolaylaştıracağını biliyorum.

Sadece onun gerçek değil, sahte arkadaşım olduğunu hatırlamam gerek.

Bağlantı

Antrenman için patenlerimi bağlıyorum, AirPods'umdan gelen ve muhtemelen çok yüksek sesle çalan müzikle başımı sallıyorum.

Omzuma dokunan bir el beni ürkütüyor ve kulaklığımı çıkarıp boynumu eğerek yukarı baktığımda Cam ve Brody'yi görüyorum. İkisi de aptal gibi sırtıyordu.

Cam kaşlarını kaldırarak, "Pazar günü erkek erkeğe balık tutmaya gidiyoruz," dedi. "Kıçın orada olsa iyi olur."

"Erkek erkeğe bir gün," diye övünüyor Brody. "Bira ve balıkçılık. Hepsi. Gün boyu. Uzun."

Boğazımı temizliyorum ve patenlerimi bağlamayı bitiriyorum. "Evet, gelemem. Pazar günü için planlarım var. Yine de hepinize iyi eğlenceler."

Cam'in eli tekrar omzuma indi. "Dostum. Hokey dışında uzun zamandır takılmıyoruz. Pazar günü, bütün gün siktir olup gideceğiz. Ve Pazartesi, öğleden sonraya kadar antrenmanda olmamız gerekmiyor. Yani, bu mükemmel bir fırsat. Bilirsiniz, biraz kafa çekeriz, balıkçılık hakkında bir bok biliyormuşuz gibi yaparız ve rahatlarız."

Ayağa kalktım, kollarımı iki yana açtım. "Özür dilerim. Kulağa eğlenceli geliyor ama ben Florida'ya gidiyorum. Bir düğüne gitmem gerekiyor."

Brody gözlerini kısar. "Dur bir saniye. Tater Tot bu hafta sonu babasının düğününe gidiyor." Yüzü aydınlandı. "Onunla mı gidiyorsun? Değil mi, seni romantik pislik?" Kaşlarını oynatıyor. "İkinizin iyi hisler falan yaydığınızı fark ettim."

"Bu doğru mu?" Cam hokey sopasına yaslanır. "Eğer öyleyse, sana izin veriyorum. Çünkü Brody onun iyi biri olduğunu söylüyor ve bu zavallı hatuna karşı hıyarlık etmeyi bırakmanı çok isterim. Ve bu, şey, bu kesinlikle bir başlangıç olurdu." Yüzü buruştu. "Ve... Zavallı kıza başka biriyle yattığını söyleyip sana söylemeyerek ikinizin daha erken bir araya gelmesini berbat ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum."

"Evet, bu aptalca bir hareketti," diye belirtiyorum. "Ve biz arkadaşız," diyorum, ilgisiz görünmeye çalışarak. "Babası hıyarın teki. Müstakbel gelini de daha iyi değil. Tate yıllar boyunca ondan çok çekmiş. Ben sadece tüm etkinliğin onun kum torbası olmasından ibaret olmamasını sağlayacağım."

Brody ve Cam birbirlerine bakıyorlar, ikisi de eğlenmiş görünüyorlar, sonra Brody sırtıma bir tokat atıyor. "Aferin sana. Kendine geleceğini biliyordum."

"Şu andan itibaren takımdaki tek kırbaçlanan kişinin ben olmayacağımı görmek güzel." Cam sırtıarak başıyla onaylıyor. "Hey, belki çifte randevu yapabiliriz."

"Biz arkadaşız, sizi palyaçolar!" Kapıya doğru yönelmeden önce homurdanıyorum. "Antrenman mı yapıyoruz? Yoksa bütün gün çöpçatanlık mı yapmak istiyorsunuz? Bilin diye söylüyorum, ikiniz de berbatsınız. Tate benim en iyi arkadaşım, başka bir şey değil. En azından artık değil. Bunu denedik, işe yaramıyor. O yüzden çenenizi kapayın ve işe gidelim."

Cam sırtıtmaya devam ediyor, kasıla kasıla yürüyor. "Evet, efendim. Siz öyle diyorsanız."

Brody arkasından mırıldanıyor. "Senin en iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum, sik kafalı." Surat asıyor.

Kolumu omuzlarına dolayarak gülüyorum. "Sen de öylesin, O'Brien. Sen de öylesin."

Ve ciddiylim. O ve Tate benim en iyi arkadaşlarım. Cam de öyle.

Ama Tate'i diğer en iyi arkadaşlarımdan ayıran şey... beynimde sürekli dolaşan, onunla ilgili kirli düşünceler.

13

Tate

"Her şey hazır mı?" Link kafasını odama sokarak "Hazır mısın?" diye soruyor.

Sadece atletim ve arsız külotumla gözleri beni içine çektiğinde yutkunuyor. "Üzgünüm... Ben... Geri geleceğim."

Kot pantolonumu kapıp içine giriyorum. "Oh, kapa çeneni. Daha önce görmediğin bir şey değil, değil mi?" Brooks marka uzun kollu, bisiklet yaka tişörtümü kaptığım gibi başımın üzerine geçiriyorum. "Ve olabileceğim kadar hazırım."

Eliyle spor çantamı kavırıyor ve yukarı kaldırıyor. "Her şey hazır mı? Gidip kamyonete koyayım. Yolda dinlemek için güzel bir şarkı listesi bile aldım."

"Atıştırmalık bir şeyler alalım mı? Nerds Rope, Starburst ve cips gibi mi? Bilirsin, tüm iyi şeyler?"

Gururla sırtırken gözleri parıldıyor. "Çoktan aldım bile. Sabah antrenmanından dönerken markete uğradım." Koridora doğru ilerliyor ama geri dönüyor. "Ben kamyonette olacağım. Sen tuvalete git. Tuvalet molası için her yarım saatte bir durmayacağız."

"Bunu kim yapar? Ben değil." Omuz silkiyorum.

"Evet... doğru," diye homurdanıyor ve önünden geçtiğim her tuvalete gitme ihtiyacı hisseden biri olduğumu bildiği için aşağıya iniyor. Gerçekten işemem gerekmesi bile, kafamda işemem gerektiği düşüncesi var.

Tıpkı eski zamanlardaki gibi, her şey değişmeden ve sonra korkunç olmadan önceki gibi. Birdenbire tekrar bu kadar yakın olabilmemiz çok garip. Bunu ondan hak etmiyorum ama bu Link'in ne kadar iyi bir insan olduğunu gösteriyor. Ve sadece iki gece olmasına ve katılmamayı tercih ettiğim bir şeye katılmak zorunda olmamıza rağmen... Onunla geçireceğim bu zaman için gerçekten heyecanlıyım.

Sorun şu ki, çoğunlukla erkek arkadaşımış gibi davranmaktan heyecan duyuyorum.

Çünkü birkaç saatliğine... bu, onun benim olduğunu hissedeceğim anlamına

geliyor.

Bağlantı

Sahte bir gülümseme takınıyorum, her şey gibi davranıyorum. Eğleniyormuşum gibi davranıyorum. Ama içten içe acı çekiyorum.

Neden arkadaş olabileceğimizi düşündüm bilmiyorum. Aslında tek istediğim bu olduğu halde neden kendimi onun erkeği gibi göstermeye gönüllü oldum?

Gerçeklik. En azından rol yapmak zor olmayacak. Sadece rol yapmayı bırakmak istemeyeceğim. Brooks'a döndüğümüzde bile.

"Bailey Zimmerman benim favorim!" Gülümsüyor. "Şarkıları hüzünlü. Bunu seviyorum."

Şarkıları bu çalma listesine eklediğimde onun favorilerinden biri olduğunu biliyordum. Odasında sürekli müzik çalar ama asla çok yüksek sesle değil. Başını ağrıtabilecek kadar yüksek sesli müzikten hiç hoşlanmadı. Ama her ruh haline uygun bir müziği olduğu her zaman çıktı.

"Ee, T, bu akşam gündemde ne var?" Ona bakıyorum. "Eğlenceli bir şey var mı?"

"Prova yemeği." İç çekiyor. "Meyer olmadan Margo ile orada durmak zorunda olduğuma inanmıyorum."

Tate bana Meyer'in gelmeyeceğini söyledi. Kızı suçladığımı söyleyemem. Meyer her zaman benim gibi davranmıştır. Eğer isterse biriyle ilişkisini kesmekte bir sakınca görmez. Tate babasına karşı hiçbir zaman sınır koyamadı. Bu yüzden beni arkada bırakıp Boston'a gitmesi onun karakterine çok aykırı geldi. Kimseyi incitmemek için elinden geleni yapmıştı. Yine de oradaydı, ülkenin öbür ucundan beni parçalara ayırıyordu.

"İçkisine göz damlası koyup herkesin önünde altına sıçmasını sağlayabiliriz." Yaltaklanıyorum. "Gerçi beyaz bir elbiseye asla aynı şekilde bakamam."

"Bu çok cazip," diyor bir parça Nerds Rope çiğnerken. "Eğer hamile olmasaydı, buna inanırdım."

Sesindeki acıyı hissedebiliyorum. Babası sonunda hep istediği oğluna kavuşuyor ve eminim Tate onun kızı olduğu için bu biraz acı veriyordur. Sırf erkek çocuğu olacak diye, bu çocuğun büyük bir hokey oyuncusu olacağı anlamına gelmiyor. Ama kimsenin babasına bunu söyleyebileceğini sanmıyorum.

Konuyu değiştirerek ayaklarını gösterge paneline uzatıyor ve bana bakıyor. "Bunu anlayabilecekler, biliyorsun değil mi?"

"Neyi anlatayım?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Aslında bir çift olmadığımızı." Koltuğunu arkaya yaslıyor. "Margo bir saat içinde kokumuzu alacak. Garanti."

Bir an önümdeki yola bakıp düşünüyorum. Haksız olmayabilir. O günkü duştan beri arkadaşlık sınırlarını aşan hiçbir şey yapmadık. Yapmamak beni öldürse bile. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Birden aklıma bir fikir geldi.

"Öyleyse... pratik yapmamız gerekiyor." Gözlerimi ona çeviriyorum. "Oraya vardığımızda, prova yemeğinden önce sadece bir saat kadar vaktimiz olacak. O yüzden hemen başlasak iyi olur." Sırıtiyorum. "Biliyorsun, *eğer* gerçekten satmak istiyorsak."

Sinirle yutkunurken gözleri açılıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor. "Hadi pratik

yapalım."

Tate

Link, kamyoneti park yerine çekerken, "Bakın, insanlarla dolu bir Starbucks," diye düşünüyor. "Ders bir: halk sevgisi. Hadi işe koyulalım."

Hevesle emniyet kemerimi çözdüm ve kamyonetten indim. Belki de öğrenmek için heyecanlıyım, bu *çift olma* olayını gerçekten sattığımızdan emin olmak için. Ya da belki sadece Link'in kız arkadaşı olma muamelesini gerçekten taahhüt etmek zorunda kalmadan istiyorum.

Kapıya doğru yürürken bana doğru baktı. "Kahretsin, T. Şimdiden başarısız oldun."

Elini hızla tutmadan önce bir an düşünüyorum. Parmakları benimkilerle birleşiyor ve anında midemde uyuyan kelebeklerin uyanmasına neden oluyor.

"Daha iyi," diyor, boştaki eliyle kapıyı çekip açıyor ve önce beni içeri alıyor.

Sıraya giriyoruz ve vücudumu onunkinin önüne yerleştiriyor. Ellerini belime koyarak beni orada tutuyor. Ama ben yarım adım geri çekilip kıcımlı vücuduna bastırarak ona bir iyilik yapıyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, çenesi omzumda ve ağzı kulağıma yakın.

Ona bakmak için boynumu büküyorum ve tek yapmak istediğim dudaklarımı onunkilerle birleştirmek. Yapamayacağımı biliyorum. Bu sadece bu gece için bir alıştırma. Ama bu kadar yakınen ve bu kadar güzel kokarken... kahretsin, yapmamak çok zor.

Onun yerine alnımı onunkine bastırıyorum. Ta ki barista "Sıradaki" diye bağırana kadar.

Her şeyin ortasında menüye bakmayı unuttum.

"Aman Tanrım." Ona tekrar bakmadan önce uzun listeye endişeyle göz gezdiriyorum. "Bilmiyorum bile, Link."

"Ben de öyle. Bu bok Dunkin' Donuts'tan daha havalı." Gözleri bir şeye takılıyor ve kolunu belime dolayarak etrafımda dolaşıyor. "Şu kurabiye parçalarından iki tane alacağız."

"Boyut?" diye mırıldanıyor mavi saçlı ve parlak yeşil gözlüklü barista, etkilenmemiş görünüyor.

"Uh... büyük, sanırım?" Link omuz

silkiyor. "Venti," diye düzeltiyor.

"Belki mi?" Başını öne eğiyor.

Kızgın görünüyor ama ekrana birkaç kez basıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Gözleri soğutucuyu tarıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Hayır, o bir doğum günü pastası alır." Beni kendine çekerek alnımdan öpüyor. "Hepsi bu kadar mı bebeğim?"

Yediğim o kadar şekerden sonra bir pastaya ihtiyacım olmadığını ve bize ısmarladığı içeceğin içinde ne kadar şeker olduğunu Tanrı bilir, yine de ona gülümsüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor. Sen en iyisisin." Dudaklarımı olabildiğince hızlı bir şekilde onunkilere bastırarak, gözlerim onunkilere takılmadan önce tezgâha doğru geri dönüyorum.

Bu rastgele insana çift olduğumuzu yutturmak için onu öpmeme gerek yoktu. Sadece kendime engel olamadığım için yaptım.

İkimiz de bu şekilde davranarak tehlikeli bir çizgide yürüdüğümüzü biliyoruz. Ama ikimizin de duracak gücü olduğunu sanmıyorum.

Ayrıca, herkes Link Sterns'ün sahte bir erkek arkadaş olarak haftanın her günü gerçek bir erkek arkadaştan daha iyi olduğunu bilir.

Siparişlerimizi aldıktan sonra el ele kapıya doğru ilerliyoruz.

"Affedersiniz bayan. Siz Harvey Tracy'nin kızı mısınız?" diyor yanımıza gelen bir adam. "O da... o da burada mı?"

Kafam karışmış gibi görünmeden önce birkaç saniye ona bakıyorum.

"Harvey?"

Hayır. Babamın adı Donald."

Gözleri büyür ve geri adım atarak mırıldanır, "Ah, tüh. Özür dilerim," diyerek uzaklaştı.

Bana sırtıttığını anlamak için Link'e bakmama gerek yok. Beni bunu yaparken sayısız kez gördü. Bazen İngilizce bilmiyormuş gibi davranıyorum. Bazen babam olmadığını söyleyip sahte ağlamalar yapıyorum. Bazı günler de babam için sahte bir isim uyduruyorum. Çünkü gerçek şu ki, benim hiç babam yok.

hayranlarını eğlendirmekle ilgileniyor. Belki bu beni bir sürtük yapıyor ama sanırım için sorun değil.

14

Bağlantı

Pencereden dışarı bakıyor, dalgaların beyaz kumsala çarpıp geri döndükten sonra tekrar çarpmasını izliyorum.

Oraya vardığımızda hemen duş aldım ve düğmeli bir gömlek giydim. Tate banyoda prova yemeği için hazırlanıyordu. Tüm bu olay hakkında gergin olduğunu söyleyebilirim, yine de iyimser kalmak için elinden geleni yapıyor.

"Pekala," diyor arkamdan usulca, "hadi gidip şu boktan gösterinin birinci adımını atalım, olur mu?"

Yavaşça döndüğümde onu görünce derin bir nefes alıyorum. Straplez, bebek mavisi bir elbise giymiş, saçlarını topuz yapmış, sırtını ve boynunu açıkta bırakmış. Kahverengi gözleri far görmüş geyik gibi bakıyor ve bunun sebebinin bu gecenin gidişatından duyduğu rahatsızlık olduğunu biliyorum. Benim yüzümden değil, babası onu her zaman geriyor gibi göründüğü için. O da bundan zevk alıyor, neredeyse bir iş gibi davranıyor.

"İyi görünüyorsun." Yutkunuyorum, ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Gerçekten iyi."

Başka hiçbir kadın beni Tate gibi bir an rahatlatıp bir an kıvrandıramaz. O benim en büyük tesellim ve aynı zamanda beni delirtiyor.

"Teşekkürler." Gergin bir şekilde gülümsüyor ve birden sanki baloya gidiyormuşuz gibi hissediyorum. "Gidelim mi?"

"Evet, evet. Hadi gidelim." Başımı salladım, ellerimi ceplerimden çıkardım ve kapıyı açtım. "Sahilin hemen yukarısında, değil mi?"

"Evet, kaçmamız gerekirse en azından uzakta olmayacağımızı biliyoruz," diye şaka yapıyor ama sözlerinde gerçeklik payı olduğunu biliyorum.

Sahile gittiğimizde eli benimkini buldu.

Ona baktığımda usulca "Ne zaman izleyecekleri belli olmaz, değil mi?" diyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum.

Yolda ilerlerken, acaba elimi sadece rol olsun diye mi tutuyor, yoksa bunu istiyor mu? Ve eğer istiyorsa, beni her zaman kurtardığı gibi onu da kurtarıyor mu?

"Link," diye fısıldıyor, "burada olduğun için teşekkür ederim. Bunu yaptığın için. Ama en çok da beni tekrar kabul ettiğin için." Duraksıyor, aniden üzgün görünüyor. "O korkunç gece yaşanmamış olsaydı, burada birlikte olamayacağımızı biliyorum. Sanırım o geceden iyi bir şey çıktı. Değil mi?"

Durdum, ona doğru döndüm. "Ne olursa olsun, geri dönüş yolunu bulurduk. Bulmamamızın imkânı yok." Nefesimi içime çekerken göğsüm yükseliyor. "Yurduma geldiğinizde olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Keşke... Keşke orada olduğunu bilseydim."

Kıkırdamaya çalışarak hüzünle gülümsüyor. "Neden? Yaptığın şeyi bırakır mıydın?" Acısını duyuyorum ve bu olay gerçekleştiğinde canının yanmış olduğunu biliyorum.

"Evet," diyorum açıkça. "Bir kalp atışında."

Tam elim yanağına uzanacakken, uzaktan Margo'nun homurdanan sesini duyuyorum.

Tate'in yüzünü avuçluyorum. "Donup kalma, T. Sadece bu hafta sonu buna uy. Ondan sonra normale dönebiliriz."

Tate

Normal.

Kalbim keskin bir acıyla çarpıyormuş gibi hissediyorum. Normalimizin ne olduğunu bile bilmiyorum.

Nefes alarak yavaşça başımı sallıyorum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerim kapanıyor ve beynimi kapatarak beni öptüğü her saniyenin tadını çıkarıyorum. Zihnim bu öpücüğün hiçbir anlamı olmadığını biliyor ama vücudumdaki her bir hücre bunu hissediyor. Ve bir şekilde, anlamsız olmaktan başka her şeyi hissettiriyor. Ya da sahte.

Doğru hissettiriyor. Kendimi güvende tutmak için sporcularla çıkmama kuralı koymuş olsam da... Daha fazlasını istiyorum.

Tadı nane gibi ve cennet gibi hissettiriyor. Ve o geri çekildiğinde, kendimi sonsuza dek sürmesini dileyerek ilerlerken buluyorum.

"Sanırım onu sattık, T," diyor, ama gülümsemiyor.

Tekrar yürümeye başladığında eli benimkini buluyor ve sessizce arkasından gidiyorum. Beynimde o kadar çok düşünce var ki Margo'nun bizi tekrar çağıran sesini zar zor duyuyorum. Ve duyduğumda bile, Link'in beni derinden öptüğü ve bunun hiç bitmek zorunda olmadığı bir dünyada kaybolmuş bir şekilde aşağıya bakmaya devam ediyorum.

"Bebeğim," diyor Link, elimi hafifçe sıkarak, "Margo seninle konuşuyor."

Bakışlarımı kumdan önümdeki kadına çeviriyorum. Bembeyaz elbisesi ve sırtına dökülen dalgalı koyu kıvılcık saçlarıyla Prenses Ariel'e . Sadece ruhu çirkin.

"Pardon, ne dedin?" Hâlâ yıpranmış bir şekilde söylüyorum.

"Babanı görüp görmediğini sordum. Buz almaya gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söyledi." Gözlerini devirdiğini saklamıyor. "Seni ziyarete falan geldiğini düşündüm. Prenses için bir şey yapıp yapamayacağını görmek için."

Tıpkı onun göz devirmesini saklamadığı gibi, ben de ağızımdan çıkan kahkahayı tutamıyorum. "Hayır. Hayır, yapmadı." Birden kaşlarımı çatıyorum. "Aslında, benim için bir şey yapabileceğini ne zaman gördü ki?"

"Üniversite masraflarını ödemek gibi mi? Ya da arabanın?"

Margo'ya ya da babama karşı hiç kullanmadığım bir ses tonuyla, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandım.

"Oh, ama ben biliyorum. Sırf sen bize sürtüklük yapabilesin diye," diye tıslıyor.

Ona doğru bir adım attım. Bugün stresli olduğu çok açık ve yapmak isteyeceğim son şey hamile bir kıvılcık daha fazla üzme olur. Ama çizgiyi aştı ve bunu öğrenmek üzere.

"Öğrenci kredileri, Margo. Bir sürü var. Neden diye sorabilirsin? Çünkü o adamdan tek kuruş almayı reddediyorum. Arabama gelince? O yadigârı lisede garsonluk yaparak biriktirdiğim parayla aldım." Burnum neredeyse onunkine değiyor, vücudumdan buharlar çıkıyor. "Ve eğer bir sürtük olmaktan kastın, her iki bokunu da gülümseyerek almak ve her zaman tam bir başarısızlık gibi hissetmekse... o zaman sanırım öyleyim!"

"Neler oluyor burada?" Babam ortaya çıkıyor ve Margo'nun yanına geliyor. "Tate, büyük günümüzde sorun çıkarmayacağını biliyorum, değil mi?"

Sen?"

"Hayır," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Büyük günün yarın, değil mi?"

"Önemli bir şey değildi, Harvey. Sadece onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Sadece... bugün çok dengesiz." Son kısmı mırıldanıyor ve hayatımda hiç kimseye vurmamış olsam da -Oliver'ı saymazsak- şu anda vurabilirdim, eğer hamile olmasaydı.

"Tate, eğer sorun çıkaracaksan gidebilirsin," diyor babam, onu kendine doğru çekerek. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Muhtemelen günlerdir annenin kulağını çınlattığını da biliyorum. Ama lütfen, bu gün bizim için çok önemli."

"Sorun çıkarmayacağım baba." Ağlama isteğime karşı koyuyorum çünkü açıkçası karşımda duran ve baba dediğim bu kabuk adam gözyaşlarımı hak etmiyor.

Link babama ters ters bakarak, "Bir iki dakika önce burada olsaydın, gelininin burada kızına -kendi kanından olana- bir çöp gibi davrandığını görürdün," diyor.

"Margo'yu burada ne tür bir bokla beslediğini bilmiyorum ama ikimiz de kızların için bir bok yapmadığını biliyoruz. Bu yüzden onlardan biri burada değil." Link korumacı bir tavırla elimi tutuyor ve babama biraz daha yaklaşıyor. "Ama Tate burada. Seni sevdiği ve böyle biri olduğu için burada. Bu yüzden onun işini kolaylaştır ve lanet bir ebeveyn gibi davranmaya çalış." Omuz silkiyor. "Ya da Brooks'a geri dönebiliriz. Seçim senin."

Link'ten yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Ayrıca, kızımı üzecek bir şey yaparsan büyük gününü mahvetmekten korkmam, söz veriyorum."

"Haddini aşırıyorsun evlat. *Üniversitede* başarılı bir hokey oyuncusu olman büyük ve kötü davranabileceğin anlamına gelmez. Sen bir bok değilsin," diye homurdanıyor babam, Link'i süzerek. Sonunda gözleri benimkilere kayıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. "Burada olmanı takdir ediyorum. Belki de hem senin hem de Margo'nun iyiliği için töreni sadece izlemelisin. Bilirsin, içinde olmak yerine."

Hem rahatlama hem de acı beni yıkıyor. Ama rahatlama acıdan daha ağır basıyor ve bir kez başımı sallıyorum. "Belki de en iyisi budur."

"Oh, bu üzücü," diyor Margo, umursuyormuş gibi yaparak. "Ama sanırım bu gece boşsun demek oluyor bu. Bu yemek sadece düğün partisi için olduğuna göre."

"Margo, sanırım bir istisna yapabiliriz-"

"Hayır, sorun değil," diyerek babamın sözünü kestim ve Margo'ya hastalıklı bir gülümseme verdim. "O haklı. İyi eğlenceler! Yarın görüşürüz. *Büyük* gün için."

Tek bir kelime daha edemedim dönüyorum, babam Margo'nun fikrini değiştirmeden önce Link'i de yanıma çekiyorum ve bütün gece o dişi şeytanla birlikte kalıyorum.

"Şey, bu... ilginçti," Link, bedenimi kendisine . "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, bu her şey dahil tatil köyünün barına gidiyoruz. Müstakbel Bay ve Bayan Tracy'nin izniyle." Ona baktım ve kaşımı kaldırdım. "Ne diyorsun?"

"Kesinlikle evet diyorum."

Ellerimize bakıyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım rol yapmamıza gerek yok. Bilirsiniz, onların etrafında olmayacağımız için."

Sırıtmadan önce elini benimkinden hızla çeker. "Evet, ama gözlerinin nerede olduğunu asla bilemezsin." Sonra beni kucağına alıp kumların üzerine taşıdı. "Hâlâ satmak zorundayım. Ayrıca, aktörler karakterde kalmanın daha kolay olduğunu söylemez mi?"

"Ben de öyle duydum," diyorum, başımı kaldırıp ona bakarak.

"Baban berbat olduğu için üzgünüm, T." Dosdoğru önüne bakıyor, bizi kumda zahmetsizce yürütüyor. "Buraya geldiğin için iyi bir insansın, biliyor musun? Benim babam olsaydı, bu durumda Meyer olur ve kaçıp giderdim."

"Öyle diyorsun ama bir de şu haline bak. Burada benimle, yaptığım onca şeyden sonra bile." Dudaklarımı yaladım. "O kadar da farklı değiliz, sen ve ben."

"Seninleyken böyleyim, Tate," sesi neredeyse törpüleniyor. "Başka kimse bu tarafa geçemez, söz veriyorum."

Ve sonra ikimiz de sustuk. Çünkü başka bir şey söylersek, ikimizin de sadece arkadaşmışız gibi davranmanın saçmalık olduğunu bileceğimizin farkındayız.

Bağlantı

Güneş batmaya başlarken Tate bana bir kadeh daha uzatıyor ve gülerek kendi kadehini deviriyor.

Sıvı aşığı inerken boğazının sallanmasını izliyorum ve şimdiye kadar epeyce içmiş olmasına rağmen... hala burnunu kıvırıyor ve avucunu ahşap çubuğı vuruyor.

Babası hıyarın teki olabilir ama düğününün olduğı her şey dahil tatil köyünde bize -yani ona- özel bir villa ayırttı. Ve Tate'in bu gece ne kadar güldüğüne , çok iyi vakit geçiriyor. Bu güzel sahili şereflendiren en acımasız gelin olan Margo ile karşılaşmasına rağmen.

Belki bu sefer top benim sahamda olur. NHL'den her an bir telefon alabilirim. Ve o zaman, giden ben olacağım. Ama veda etmeden gitmeyeceğim.

"Bana düz vitesli araba kullanmayı öğretmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?" Homurdanıyor, gülerken başını omzuma yaslıyor. "Berbattı."

"Hayır, *sen çok kötüydün*," diye hatırlatıyorum ona. "Küçük kardeşlerime vitesli araba kullanmayı öğrettim ve gayet iyi yaptılar. Bence senin durumunda başarısız olan öğretmen değil öğrenciydi."

Başını kaldırır ve suratını asar. "Çok acımasızsın, Link. Çok. Huysuz." Parmağını alıp burnuma dokunuyor. "Her zaman duygularımı incitmeye çalışıyorsun."

Biramdan bir yudum aldım ve başımı arkaya attım. "Çok daha acımasız olabilirdim."

Gözleri yüzümde gezinirken dudağını ısıyor. "Belki."

Bir süre dudaklarıma bakıyor ve sonunda birkaç kez göz kırpmıyor. Ayağı kalkıp ellerimi tutuyor ve beni çekiyor. "Benimle dans et, koca adam. Ve bunu iyi yap. Unutma... bizi izleyen gözlerin nerede asla bilemezsin."

Tam bizi dans pistine götürürken, Morgan Wallen'dan "Thinkin' Bout Me" geliyor ve daha yavaş bir ritme dönüşüyor.

Ellerim onun belini kavrarırken o da başını geriye atarak beni kavlıyor. Bana bakarken vücudu çok ateşli görünüyor. İnce kolları boynuma dolanıyor ve ellerimi sırtına götürüp kışını avuçlayana kadar aşağıya doğru kaydırıyorum. Bu erkek arkadaş-kız arkadaş olayını satıp satmadığımız umurunda bile değil. Şu anda düşündüğüm tek şey onu ne kadar çok istediğim.

Başımı eğiyorum, dudaklarımı onunkilere bir santim bile yaklaştırmıyorum ama asla temas etmiyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor çünkü bu sefer nasıl uzaklaşmam gerektiğini bilmiyorum.

Geçen sefer yarı normal hissetmem biraz zaman aldı. Ve o zaman bile harika değildim. Bu sefer, çok fazla çizgi aşıldı. Bundan asla geri dönemeyeceğim. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil. Çünkü böyle bir gece? Her şeye değecek.

Dans ederken bile, tek kelime etmeden, sanki ruhu benim ruhuma giriyor. Hayatım boyunca başka bir insana hiç bu kadar yakın hissetmemiştim ve hissedeceğimden de şüpheliyim.

Birkaç şarkıda daha dans ettik, şimdi kışını bana dayamıştı, aletim ihtiyaçtan ağrıyordu. İkimiz de terden sıırıslıklam olmuştuk ve içkilerden çakırkeyiftik. İşte o anda telefonum cebimde titremeye başladı. Bir elimi ondan çekip cebimden çıkarıyorum, garip bir numara görünce kaşlarımı çatıyorum.

Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama üç erkek kardeş, bir baba ve bir ton arkadaşla, bir şeyin ne zaman acil olabileceğini asla bilemiyorum.

Onu kendime doğru çevirerek ağzımı kulağına dayadım. "Hemen . Buna bakmam lazım. Ben burada kalacağım," diyorum ve barın hemen dışında, onu görebileceğim bir yeri işaret ediyorum. "İzleyip her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

Bana sevimsiz bir başparmak işareti yaparak, elinin tersiyle alnına vuruyor ve cildindeki gevşek saç tellerini fırçalıyor.

Hoparlörlerden duyabileceğim kadar uzaklaşıp Tate'i görebileceğim kadar yaklaştığımda başparmağımı ekranda kaydırıyorum.

"Alo?"

"Alo, Link Sterns?" diye derin bir ses diğer uçtan cevap veriyor. "Ah, evet. Benim."

"Oh iyi. Umarım kötü bir zamanlama değildir." Kıkırdıyor. "Senin tarafın biraz gürültülü."

"Hayır, iyi bir zaman. ?"

"Şey, bu Rob Blake. Los Angeles Kings'in genel müdürüyüm." "Los Angeles Kings," dedim ve cümlesini bitirdim.

"Evet, efendim. Sizi neden aradığım hakkında bir fikriniz var mı?"

"Şey... Bir fikrim var." Tate'i izlemeye devam ediyorum, kimsenin etrafından dolaşmadığından emin oluyorum. Şimdiye kadar da yapmadılar.

"Bir süredir seni izliyoruz. Özellikle bu sezon, gerçekten yepyeni bir potansiyel seviyesinin kilidini açtın. Sınırın gökyüzü, evlat. Ve eğer evet dersen, takıma katılmanı çok isteriz. Senin bir Kral olmanı istiyoruz, Link."

"Lanet olsun, gerçekten mi?" Başımı bir giriş direğine yasladım.

Hayatım boyunca bunun için çalıştım - NHL'ye seçilmek için. Bu günün geleceğini ummuş olsam da, yine de hayal ettiğimin ötesinde bir şey. Hedefim buydu ama buraya gelebileceğimi asla kesin olarak bilmiyordum. Bu gerçeküstü bir şey.

"Gerçekten mi?" Gülüyor. "Okul yılı biter bitmez eğitime başlamak için sana burada ihtiyacımız olacak. Ne dersin?"

Tate'in gözleri beni buluyor ve sanki sadece benim için bir gösteri yapıyormuş gibi dans etmeye devam ediyor. Kalbim sıkışıyor ve yutkunuyorum.

"Ne zamana kadar bir cevaba ihtiyacınız var?"

"İdeal olarak, şu anda," diye karşılık veriyor. "Ama bak ne diyeceğim. Muhtemelen ailen vardır ve bu konuyu Koç LaConte ile konuşman gerektiğini biliyorum. O yüzden sana birkaç hafta vereceğim. Olur mu?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu mükemmel. Teşekkürler."

"Yakında konuşuruz, Bay Sterns. İyi geceler dilerim."

Ve aramayı bitirdiğinde, telefonuma bakıyorum. Aylar önce, o geri gelmeden önce, birkaç haftaya ihtiyacım olmazdı. Kesinlikle evet derdim. Ama şimdi, o burada. Hokey yerine kimseyi seçmeyecek olsam da, keşke ikisine de sahip olabilseydim.

Ama Tate'in bir kuralı var. Ve bunu şimdi değiştirmeyecek.

Kendimi toparlayıp Tate'in yanına döndüğümde barda bir içki daha alıyordu. Kıkırdıyor, yanakları alkol ve dansın etkisiyle kıpkırmızı olmuş.

İçkisini yudumlarken kollarını boynuma doladı. "Seni özledim!" diye bağırıyor. "Kiminle konuşuyordun?"

Hafta sonunu daha fazla uzatmamalıyım. Zaten yeterince berbat durumda. Ama ona şimdi söylemezsem, daha iyi bir zaman ne zaman olur? Eninde sonunda söylemek zorundayım, neden bekleyeyim ki?

"Los Angeles Kings'in genel müdürü." Yutkunuyorum ve onun içine kapanmasını izliyorum. "Bana takımlarında bir pozisyon teklif ettiler."

Parmakları yavaşça boynumdan ayrılıyor ve yanımdaki tabureye kayıyor. "Ne zaman?"

"Bu okul yılı bittikten sonra oraya gitmek zorunda kalacağım."

Gözleri bir anlığına parlıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor ve herkese gösterdiği o gülümsemeyi takınıyor. Acıdığına bile. Bana tekrar sarılıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Bu harika, Link. Seninle çok gurur duyuyorum. Tüm hayatın bu ana kadar geldi. Tüm hayallerin gerçek oluyor." Ve beni bırakmadan önce yanağımdan öptüğünde, yemin ederim yüzünden bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum. "Başaracağını hep biliyordum."

O telefon görüşmesinden önce, tüm hayallerim gerçekleşiyor gibi görünüyordu. Ona sımsıkı sarılıyordum. O gülüyordu. Şimdi, emin değilim.

NHL'nin bitiş çizgisi olduğu bu dağa tırmanmaya çalışıyorum. Ama zirvede tek başıma durmak istemiyorum. Tate'i istiyorum ve ona sahip olamam.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Zaten gidiyorsun," diye bağılıyor müziğin üzerine.

"Ne?"

"Zaten gidiyorsun," diyor tekrar, bana doğru ilerliyor ve bacaklarımın arasına giriyor. "Pazartesiye kadar burada, bu balonun içinde kalabilir miyiz? Ben seninmişim ve sen de benimmişsin gibi davranarak." Dudakları benimkilerle birleşiyor ve geri çekilmeden önce beni sertçe öpüyor. "İkimiz de biliyoruz ki Los Angeles'a gittiğinde bana ayıracak vaktin olmayacak. Eğer sahip olacağım tek şey şimdiyse... bunun hayatımın sonuna kadar bana yetmesini istiyorum."

Ona o kadar kötü teslim olmak istiyorum ki. Onu omzuma atmak ve villamıza geri götürmek istiyorum. Onu bütün gece uyanık tutmak, vücudunun her santimini yutmak ve sonsuza dek sahip olmak için ezberlemek.

Ama sabah ayıldığında tekrar kaçabilir. Ve okul yılının geri kalanını onun arkadaşı olarak geçiririm, sadece onu yakınımda tutmak için.

"Tate, yapamayız." Başımı sallayarak onu usulca geri itiyorum. "Daha yeni iyi olmaya başladık. Son kez böyle bir gece geçirdiğimizde... her şey mahvoldu."

Yaralı görünüyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

"Evet. Ne düşünüyordum ki?" Omuz silkmeye çalışıyor. "Ben villaya dönüyorum. Sen kalıp kutlamalısın."

Sonra bardan ayrılıp sahile doğru yürümeye başlıyor. Pencereden gözlerimi kısarak, bacaklarının onu kumsalda götürebileceği kadar hızla uzaklaşmasını izliyorum.

Kendimi durduramadan peşinden koşmaya başladım. Yağmur yağdığından haberim yoktu ama şimdi yüzüme çarpıp tenimi yaktığını hissediyorum.

"Tate," diye bağıryorum, kollarımı beline dolayıp onu durduruyorum ve kıcını kendime doğru çekiyorum. "Neden kaçyorsun?"

"Link, dur!" Ellerimi çalışıyor ama onu yere sabitliyorum. Yanaklarını avuçlayarak onu döndürüyorum. "Konuş benimle."

"Çizgiler bulanıklaştı. Her şey daha iyi görünüyor ama her şey çok berbat," diye ağlıyor, yüzünden yağmur damlaları süzülüyor. "Başardığın için çok mutluyum. NHL seni tanıdığımdan beri istediğin şeydi. Ama seni kaybedeceğim, yine. Peki, neden bu hafta sonu elimizden geleni yapmıyoruz? Neden kendimize her şey yolundaymış ve sen gitmiyormuşsun gibi davranmıyoruz? Ve ben kalıyorum?"

Büzülmüş dudakları bir nefes çeker. "Asla arkadaş olamayacağız, Link. Belki son birkaç hafta senin için kolay oldu ama benim için cehennem gibiydi. Tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Homurdanıyorum, vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyorum. "Koridorun karşısında olduğunu ve oraya gelip sana dokunamayacağımı bilmek benim için kolay mı sanıyorsun? Ya da sabah kahvaltıda ederken tek istediğim seni tezgâhın üzerine fırlatıp kahvaltıda yemek mi?" Elim yanağından aşağı kayıyor ve başparmağımı dudaklarına değdiriyorum. "Sabahları sana veda öpücüğü veremiyorum ve uykuya dalarken seni kollarımda tutamıyorum." Başımı daha aşağıya eğiyorum. "Sadece arkadaşmışız gibi davranmak benim için cehennem değil, Tate. Daha da kötü."

Ellerimi yüzünden çekerek sırtından aşağıya ve kıcının altına kaydırıyorum. Onu havaya kaldırdığımda bacakları belime dolanıyor ve onu öpüyorum. Onu o kadar sert öpüyorum ki sonunda geri çektiğimde dudakları şişmiş ve kızarmış oluyor.

"Beni yatağa götür, Link," diye inliyor, kendini bana doğru sürtüyor. "Sana şu anda ihtiyacım var. Ve sonuçlarına yarın katlanacağız. Birlikte."

Bizi villamıza doğru götürüyorum, dudakları dudaklarımda, dili beni gelecek şeylerle alay ediyor.

Ön kapıya doğru birkaç basamak yürüdükten sonra kapıyı kaydırarak açıyorum ve içeri giriyorum.

Onu yatağa atarken, artık tamamen şeffaf olan sıırıslıklam elbisesine bakıyorum. Dolgun göğüsleri kumaşın arasından görünüyor, mükemmel meme uçları dürtüyor ve tüm kanın sıkıme hücum etmesine neden oluyor.

Öne doğru eğilerek başının üzerinden çekip yatağın kenarına bir yığın halinde fırlatıyorum. Elimi göğüslerinin arasından aşağı doğru kaydırarak ıslak

tangasının kumaşını yırtmadan önce.

"Sen dünyadaki en güzel şeysin," diyorum ona bakarak. "Bir meleksin."

"Link," diye fısıldıyor, "lütfen."

Gömleğimin düğmelerini açıp dizlerimin üzerine çökmeden ve yatağa doğru ilerlemeden önce onu fırlatıyorum. Ellerimi kalçalarının arkasına bağlayarak onu kendime doğru çektim.

"Uzun zamandır seni tatmak istiyordum, T." Ona bakıyorum. "Çok mükemmel.

Ve benim için çok , değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor ama gergin görünüyor. "Daha önce hiç kimse... bunu yapmadı." Yutkunuyor. "Sen benim bütün ilklerimi yaşadın, Link. Ve her zaman da yaşayacaksın."

Göğsümde bir şeyler kabarıyor çünkü hiçbir erkeğin bunu iddia edemeyeceğini biliyorum. Bana tüm ilklerini verdi ve bu bana verebileceği en güzel hediye.

Ama sadece ilklerini istemiyorum. Sonuncusunu da istiyorum.

Dilim içine dalıyor ve kalçalarını tutmaya devam ederek onu daha da genişletiyorum.

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğilip saçlarımı tutuyor.

Hayal ettiğimden çok daha tatlı. Gerçek şu ki, bu benim için de bir ilk. Daha önce hiç kimseyle bu kadar kişisel bir şey yapmak istememiştim. Ve Tate'in yanına başka bir erkeğin gelmediğini bilmek benim için bir şey ifade ediyor.

Ayaklarını omuzlarıma koydum, bir parmağımı içeri sokmadan önce daha derine daldım.

Dilim hassas noktasında daireler çizerken "Link," diye inliyor. "Oh... Tanrım... Tanrım."

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve kalçaları açgözlülükle hareket ediyor.

"Bekle, Link.

Ben-"

İnlemeleri çığlıklara dönüşürken ve kalçaları daha hızlı sallanırken asla geri adım atmadan ya da hareketlerimi yavaşlatmadan ona bakıyorum. Saçımı çekmeye devam ederken nabzının attığını hissediyorum.

Yavaşça aşağı inerek başını yatağa yaslıyor ve birkaç titrete nefes alıyor.

"Vay canına," diyor nefes nefese. "Vay canına. Vay canına. Vay canına."

Üzerine tırmanıp sırtıyorum. "İyi, ha?"

"Onun gibi bir şey," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzmeden önce. "Neden sen hâlâ şort giyiyorsun ve ben çıplağım?"

"Tate, eğer istemiyorsan-"

"Her şeyi istiyorum," diye cevap veriyor, doğruluyor ve şortunun düğmelerini açıyor. "Bu gece beni sevmekten vazgeçme."

Şortumu çekiştirerek çıkaran Tate, elini sikime götürüyor ve birkaç kez okşayarak tıslamamı sağlıyor.

Uzanarak bacaklarını cesurca açtı. "Hepsini bana ver." Sesi sert ve her zamanki gibi değil. "Aramızda hiçbir şey istemiyorum."

Ona baktığımda dudağını ısıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Birlikte olduğum tek kişi sensin."

"Ne?" Fısıldadım. "Boston'da... değil miydin?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Başka birinin ellerinin vücudumda olmasından nefret ederdim. Kendimi hasta hissediyordum." Sesi ancak bir fısıltı kadar. "Her zaman sen oldun. Ve bu gece, sana olabildiğince yakın olmak istiyorum. Yani, temiz olduğun sürece-"

"Öyleyim," diyorum çabucak. "Söz veriyorum."

Onu hissetmek üzere olduğumu bilmek nefesimi kesiyor. Yani, gerçekten onu *hissetmek*. bir şey yok, sadece ben ve Tate.

Ona bakıyorum, hayatımda gördüğüm en güzel meleğe bakarken bir an için kendimi avuçlarıma içine alıyorum.

Yavaşça, kendimi onun üzerine indiriyorum. İçine girerken ellerim onunkileri kavıyor ve yatağa bastırıyor.

Ben onun içinde daha derine inerken yüzünü buruşturuyor.

"alacağım," diye fısıldıyorum, onu hızla öperek. "Acırsa bana söyle."

Bakire olmayabilir ama sadece bir kez seks yaptı. Yapmak istediğim son şey onu incitmek ve bunun onun için iyi olmamasını sağlamak.

"Link," diye fısıldıyor gözlerinde yaşlar toplanırken, "seni seviyorum. Böyle olduğum için özür dilerim."

"Şşş." Onu tekrar öptüm. "yok, Tate. Hiçbir şey için özür dileme." Daha fazla itiyorum, inlediğinde donup kalıyorum.

"Durma." Elimi sıkıca kavradı. "Sakin durayım deme."

Tekrar hareket ederek rahatlamasına yardımcı olmak için boynunu öpüyorum. Dilimi göğsünden aşağı sürükleyerek meme ucunu ağzıma alıyorum ve sikime damladığını hissediyorum.

"İyi misin?" Geri çekilip ona bakarak soruyorum. "Hiç daha iyi olmamıştım," diye fısıldıyor. "Sorun . Bana zarar vermeyeceksin."

"Oh, yapabilirim. Ama yapmayacağım." Hızımı artırıyorum, her hamlede daha hızlı ve daha derine girip çıkıyorum. "Bu iyi mi?"

"Evet." Ellerimi bırakıp sırtıma götürmeden önce dişlerini sıkıyor.

Ayaklarını arkama bağlarken tırnakları etime batıyor. Ve dili boynuma doğru ilerlediğinde, taşaklarım karıncalanmaya başlıyor, tıpkı onun da beni sıkmaya başladığını hissettiğim gibi.

"Link, ben gidiyorum-"

"Ben de bebeğim. Hemen yanındayım," diye homurdanıyorum, tam eli aşağı uzanıp taşaklarımı kavradığında daha hızlı itiyorum ve daha da sert boşalıyorum.

Dönüyorum. Ve düşünüyorum. Her şey kararırken ve kendimi onun içine akıtırken, onu tohumlarımla sahiplenirken zamanda donuyorum.

Ve nihayet tekrar görebildiğimde, alnından öpüp sırtıyıyorum. "Vay be." Gülüyorum.

"Evet... kahretsin." Gülümsüyor. Ve bunu son kez yaptığımızın aksine, üzgün ya da korkmuş görünmüyor.

Mutlu görünüyor. Ve ben sadece o gülümsemeyi yüzünde tutmak istiyorum. Tabii bana izin verirse.

15

Tate

Papaz yeminleri okurken babam ve Margo'nun birbirlerine bakışlarını izliyorum. Kendi yeminlerini yazmayacaklarını biliyordum. Babam o kadar derine inmez. Aslında, yağmur fırtınasında asfalt yolda oluşan bir su birikintisi kadar sığdır. Ve Margo... şey, o da en keskin alet değil. Kimsenin zekasını sorgulayacak biri değilim ama dün nişanlısının kızıyla konuşma şekli, piknikten birkaç sandviç eksik olduğunun kanıtı. Ya da gerçekten çok kötü biri.

Link'in eli kalçamda geziniyor ve ona baktığımda göz kırpmıyor. Babamın tepkisi duygularımı incitmiş olsa da, yakında üvey annem olacak kişinin yanında durmadığım için minnettarım.

Meyer bugün annemizin yanında olmak için eve uçacaktı. Annemizin ona ihtiyacı olduğunu bildiği için ona sürpriz yapacaktı. Bir parçam burada olup orada olmadığım için kendimi aptal gibi hissediyor ama kendime şunu hatırlatmaya çalışıyorum

ancak bu kadarını yapabilirim. Annem onu sevdiğimi biliyor ve sanırım en önemli şey de bu.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz," diyor papaz gururla.

Babamın dudaklarının Margo'nunkilere saldırmasını izliyorum. Yemin ederim biraz dil bile görüyorum. "Gerçekten tuhaf bir pornonun başlangıcını izlemek gibi," Link kulağıma mırıldanıyor. "Bu öpücük bu kadar uzun sürmemeliymiş gibi hissediyorum."

Birbirlerini kuru kuru becermelerini izlemeye devam ediyoruz ve Link inliyor.

"Evet... sar şunu," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Sarmak. Sar. Sar."

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, çalışırken homurdanıyorum.

"Onlara günlerini , değil mi?"

"Beni kışkırtma, T." Kalçamı sıkıyor. "İnan bana, bu resepsiyonda uzun süre kalmayı planlamıyorum." Parmağı kalçamda hafifçe geziniyor. "Sen bu kadar iyi görünürken nasıl kalabilirim ki? Ve yarın ayrılmadan önce seni götürmeyi planladığım bir sürü başka yol varken."

Omurgamdan karnıma doğru bir ürperti yayılıyor. "Resepsiyonda acil bir durum varmış gibi yaparsan sana borçlu kalırım."

Babam ve Margo el ele tutuştuklarında herkes ayağa kalkıyor.

"Pekâlâ, ilgimi çektiniz. Ne tür bir şey?" Gözleri kararıyor.

Link'in önüne geçip elini kaldırmadan önce etrafıma bakıp kimsenin bakmadığından emin oluyorum. Parmaklarından birini ağzımın içine alıp dilimi parmağın üzerinde gezdirdikten sonra bırakıyorum ve parmak uçlarımda durup onu yanağından öpüyorum. "Hayal gücünü kullan."

Ben kendi yerime dönerken inleyerek yukarı bakıyor.

"Sahte bir acil durum, hemen geliyor," diyor. "Kahretsin, şimdi o kadar sertleştim ki kendimi zor tutuyorum."

Hiçbir şeyi taklit ediyormuşuz gibi hissetmiyoruz. Bir şeylerin bitmesini bekliyormuşuz gibi de görünmüyor. Sanki ikimiz de uzun zamandır istediğimiz şeyi sonunda elde ediyoruz. Ve bu oldukça iyi hissettiriyor.

İyi bir kız çocuğu gibi, tüm utanmaz düğün maskaralıklarına ayak uyduruyorum. Hatta zamanı geldiğinde babamla dans etmeyi bile kabul ettim. İşte buradayım, yabancı gibi hissettiren bir adamla sallanıyorum.

"Dün için özür dilerim, Tate." Gerçekten utanmış görünüyor. "Ve diğer tüm zamanlar için."

Omuz silkiyorum, aniden kendimi rahatsız hissediyorum. "Sorun değil."

Başını bir kez sallar. "Öyle değil. Margo'ya benden bir şey almayacağın konusunda söylediklerini duydum. Aksine inanmasını sağladığım için özür dilerim. Sanırım bir baba olarak tamamen başarısız olduğumu düşünmesini istemedim. Diğer her konuda berbat olduğumu biliyorum, ama düşündüm ki... en azından maddi olarak oradaymışım gibi davranırsam, bir canavar değilim."

İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse, maddi olarak yanımda olmaya çalıştın. Sadece ben istemedim."

"Yapmadığını biliyorum. Ve bunu takdire şayan buluyorum." Acı çekmiş görünüyor. "Meyer ve seninle işleri berbat ettiğimi biliyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Ve annen... Çok fazla yanlış yaptım." Başını Margo'nun durduğu yere doğru sallıyor, onlar benim sahte erkek arkadaşımı süzerken Margo arkadaşlarıyla dans ediyor. "Bu benim yeni başlangıcım. Daha iyisini yapma şansım. Margo ve oğlumuzla birlikte. Onlar için elimden gelen en iyi adam olacağım."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, yutmaya çalıştıkça yanıyor. Babama ne hissettiğimi söylemekten hep çekindim. Sanırım, bir şekilde, bu beni nankör hissettiriyor. Eğer o olmasaydı, bugün sahip olduğum hayata sahip olamazdım. Ama bugün birkaç kadeh içtikten ve burada Link'le birlikte olmanın verdiği güveni hissettikten sonra hareket etmeyi bırakıp babama bakıyorum.

"Onlarla yeni bir başlangıç," diyorum usulca. "Benimle ya da Meyer'le değil. Ama onlarla." Sesimde yargılama yok, sadece anlayış var.

Küçük bir kahkaha atıyor ve omuz silkiyor. "Sen ve Meyer artık büyüdünüz. Ve anneniz var. Ve birbirinize. Ve sanırım... artık bizim için çok geç gibi görünüyor. Herkese zaman ayırmak zor."

Kalbim kırıldı. "Hayır, baba. Yeni hayatında bana ve Meyer'e yer açmak istemiyorsun." Bir adım geri çekildim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Kafası karışmış görünüyor.

"Sonunda ihtiyacım olan netliği bana verdiğin için. Sorun bende değil. Sorun sensin." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Benim hiçbir sorunum yok baba. Sorun sende, bende değil. Meyer değil. Sensin." Omuz silkiyorum. "Denemekten bıktım. Sana asla yetmeyeceğim ama başkalarına fazlasıyla yeterim." Bakışlarımı Link'e çeviriyorum,

Bizi bardan merakla izliyor. "Hoşça kal baba. Tebrikler ve iyi şanslar."

Link'e doğru ilerlerken babamın bana seslendiğinin farkındayım. Umurumda değil.

Bağlantı

"Gidelim," diyor elimi tutarak.

Ama ben onu takip etmeden önce, Margo'nun arkadaşlarının umutsuzca dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyor. Önümde durup, parmak uçlarına basmadan ve beni sertçe öpmeden önce onlara sırtıyor. Ve beni bıraktığında, kendisini takip etmem için elimi çekmeden önce onlara göz kırıyor.

"Bekle, acil durum ne olacak?"

"İhtiyacım yok," diyerek ayakkabılarını çıkarıyor ve kasıla kasıla mekandan uzaklaşıyor.

Resepsiyonun görüş alanından çıkıp özel, tamamen تنها bir plajın köşesini döndüğümüzde elimi bırakıyor ve suya doğru koşmaya başlıyor. Saçlarını elbisesini çıkarıyor ve kumların üzerine bırakıyor.

"Benimle yüzmek mi?" diyor baştan çıkarıcı bir şekilde, suya doğru yürürken.

Etrafıma bakıyorum, kimseyi göremiyorum ama yine de birilerinin kolayca buraya gelebileceğini biliyorum. Ama onun sütyenini açıp suya girmesini izlediğimde... Bizi kimin görebileceği gerçekten umurumda değil.

soyunarak, sadece boxer külotumla okyanusa girdim.

Yeterince derine indiğimizde, bacaklarını belime doluyor ve başını suyun içine doğru eğiyor.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeyi planlıyor musun?" Kalçalarını tutarak vücudunu zaten inmekte olan sikime doğru itiyorum. "Beni yanlış anlama. Şu anda hiçbir şikayetim yok. Ama iyi olduğunu bilmem gerek."

Tekrar ayağa kalktığında, geriye doğru taranmış saçlarından yüzüne ve dudaklarına damlalar damlıyor.

"Ben iyiyim," diye beni rahatlatmaya çalışıyor, sonra kalçalarını daha da sıkıyor ve dudaklarına kendi dudaklarıyla saldırıyor. "Beni daha iyi hissettir, Link. Al şunu

acı çekiyorum."

Ayrıca onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Acı çektiği çok açık. Tüm dansını ve babasıyla konuşmasını izledim ve acı içindeydi.

Elimi ensesine götürüp boynunu kavıyorum, dudaklarımı üzerinde gezdiriyorum, dilimde suyun tuzunu tadıyorum. Bacaklarını aralayarak külotunu yana itiyorum ve sikimin ucunu içeri sokuyorum.

"Asla yeterli olamayacaktım," diye zar zor fısıldıyor. "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

Ona bakarak, geri çekilmeden önce onu öpüyorum. "Ben o değilim, Tate. Asla da olmayacağım."

Ben santim santim içine doğru iterken ağlıyor.

"Yapmamı istediğin buysa, seni uzaktan seveceğim. Ama benim istediğim bu değil, T." Dudaklarımı onunkilerle birleştirip iniltilerini yutuyorum. "Seni istiyorum. Her şey boyunca yanımda olmanı istiyorum. Hayallerimin gerçekleşmesini. Kötü zamanlarımda. Her şeyde. Ve ben de senin için orada olmak istiyorum."

Başımı aşağı eğip dilimi her bir meme ucunda gezdiriyorum. Ellerimi kalçalarına doğru kaydırarak, onu daha sert ve sert bir şekilde uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum. Aramızdaki su sızıyor ve bana bakarken gözleri bulanıyor.

Vücudunun gerilmeye başladığını hissediyorum ve dudağını ısırırken sikimi sıkıyor. Konuşmuyoruz. Tüm vücudum titrerken ve ben onun içine boşalırken konuşmamıza gerek yok ve o beni açgözlülükle sıkmaya devam ediyor, orgazmından aldığı zevkin her zerresini alıyor.

"Seni düzeltemem, Tate. Düzeltmek de istemiyorum. Ama seni olduğun gibi sevebilirim. Eğer bana izin verirsen?"

Bana doğru çöktü, daha çok ağlıyordu. "Keşke bana ihtiyacın olduğunda yanında olsaydım. Seni hak etmiyorum." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Annemi kaybettiğin için üzgünüm Link. Eğer tüm o günü geri alabilseydim... alırdım."

"Evet. Ben de."

Onu sevmeme izin verip vermeyeceği bana bir cevap vermediğini biliyorum, ama sorun değil. En azından şimdilik.

Tate

Villamıza giriyoruz, her ikimiz de kumla kaplı ve okyanustaki küçük yüzüşümüzden dolayı tam bir karmaşa içindeyiz.

"Duşa ihtiyacım var," diyor kıyafetlerini çıkarırken. "Tuzlu kış gibi kokuyorum." Bana bakarak başını yana eğiyor. "Sen de öyle. Sadece daha kötüsü."

Ona vurdum. ". " Kolumu kokluyorum. "Tamam, . Evet, evet. Evet, yaparım."

"Bana hâlâ borçlusun, biliyorsun." Gözleri parlıyor. "Unuttuğumu sanma."

Bir elimi kalçama koyarak gözlerimi kısıyorum. "Ah, hayır. Anlaşmamıza göre acil bir durum varmış gibi yaparsan sana borçlu olacaktım. Ama bunu yapmak zorunda değildin." Ona doğru kasıla kasıla yürürken ellerimi çıplak karnının üzerine koyuyorum. "Ama bak ne diyeceğim. Seninle duşta buluşacağım ve eğer iyi bir çocuk olursan... yine de ödüllendirilebilirsin."

Gözlerini deviriyor ve elimi biraz daha aşağı kaydırıyor. "Psht. Evet, doğru. Daha çok, *eğer* iyi bir kız olursan, sikimi yalamana izin veririm."

Onun kabalığı tüm vücuduma bir ürperti gönderiyor. Ve az önce vahşi bir okyanus seksi yapmış olmamıza rağmen, bacaklarımın arasında bir ağrı var.

Geriye doğru hareket ederek külotunu indiriyor ve banyoya yöneliyor. Ama önce ukala bir sırıtma olmadan olmaz. "Yakında görüşürüz, bebeğim."

Her ne kadar banyoya koşup birlikte aldığımız son duşu yeniden yapmak istesem de, saatlerdir telefonumu kontrol etmedim. Biri aramaya çalışmış olabilir diye bakmam gerektiğini biliyorum.

Telefonumu elime aldığımda ağzım açık kaldı. "Vay anasını."

Meyer beni yirmi yedi kez aradı ve sayısız mesaj gönderdi.

Onları okumadan, hızlıca numarasını çevirdim.

"İşte buradasın! Bir saattir seni aramaya çalışıyorum!" Ağladığını hemen anlıyorum. "Annem, Tate," diye hıçkırıyor. "O hastanede. Şu an onun yanındayım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Saçlarımı sinirli bir şekilde yüzümden uzaklaştırarak ağzımdan kaçırdım. "Ne-ne oldu!"

"Ona sürpriz yapmak için eve uçtum." Burnunu çekiyor. "Ama eve vardığımda ortalık sessizdi, çok sessizdi." Sesi neredeyse bir fısıltıya kadar alçalıyor. "Onu küvette buldum. Bir şişe hap içmişti."

Geçmişte, annemizin zor zamanlarda antidepresan kullanması alışılmadık bir durum değildi. Evliliğinin mikroskop altına alındığı zamanlar. Ya da babam işleri berbat ettiğinde. Karanlık zamanlar geçirirdi, elbette. Ama asla kasıtlı olarak kendine zarar vermeye çalışmazdı.

Suçluluk duygusu beni etkiledi. Düğüne gelmemin muhtemelen yardımcı olmadığını biliyorum. Islak elbisemi çıkarıp bavulumu açıyorum ve üzerime bir şortla bir tişört geçiriyorum. Kirli olduğumu biliyorum ama hiçbir parçam umursamıyor.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," diyorum hemen. "Western Light'ta mısın?"

"Evet," diyor ve evimize en yakın hastanede olduğunu teyit ediyor. "Tate?"

"Öyle mi?"

"Kendini suçlama lütfen," diye ciyaklıyor. "Bunların hiçbirisi bizim suçumuz değildi."

"Evet," diyorum tekrar. "Yakında görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırıp eşyalarımı topladıktan sonra banyoya gidip Link'i alıyorum. Bu gün kötünden, iyiye ve daha kötüye gitti. Ve her nasılsa, yakın zamanda daha iyi olacağını sanmıyorum.

Bağlantı

Birkaç dakikada bir seğirerek huzursuzca uyuyan Tate'in saçlarında parmaklarımı gezdiriyorum. Dün gece hastaneye vardık ve işte Pazartesi sabahı saat beş ve annesinde hiçbir değişiklik yok.

Uykusunda bile, plajdan ve tuzlu sudan dolayı hala kirli, nefes kesici. Kahverengi ve sarışın saçları yüzüne sarkıyor ve ben onları itiyorum.

Tate ve Meyer bunu hep küçümsemiş olsalar da anneleri uzun süre depresyonla mücadele etmiş. ve çıkışları olurdu. Yine de bu sefer olduğu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. için

kızlarına böyle bir yük yüklemesi benim için hayal bile edilemez. Olmaması gerektiğini bilsem de, çocuklarına omuzlarında taşımaları için dayanılmaz derecede ağır bir şey daha verdiğini düşünmek beni sinirlendiriyor.

Bana izin verdiği sürece Tate'in yanında olacağım. Ona en çok ihtiyaç duyduğum günü hatırlıyorum ve o zamanlar beni tanımamasına rağmen yanımdaydı.

"Bunlar Hudson'ların eski evine taşınan insanlar olmalı," dedi Travis yanıma oturarak. "Herkes onlardan daha iyi olacaktır. Onlar kendini beğenmiş pisliklerdi."

"Evet," diye karşılık verdim.

Hayatımızın en kötü haberini yeni öğrenmiştik. Annemiz meme kanseriydi ve ameliyatların yanı sıra tedaviye de başlayacaktı. Sokağın karşısına kimin taşındığı umurumda bile değildi. Hiç umurumda değildi.

Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve babam yaşlarında bir adam arabadan atladı. Yolcu tarafındaki kapı açıldığında, o eve kimin taşınacağını umurumda olduğunu o anda anladım.

Cılızdı. Bacakları uzun ve kemikli, kolları ise çetrefilli ve beceriksizdi. Üzerinde çiçekli falan bir şeyler olan bir çift tulum giyiyordu. Bindiği kamyonu rağmen Converse'i yıpranmış görünüyor ve arkasındaki SUV muhtemelen çoğu insanın evi kadar pahalıydı.

Kahverengi saçları yazın biraz güneş almış ve uçları açılmış gibi görünüyor. Hayatımda gördüğüm en tatlı kız olmasına rağmen, beni ayağa kaldıran ve yolun karşısına geçiren şey bu değildi. Hayır, babasının arkasında yürürken omuzlarının çöküş şekliydi. Babasının Harvey Tracy olduğunu hemen anladım. NHL'nin en yetenekli oyuncularından biri. Yine de gözlerimi ondan alamıyordum. Beni gördüğünde gözlerindeki hiçliği analiz ediyordum. Yine de dudakları en ufak bir şekilde yukarı kalktı ve gülümsedi.

Babası telefonda konuşmaya devam etti ve ben de annesiyle kız kardeşinin cipten inip içeri koşmalarını izledim. Ama o takip etmedi. Onun yerine benim ona ulaşmamı bekledi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," mırıldandı, ayaklarının üzerinde rahatsız bir şekilde kayarak. "Ben Link."

"Ben Tate." Nefes aldı. "Sanırım ben senin yeni komşunum."

Kaşları bir araya gelmeden önce gözleri bir an beni inceledi. "Sen iyi misin? Sanki... şey, belki de üzgün görünüyorsun."

"Annem kanser." Bu sözleri sadece otuz saniyedir tanıdığım bir kıza ağzımdan kaçırdım. "Az önce bize söyledi. Ben ve kardeşlerim."

Bir saniye içinde eli benimkine uzandı. "Çok üzgünüm, Link. Umarım iyi olur."

Yutkundum. "Evet. Ben de."

Evinin önünde dururken ellerimiz birbirinden ayrıldı.

Elini cebine atıp o güne kadar gördüğüm en küçük plastik poşeti çıkarmadan önce yüzü aydınlandı.

"Bu sabah eski evimizden ayrılmadan önce bunu buldum." Ona baktı. "Bana iyi şans getireceğini umuyordum. Gördüğünüz gibi, yeni bir eve taşınma konusunda o kadar da heyecanlı değildim."

Elini uzatarak küçük çantayı elime tutuşturdu. "Belki sana yardımcı olur. Belki annene yardımcı olabilir."

Elini çektiğinde elime baktım. İçinde, üzerinde bir çeşit parlak kaplama olan küçük bir dört yapraklı yonca vardı.

"Onu sakladım," diye ekledi, nasıl bu kadar mükemmel göründüğünü merak ederek kendime sorduğum soruya açıklık getirmiş gibiydi. "Böylece sonsuza kadar saklayabildim."

Annesi ön verandadan ona seslendi ve o da benden uzaklaşmaya başladı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Link." Kaşlarını çattı. "Annen hasta olduğu için gerçekten üzgünüm."

"Bekle," dedim elimi kaldırarak. "Peki ya senin iyi şansın? Buna ihtiyacın yok mu?"

Bana küçük bir gülümseme vererek omuz silkti. "Sanırım ben de kendiminkini bulmuş olabilirim."

Sonra döndü, kahverengi saçları omuzlarında dalgalanarak merdivenlerden yukarı, annesinin durduğu yere doğru koştu.

Ve en zor günün çok daha iyi bir hale geldiğini düşündüm. Ve o anda anladım ki, o benimdi.

Dört yapraklı yoncam.

Tate

Bekleriz. Ve bekleriz. Ve biraz daha bekleriz. Meyer ve ben sırayla koridorda volta atıyoruz. Buraya geleli yirmi dört saatten fazla oldu ve annemin durumunda hâlâ bir değişiklik yok.

Link bu akşamki antrenmandan izin aldı ama yarın öğleden sonraki antrenmanda orada olması gerektiğini biliyorum. Öylece gidemez.

"T, hemşire odasına gidip doktorların son kan tahlilinden yeni bir bilgi alıp almadığına bakmak ister misin?" Meyer annemizin küçük odasında sırtını duvara dayayarak konuşuyor.

"Kontrol etmekten zarar gelmez sanırım."

Anneme bakıyorum, onu bırakıp bırakmamakta kararsızım. Uyandığında bizi burada göremeyeceğini düşünmekten nefret ediyorum. Ama yine de iki çift kulak bir çift kulaktan iyidir. Meyer soru soran biri olmasa da çoğu detayı hatırlıyor.

"Ben burada onunla oturacağım," diyor Link kapı aralığından. "Siz gidin, bir değişiklik olursa size haber veririm."

Anneme son bir kez baktıktan sonra onun durduğu yere doğru ilerliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Meyer'e başımla selam veriyorum ve hemşire odasına gidiyoruz.

"Hâlâ benim çıkarım için çıkıyormuş gibi mi yapıyorsun?" Bana dirsek atarak sırtıyor. "Çünkü bu şey korkunç derecede gerçek görünüyor."

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Nefes alıp veriyorum. "Şu anda her şey karmakarışık. Annem. Ben. Babam. Dişi şeytan Margo. Hepsi tam bir felaket."

"Link'in adından hiç bahsetmedin," diyor merakla.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Çünkü felaketlerle dolu bir dünyada... tek iyi şey o. Ve bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum. Ve ... Bir nevi kuralımızı çiğniyorum."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "T, ikimiz de bu kuralın Link için hiç geçerli olmadığını biliyoruz." Kolunu benimkiyle birleştiriyor. "O bizim babamız olmayan ve asla olmayacak olan tek adam." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Gerçek hayatta erkekler kızları o kadar sevmez. Link Sterns sana sanki sen güneşmişsin de o hayatı boyunca karanlıkta kalmış gibi bakıyor." Başını benimkine yaslıyor ve son kez

birkaç adım. "Ben derim ki, git. Çünkü eğer , söz veriyorum, bunu bir daha asla bulamayacaksın."

Link'in yüzü zihnimde yanıp sönüyor, bana gülümseyerek her şeyi daha iyi hale getiriyor. "Evet, biliyorum."

Bağlantı

Burada kalmayı teklif ettim ama burada sadece ben varken uyanmaya başlarsa ve iyi olmazsa çok gergin olacağım. Doktor, biri onu bulmadan önce o hapların midesinde çok uzun süre kaldığını söyledi. Bu sözleri duyunca Tate'in gözlerinin dolduğunu gördüm, şüphesiz kendini suçluyordu.

Keşke annesi bunu yapmadan önce düşünseydi. Keşke durup bu iki kızı ve onların yeterince şey yaşadığını düşünseydi. Ama yapmadı ve o burada makinelere bağlı bir şekilde yatarken bile... Öfkeliyim.

Tate'i geri dönüşü olmayan bir noktaya getirdiği için ona ve Tate'in babasına teşekkür etmeliyim. Kendisinin yeterli olduğuna asla inanmayacak. Ama bundan da öte, profesyonel bir sporcunun eşi olmanın getirdiği yaşam tarzından korktuğunu biliyorum.

Starbucks'ı hatırlıyorum. Adam ona Harvey Tracy'nin kızı olup olmadığını sormuştu. Gülümsedi ve başını salladı. O kadar iyi rol yapmıştı ki onu tanımasam inanırdım. Bunu daha önce sayısız kez yaptığını görmüştüm ve her seferinde çok doğal geliyordu. İlgi odağı olmamakta bu kadar başarılı işte. Ve biliyorum ki Kings'te oynamak istersem, ki istiyorum, bu onu içinde olmak istemeyeceği bir duruma sokacak.

Ama bunu başarabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum.

"Link." Meg'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve onu duyar duymaz ayağa kalkıyorum.

"Meg, uyanmışsın." Hemen yanına koşup telefonumu çıkardım. "Kızları aramama izin ver. Onlara arayacağımı söyledim."

Yavaşça elini uzatıp parmaklarını telefonumun üzerinde gezdiriyor.

"Bekle," diyor, sesi kısık. "Lütfen, sadece bekle."

Emin olamayınca, telefonumu yanıma önce bir süre ona bakıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su?"

Yavaş yavaş başı aşağı yukarı hareket ediyor. "Su harika olur, teşekkürler."

Tezgâha doğru yürüyüp kâğıt bir bardağa az miktarda döküyorum ve ona uzatıyorum.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diyor, asla doğrudan bana bakmadan. "Ve özür dilerim."

bir halde başımı geriye attım. "Neden kızayım ki?"

"Çünkü onu incittim," diyor açıkça. Büyürken tanıdığım kadın gibi değil. için neredeyse sinirlenmiş görünüyor. Ya da burada olduğuma. Meg her zaman sıcak, nazik, karanlık bir odada bir ışık olmuştur.

Tıpkı Tate gibi.

Ama şu anda o kadın değil. Hayal kırıklığına uğramış ya da sinirli görünüyor.

"Onları gerçekten aramalıyım. Arayacağıma söz verdim."

"Ben her zaman böyle değildim, biliyorsun," diye fısıldıyor üzüntüyle. "Ben de her zaman böyle *değilim*." Gözlerini silerek pencereden dışarı bakıyor. "İnsanlar acımasız olabiliyor. Ve eğer altınızda sağlam bir temel yoksa... çatlamak kolaydır. Dünya tarafından bu kadar sevilen, hayattan daha büyük bir figür olarak görülen bir adamla evlendiğimde, bunun kolay olmayacağını bilmeliydim." Duraklıyor, birkaç nefes alıyor. "Aldatma elbette zordu. Peki ya kamuoyuna açıklandığında? Korkunçtu. Ama o adamla evli olmanın en kötü yanı neydi biliyor musun Link?"

"Ne?"

Bana doğru dönüyor ve tanıdığımdan beri ilk kez yaşını gözlerimin önünde görüyorum. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha belirgin. Ve altlarındaki torbalar hatırladığımdan çok daha derin.

"Beni tanımayan insanların hakkımda fikir sahibi olmasıyla uğraşmak zorunda kaldım. Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda, birkaç kadeh şarap içtiğimde, çocuklarımla benden alınmasına ihtiyaç duyan bir sarhoştum. Kız kıza hafta sonu dışarı çıktığımda, bebeklerime bakmayan bir fahişeydim." Ellerine bakıyor. "10 kilo aldığımda gazetelerde domuz olarak adlandırılıyordum. Ama spor yapıp biraz kilo verdiğimde anoreksik oluyordum çünkü bilirsiniz, ilişkiler yüzünden depresyona girmem gerekiyordu."

Komodinden bir mendil alıp burnunu siliyor. "Meyer onu en çok neyin rahatsız ettiğini açıkça söylüyor. Bu yüzden onun için endişelenmiyorum. Eğer başı dertteyse bana ya da kız kardeşine söyler. Ama Tate?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "İçine atıyor. Hassas ve düşünceli biri. Her şeyi fazla düşünür ve neredeyse hiçbir zaman kendini ilk sıraya koymaz. Çocukken, siz gelmeden önce, bir çeşit kılık değiştirmeden insan içine çıkmaya korkardı."

Ne söylediğini bilerek sözlerini alıyorum. Duymak istemesem de anlıyorum. Ve sanırım bir parçam da bunu zaten biliyordu.

"Şehirden uzaklaşmak için Appleton'a taşındık. Ve evet, Harvey çoğu zaman yoktu ama bu daha iyisi içindi. Sürekli izlenme ya da yargılanma baskısı olmadan hayatımızı yaşamaya ihtiyacımız vardı." Elleri birbirine dolandı.

"Beni Harvey mahvetmedi, Link. Halk mahvetti. Ve onu da mahvedecek. Onun takip etmesi gereken kendi hayalleri var. Tıpkı senin olduğu gibi. Bana iyice bir bak. Onun için istediğin şey gerçekten bu mu?" Ellerini birbirinden ayırarak gözlerini tekrar sildi. "Tıpkı benim gibi, o da bu acımasız dünyanın baskısına dayanacak kadar güçlü değil. Ve ben onu kimsenin yok etmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Başını arkaya doğru eğiyor. "Kızıma karşı her zaman çok iyidim, Link. Ama ikiniz... Bunun felakete davetiye çıkaracağından endişeleniyorum. İhtiyacın olan şey o değil ve yaşam tarzın onu çok fazla strese sokacak. O çok zeki. Ve kıvılcımını kaybetme düşüncesi" - burnunu çekiyor- "beni öldürüyor. Bunu kendimden çok daha fazla yaşıyorum."

Orada öylece durdum, şaşkına dönmüştüm. Sonunda kendimi .

"Yanıyorsun. Tate tanıdığım en güçlü insan." Kızların içeri girmediklerinden emin olmak için kapıya bakıyorum. "Ama sen ve babası bu şekilde devam ederseniz, hem onu hem de Meyer'i kıracaksınız. Eğer onları gerçekten seviyorsanız -ki sevdiğinizi biliyorum- ihtiyacınız olan yardımı alacak ve iyileşeceksiniz. Onlar bunu hak ediyor."

"Bir daha asla bu yatakta olmamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye mırıldanıyor. "Ama kızımın gitmesine izin vereceksin. Onu sevdiğini biliyorum ama NHL'ye girdiğinde ona hak ettiği zamanı ayıramayacağını bildiğin halde onu yanında sürüklemen adil değil. Onun için en iyisini istiyorum, Link. Kendi ayakları üzerinde durmasını ve onu ayakta tutması için başkasına muhtaç olmamasını istiyorum."

"Benden onu terk etmemi mi istiyorsun?" Burun deliklerim alevlendi.

"Kızımı koruyorum," diyor usulca. "Seni seviyorum. Sen iyi bir adamsın. Seninle tanıştığım günden beri bunu biliyorum. Ve hatta onun erkeği bile olabilirsin. Ama seninle birlikte onun kaçamayacağı bir karanlık da geliyor." İki eliyle yatağa vuruyor. "Karanlık içine kapandığında işte böyle görünür."

Meyer'in ciyaklamasını duyup Tate'in annesinin yanına koştuğunu gördüğümde bedenim taş kesiliyor.

"!" Gözleri bana kaydı. "Ne zaman?! Aramadın-"

"Bir anda oldu," diyorum, hoş görünmek için elimden geleni yaparak. "Seni aramadan önce iyi olduğundan emin olmak istedim, hepsi bu."

Annelerine sarılışlarını izliyorum, üçü de hüngür hüngür ağlıyor. Olması gerektiği gibi.

"Ben sizi yalnız bırakayım," diyorum ve başımı kapıya doğru sallayarak dışarı çıkıyorum.

"Link, bekle." Tate beni kapıdan dışarı kadar takip etti ve kollarını boynuma doladı. "Brooks'a geri dönmelisin. Yarın derslerin ve antrenmanların var."

Tek yapmak istediğim onu kendime doğru çekmek ve bırakmamak. Ama aklımın bir köşesinde annesinin sözleri varken, geri çekilmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi olacağına emin misin?"

"Eminim." Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Elimi beline koyarak başımı sallıyorum. "Sorun değil. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Gitmek için dönmeden önce dudakları dudaklarıma çarptı.

"Bir yolunu buluruz, değil mi?" diye fısıldıyor, gözleri benimkilerin arasında dans ediyor. "Hepsini mi?"

Sertçe yutkunarak nefesimi içime çekiyorum. "Evet.

Kesinlikle." Ona gerçeği söyleyemem. Burada olmaz.

Şimdi olmaz.

Ona kendini olduğundan daha değersiz hissettiren başka bir insan olacağım. Gerçek şu ki, o her şey. Ve benim de tek istediğim o. Yine de evren bizi ayırmak için yolumuza bir dağ daha çıkarıyor.

Onu bırakıp uzaklaşırken, bunun onu bir daha son öpüşüm olup olmadığını merak . Ve eğer öyleyse... bu berbat bir şey.

Bu dünya bizi bir araya getirmeye devam ediyor, sadece bizi ayırmak için. Ve bir noktada, onun gitmesine izin vermek zorundayım.

Sanırım bu da o nokta.

Tate

Annem ayrılıp randevusuna gittiğinde kız kardeşime "Kendimi gezegendeki en kötü insan gibi hissediyorum," diyorum. "Bugün gidemem."

İki hafta önce o korkunç telefonu aldığım gün. İki hafta önce, ertesi gün bir annem olup olmayacağından bile emin değildim. Ama şimdi yine kendisi gibi davranıyor. En iyi zamanlarındaki gibi. Terapiye gitmeye başladı ve bu şaşırtıcı derecede iyi gidiyor gibi görünüyor. Yine de ondan birkaç saat uzakta olma düşüncesi beni korkutuyor.

Son birkaç haftadır burada olmanın en güzel yanı, Bayan Fenton'u nihayet eve dönmüşken görebilmiş olmam. Durumu çok daha iyi ama bu kadar hasta olmanın onu çok yıprattığını söylemek zor değil. Hastaneye yatmadan önce ne kadar yaşlandığını görmek kalbimi kırıyor.

"Yapma. Birkaç hafta daha burada olacağım. Ödevlerimi internet üzerinden yapmak için profesörlerimle çoktan anlaştım," diye beni temin ediyor. "Daha iyi hissetmek için yardıma ihtiyacı olduğunu biliyor ve bu yardımı şimdi alıyor. Kötü hissettiğini biliyorum, Tate. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Ama artık gitme vaktin geldi." Bana bakıyor ve annemin kendimi kötü hissetmemi istemediğinde her zaman yaptığı sempatik gülümsemeyi yapıyor. "Her zaman başkalarının yükünü taşıyamazsın. Bu yüzden en azından önümüzdeki birkaç hafta bunu benim yapmama izin ver."

"Evet," diye fısıldadım. "Sadece... kendimi kötü hissediyorum. Hayatımız boyunca bize baktı ve şimdi onu yalnız bırakıyorum. Keşke Brooks eve daha yakın olsaydı. Muhtemelen hiçbir önemi olmayan saçma sapan derslere çalışıyorum ve bana ihtiyacı olduğunda annemi ekiyorum."

"Önemli olmayan şeyler mi?" Başını yana eğiyor. "Brooks'un roket yapım programına kabul edilen birkaç kişiden biriydin." Saçlarını savuruyor. "Vay, vay. Belalı bir kız kardeşim var."

"İnek bir kız kardeş desek daha doğru olur." Gülüyorum. "Beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler. Ve burada kaldığın için de teşekkürler. Appleton'da olmak isteyeceğin son yerin burası olduğunu biliyorum."

Omuz silkiyor. "O kadar da kötü değil. Sadece her zaman evden başka bir yerde olmak istemişimdir, anlıyor musun?" İç çekerek eline bir bez aldı ve tezgahı sildi. "Annemle birkaç hafta yalnız kalmak benim için iyi olacak. Belki şimdi en sevilen ben olurum." Dilini dışarı çıkarıyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım zaten öylesiniz."

"Oh, saçmalık!" Elindeki bez parçasıyla bana vurmaya çalıştı ama neyse ki başaramadı. "Sen her zaman doğru olanı yaparsın. Sana zarar verse *bile*. Ben mi? Ben her şeyden kaçıyorum."

"İnanın bana, keşke bundan kaçınabilseydim. Yapabilseydim tüm akıl sağlığım için çok daha iyi olurdu." Tezgâha yaslanıyorum. "Dostum, biz bir çift berbat kızız, ha?" Hüzünle savaşıyor kıkırdıyorum.

"En berbat olanı." Göz kırıyor. "Ama bence iyi gidiyoruz. Özellikle de bugünlerde sen. Seksi oda arkadaşına geri döneceğin için mutlu değil misin?"

"Peki, ?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Çünkü Link var. Kim ...yum. Ve bir de Brody var. Kendisi biraz mağara adamı gibi ve tişörtünü çıkararak etrafta dolaşıyor, çılgın karnını ve dövmelelerini gösteriyor."

Durmadan önce eliyle kendini yelpazeliyor. "İkimiz de biliyoruz ki gözün sadece Link'in üzerinde. Söyle bana, birden ona kadar bir ölçekte, o kapıdan içeri girdiğinde onun kemiklerine ne kadar zıplayacaksın?"

"Sanırım göreceğiz." Sesimi neşeli tutmaya çalışıyorum ama çok zor. "Randevusuna gitmeden önce annemle vedalaştım." Meyer'e kollarımı uzatarak onu kendime doğru çekiyorum. "Onunla başın derde girerse ya da okula erken dönmen gerekirse beni ara. Birkaç saat içinde burada olabilirim."

Bana tekrar sarılıyor, burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Başımı sallayacağım. Şimdi git adamını getir. Git Link'i getir."

Geri adım attığımda kalbim sıkışıyor. "Yapacağım.

Güle güle." "Güle güle, abla." Bir öpücük gönderdi.

Kapıya doğru yönelirken içimde bir endişe çalkalanıyor. Doğrusu, Brooks'a döndüğünden beri garip davranıyor. Mesajları son derece kısa, eğer cevap verirse. Onu aramaya çalıştığımda da cevap vermiyor. Onun yerine, bir şeyin tam ortasında olduğuna dair mesaj atıyor.

Belki de beni gerçekten kullandı ve böylece gidebildi. Benim gittiğim gibi.

Bu kadar kolay gitmesine izin vermeyeceğim. Bir NHL oyuncusuyla gelecekte korkuyor olabilirim ama Link'siz bir gelecekte daha çok korkuyorum.

"İşte benim en sevdiğim Tater Tot!" Brody kasıla kasıla kapıya doğru ilerliyor. "İçeri taşınmasını istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, sadece bu." Çantamı omzuma kaldırıyorum. "Yine de teşekkürler." Onu benden alıp başımın üstünü öpüyor. "Yaşadığın tüm boktan şeyler için özür dilerim."

"Teşekkürler, Brody. Bu hafta başında arabamı getirdiğin için de teşekkür ederim. Seni kaçırdığım için üzgünüm."

"Önemli şey değil. Link ve benim küçük bir yolculuğa çıkmamız gerekiyordu zaten. Sizi görmeyi çok isterdim ama Sterns meşgul olduğunuzu söyledi."

"Şimdi mi söyledi?" Cevap veriyorum, ağzım sıkı.

Sözleri kalbimin bir anlığına durmasına neden oldu. Link arabamı bana getiremeyeceğini söyledi, bu yüzden sözde Brody ve Hunter'dan istedi. Tüm bu zaman boyunca, gerçekten o muydu? Ve içeri girip beni görmeye bile çalışmadı.

Arkasında birinin görüntüsü gözüme çarpıyor ve bana el sallayan en güzel, çekik başlı kıızı görüyorum.

"Hey, Tate!" Elini uzatarak yanıma geldi. "Ben Bria."

Gözlerim Brody'den tekrar bu tanrıça kıza, Bria'ya kayıyor ve gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bria."

Brody dönüp çantamı alarak merdivenleri koşarak çıkmadan önce bana bilmiş bir sırıtışla göz kırpmıyor. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve ben etrafıma bakıyorum.

"Link evde değil mi? Kamyonu burada. Yani ..."

Brody başının arkasını kaşıyor. Gergin ya da rahatsız olduğunu fark ettim. "Ah, evet... o-"

"O odasında," diye sözünü kesiyor Bria, Brody'ye ters ters bakarak. "Yukarıda bebek gibi davranmak yerine aşağıda, eşyalarını getirmesine yardım ediyor olmalıydı."

Merdivenlere yönelmeden önce kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi. Ben gidip... sanırım onunla ilgileneceğim."

"İyi şanslar. Takviyeye ihtiyacınız olursa arayın!" diye sesleniyor arkamdan.

Kapıyı iterek açtığımda Link'i yeni duş almış ve belinde havludan başka bir şey yokken buluyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken saçları hâlâ ıslaktı.

"Hiçbir anlamı yok muydu?" Fısıldıyorum. "Hiçbir şey ifade etmiyor muydum?"

Lan "Ne?" diye tembelce cevap veriyor, sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi. et

olsu Ona doğru yürüyorum, onun alanına giriyorum. "Neydi o hafta sonu? Ne? n.

Benim sana zarar verdiğim gibi sen de bana zarar verebilmek için beni tam istediğin yere getirmeye mi çalışıyordun?"

Beni görmezden gelip gömleğini kafasına geçirdiğinde, içimden bir şeyler kopuyor.

Bir avuç , kumaşın yırtıldığını duyana kadar çekiyorum. "Hepsi bu , Link?! Bu muydu?!"

"Evet," diye kurtulmaya çalışıyor. "Hemen ." İnanamayarak bakıyorum. Her ne kadar babam için rol yapmamızla başlamış olsa da, Gerçek gibiydi. Gerçek olmayan hiçbir yanı yoktu. "Şu anda ciddi misin?"

"Ne fark eder, Tate? Seni becerdim ve sen ertesi gün Boston'a gittin. Rollerin tersine dönmesi neden farklı olsun ki? Ne yani, sen istediğini yapabiliyorsun da ben yapamıyor muyum?"

"Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun." Onu tekrar yakalamaya çalışıyorum ama ellerimi itiyor. "Bunu kastetmiyorsun! Bunu çözeceğimizi söylemiştik! Her şeyi!"

"Tate, dur." Geri adım atıyor. "Birkaç ay içinde Los Angeles'a gidiyorum. Zaten hiçbir zaman yürümeyecekti. Bunu bilmen gerekirdi."

"Neden işe yaramadı?" Burnumu çektim. "Belki de olabilir. Florida'da plajda geçirdiğim o günler hayatımın en güzel günleriydi."

"Olamaz." Yüzü ciddileşiyor. "Ve yapabilseydi bile, yapmasını istemiyorum."

"Seni orospu çocuğu," diye tıslıyorum, gözlerimdeki yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. "Siktir git, Link. Siktir git. Seni."

"Özür dilerim." Yere bakıyor. "Sadece... git."

Hiç düşünmeden kendi gömleğini başımın üzerinden yırtıp yere atıyorum. "Beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

Yerden alıp göğsüme bastırıyor. "Tanrı aşkına, gömleğini geri giy."

Sütyenimin düğmelerini açıp kotumu indirmeden önce düşmesine izin verdim. "Yoksa ne olur, Link?" Burnumu çekiyorum, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpmadan önce gözlerimde daha fazla gözyaşı toplanmasına izin veriyorum. "Ne yapacaksın? Hmm?" Göğsünü itiyorum.

"Benden nefret ediyormuş gibi mi yapacaksın? Ya da beni görmezden mi geleceksin? Ne yapacaksın?" "Ne yapacaksın!" diye bağırarak onu tekrar itiyorum.

"Bunu yapamam." Benden uzağa bakıyor, elini ensesinde gezdiriyor. "Bunu yapamam. Git buradan."

"Hayır," diye haykırıyorum. Dizlerimin üzerine çökerek ona bakıyorum.

"Gitmeyeceğim." Yukarı uzanıp havluyu çekiyorum ve sert boyu serbest kalıyor.

"Beni istiyorsun," diye . "İsteddiğini biliyorum."

"Sana sahip olamam," . "Sahip olabileceğimi düşünmekle aptallık ettim."

"Yani gerçekten bu kadar mı?" Kelimeler boğazımı yakıyor, tıpkı viskinin dışarı çıkması gibi.

"Evet," diyor hiç tereddüt etmeden.

"O zaman en azından bana son bir kez izin ver. Eğer arkadaşlığını ve seni bir günde kaybediyorsam... bunu atlatmama yardım et."

"Bunun bir faydası olmaz, Tate. Hiçbir şey öğrenmedin mi?" diye hırlıyor.

İleriye doğru atılarak dudaklarımı yalamadan önce ağzımı biraz açıyorum. "İzin ver," diye inliyorum. "Eğer başka bir kadını dizlerinin üzerine hatırlayacağın şey bu olsun. Çünkü sana söz veriyorum, senden sonra asla başka bir erkeğin ellerini ya da ağzını vücudumda istemeyeceğim Link."

Bir an için gözlerini sıkıca kapatıyor, sanki güçlü kalmak için kendini zorluyormuş gibi. Ben de elimi uzatıp boynunu okşayarak bunu yapmasını zorlaştırıyorum.

"Link," diye fısıldıyorum, "lütfen. Son bir seferden ne zarar gelir ki?"

"Beni kıracak olan bu. Seninle her zaman daha fazlasını istiyorum, Tate. Bu asla son bir kez olmayacak. Ama olmak zorunda. Bu sefer bitmek zorunda," diyor derin sesi, eli başımın arkasını kavrayıp kendini ağzımın içine itmeden önce.

Yavaş yavaş boğazımı açıyorum ve başımı ileri geri hareket ettiriyorum. Tekrar içine dalmadan önce uzunluğunun dışarı kaymasına izin veriyorum. Daha sert emmeden önce dilimle alt kısmını tekrar tekrar kavriyorum.

Bir anda beni dizlerimden çekip yukarı kaldırdı. Beni duvara doğru iterek içime giriyor. Burun buruna geldik, gözlerimiz karanlık gökyüzünde çarpışan yıldızlar gibi birbirini yakıyor.

"Öp beni, Link." Sesim o kadar çaresiz geliyor ki kendimi zar zor tanıyabiliyorum. "Özür dilerim. Eğer geri dönebilseydim ve Massachusetts'e gitmek için o arabaya hiç binmeseydim... binerdim. Her şeyi farklı yapardım."

Beni öpüyor, bir elini kığımın altına sabitlerken diğer eli yılan gibi kıvrılıyor, kolumu kavriyor ve elimin arkasını alçıpana bastırıyor.

İçime giriyor ve omurgamın sert duvara çarpması beni irkiliyor ama onu durdurmaya yetmiyor.

Tüm vücudum karıncalanmaya başlarken onun itiş gücü yavaşlıyor. Göğsü benimkine çarparken yüzü boynuma gömülüyor. Kendini boşaltırken parmak uçları kıkımın etine batıyor.

Gerçekten son kez olabileceğine inanmayı reddettiğim bir şey için bir araya geldiğimizde başımı arkaya atarak haykırıyorum. Bu olamaz.

Beni yavaşça yere bırakıyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor ve başını aşağı eğiyor. "Bu bir plan değildi. Seni kasten incitecek bir şey asla yapmam, Tate. Sana hâlâ kızgın olsam bile bunu yapmazdım." Gözleri parlıyor ve elleri düşüyor. "Bu işe yaramayacak. İlk seferinde ayrılmakta haklıydın." Geri çekilerek kıyafetlerine uzandı.

Çabucak kendi kıyafetlerimi alıp üzerime geçiriyorum, berbat durumda olduğumu biliyorum ama yine de beni dinlemesini sağlamak için çaresizim.

"Bir şans bile vermiyorsun! Ne dediğimi biliyorum. Kuralımı biliyorum, ama fikrimi değiştirdim, Link! Sadece denememe izin ver!" Onu köşeye sıkıştırıyorum, kalbim vücudumdan koparılmış gibi hissederken ellerim göğsüme doğru uçuyor. "Lütfen. Lütfen, bunu yapma. Sana yalvarıyorum."

Yanaklarımı kavrayarak, geri çekilmeden önce beni uzun ve derin öpüyor. Bir sonraki sözcükler daha dudaklarından dökülmeden irkilirken yüzü acı çekmiş gibi görünüyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Tate. Seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki arkadaş olmak artık bize göre değil." Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Bana ihtiyacım olanı vermek istiyorsan, beni yalnız bırakacaksın. Diğer hokey evine taşınacağım, böylece beni görmek zorunda kalmayacaksın." Sesi boğuklaşıyor. "Bitti, Tate. Bırakma zamanı."

Orada donmuş bir şekilde duruyorum. Geçen her saniye, tam önümde olmasına rağmen bir şekilde daha uzakta hissediyorum. Onu kaybettim çünkü baba sorunlarımın tüm hayatımı şekillendirmesine izin verdim. Benden başka kimsenin suçu yok.

"Eğer ciddiysen, benimle asla birlikte olmak istemediğini söyle. Asla," diye hıçkırarak burnumu kolumla sildim. "Söyle."

Bana baktığında, göğsüne vuruyorum.

"Söyle, lanet olsun! Lanet olsun söyle! Eğer gerçekten bunu kastediyorsan, emin olsan iyi olur, Link." Nefesimi içime çekiyorum. "Çünkü yapamam... Bunu tekrar yaşayamam."

"Seninle birlikte olmak istemiyorum, Tate. Şimdi değil. Hiçbir zaman."

Yerdeki spor çantasına uzanıp bir Şey alıyor ve bana uzatıyor. Elime bakıp dört yapraklı yoncayı , o tanıdık dönme hissini ve ardından mide bulantısını hissediyorum ve bayılmadan ya da kusmadan önce bu odadan çıkmam gerektiğini biliyorum. Hayatımın büyük bölümünde yaşıdığım bu aptal duruma lanet olsun. Tetikleyicilerden kaçınmaya çalışarak iyi bir hale geldim, ancak bunun gibi durumlar kontrolüm dışında.

Her Şey çok fazla ve vücudum fiziksel olarak bunu kaldıramıyor. Ama Link'i tanıyorum, yine de benimle ilgilenmek ve iyi olduğumdan emin olmak isteyecektir. Siktir et, söylemem gereken Şey bu. Artık beni yanında istemiyorsa, beni kurtarmasına gerek yok.

Yavaşça geri çekilerek kapıya doğru dönüyorum ve şifonyerine tutunarak kendimi sabitliyorum.

"Tate, iyi misin?" Arkamdan Link'in sesini duyuyorum.

Odasından çıkıp birkaç adım attım... ve sonra her Şey karardı.

Bağlantı

"İyi olduğuna emin misin?" Bria diz kyor. "Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç."

"Bazen bayılıyor," diye cevaplıyor Brody, onu ilk gördüğü gece söylediğim sözleri tekrarlayarak. "Aşırı stresli olduğunda daha da kötüleşiyor." Son kelimeyi uzatıyor ve gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissediyorum.

Dönmeye başladığında bir Şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Yüzündeki tüm renk kaybolduğunda ve şifonyerime tutunmak zorunda kaldığında, daha önce odamdan çıkmaya çalışmış olsa da bir sonraki adımın ne olacağını görebiliyordum.

Brody ve Bria onun odasındaydı ve koridorda onun sert bir şekilde yere düştüğünü duyular. Ve şimdi oturmuş, onu bacaklarımın arasına almış, başını omzuma atmış uyanmasını bekliyoruz.

Normalde birkaç saniye içinde kendine gelir. Bu sefer en az otuz saniye oldu ama yavaş yavaş kıpırdanmaya başladı.

"Kahretsin kızım, beni korkuttun," diyor Bria, çömelip Tate'in saçlarını yüzünden iterek. "İyi misin?"

Sanki üzerime geldiğini fark etmiş gibi benden uzaklaşıyor ve sırtını koridorun diğer tarafına veriyor. "Ben iyiyim."

Ona doğru ilerlediğimde gözleri irileşiyor ve elini kaldırıyor. "Hayır, bana dokunma."

"Tate-" Onu sakinleştirmek için ağzımı açıyorum ama gözleri yaşlarla doluyor.

"Beni kurtarmaya çalışmayı bırak. Sen benim kahramanım değilsin, Link." Ellerini birbirine bağlayarak yere bakıyor. "Kötü adam sensin." Gözleri benimkilere kayıyor, daha önce hiç görmediğim kadar karanlık. "Öyle değilmişsin gibi davranmayı bırak."

Yavaşça kendini iterek yanımdan geçiyor ve kapıyı arkasından çarparak odasına giriyor.

"Şey... iyi gitti," diyor Brody, ensesini ovuşturarak. "Benim odamda olacağız. Tater Tot'u tekrar bayıltmamaya çalış, olur mu?"

Brody Bria'yı da yanına alır ve odasına doğru giderler. Ama oraya varmadan önce Bria, Tate'in kapısında durur.

Brody'ye, "Bir dakika içinde geliyorum, tamam mı?" diye fısıldar. "Onunla konuşmama izin ver. Kız kıza."

Başını sallayarak odasına girdi.

Ve başka birinin onun yanında olmasını izliyorum. Bir kez olsun, o ben değilim. Ve öyle olmasını çok isterdim.

Tate

"Tate, benim, Bria."

Yatağımda uzanmış, tavana bakıyorum. Boğazım ağrıyor, ağlamaktan burnum tıkanıyor ve gözlerim yanıyor.

Kapıyı yavaşça iterek açtı, içeri girdi ve yatağımın kenarına oturdu.

"İyi misin? Başını mı çarptın?"

Başımı bir kez sallıyorum. "Hayır. Vücudum benden nefret ediyor ve utanç verici şeyler yapmaktan hoşlanıyor."

"Kız kıza konuşma konusunda pek iyi değilimdir ama bana ihtiyacın olursa buradayım." Elimi okşadı. "Brody ve Link'in konuşmalarını yeterince dinledim, zor birkaç hafta geçirdiğini biliyorum. Şimdi de Link'in yaptığı garip şeyler sana yardımcı olmuyor."

"Yeni bir daire bulmam gerek," diyorum, burası onun eviyken Link'in taşınmasına izin veremeyeceğimi bildiğimden. "Anneme yardım etmek için eve taşınmalıyım ama bana Brooks'ta kalmamı istediğini söyledi." Gözlerimi kapatıyorum, başım çatlayacak gibi oluyor. "Sadece basit bir şey olabilir mi? Mesela... bir günlüğüne?"

"Bence hayır. Ebeveyn sorunları söz konusu olduğunda, ben senin kızınım. Eğer konuşmak ya da hatta notları karşılaştırmak istersen" -gülüyor- "ben varım. Hangimizin daha berbat durumda olduğunu görebiliriz."

Gözlerimi aralayıp ona bakıyorum. "Babamın düğününe katılmak için saatler süren bir yolculuk yaptım ve bana yeni karısı ve doğmamış çocuğuyla her şeye yeniden başlamak istediğini ve hayatında bana yer olmadığını söyledi."

"Ah. Babam bir keresinde uyuşturucu almak için bisikletimi satmıştı." Umursamazca omuz silkiyor. "Lanet şey de doğum günü hediyesiydi. Lanet olası bir Schwinn'di."

"Vay canına, bu korkunç." Burnumu kıvırıyorum. "Travma üzerinden bağ kurmamız normal mi?"

Bacağımı okşayarak yavaşça başını sallıyor ve gülümsüyor. "Evet, öyle. Bunu atlatmak için ne yapmamız gerekiyorsa normaldir." Duraksıyor, yüzü aydınlanmadan önce düşünüyormuş gibi görünüyor. "Hey, bir fikrim var. Ev arkadaşısı olmayan iki yatak odalı şirin bir dairem var." Başını yana eğiyor. "Ne dersin? Benim yanıma taşınmak ister misin? Yeni tanıştığımızı biliyorum ama bu travma olayı bizi ömür boyu birbirimize bağlar, sence de öyle değil mi?"

Bir süre ona baktım, sonunda . "Kesinlikle evet diyorum."

"Yaşasın!" Alkışlıyor. "Sizi uyarayım, yemek yapmayı bilmem, biraz dağınığımdır ve zaman zaman mumları yanık bırakmamla tanınırım."

"Sinir bozucu derecede titiz ve düzenliyim. Yemek yapmayı ve sık sık stres yemeyi severim. Az önce gördüğünüz gibi acıktığımda, endişelendiğimde ya da bazen öylesine bayılırım."

Elimi uzattım, o da tuttu ve gülümsedi. "Kulağa mükemmel bir eşleşme gibi geliyor."

Başımı salladım. "Katılıyorum."

Bu gün berbat olabilir, ama en azından aniden biraz daha parlak görünüyor. 17

Bağlantı

"Onun taşınmasını istediğinin farkındasın, değil mi?" Tate'in arabasının garajımızın önünden çekilmesini izlerken saçımı başımı yolduğum sırada Brody bana şöyle diyor. "Aranızdaki garip ilişkiyi bitirdin. Aşk-nefret saçmalığını."

"Hayır, yan taraftaki diğer hokey evine taşınacağımı söyledim. Böylece ona hâlâ göz kulak olabilirim," diye homurdandım, sinirlenerek. "Oliver'ın nereye gittiğini bilmiyoruz, O'Brien. Kampüsün diğer tarafındayken güvende olup olmadığını nereden bileceğim?"

"Orada Bria ile biraz zaman geçiriyorum, dostum. Sadece duruma göz kulak olmamız gerekecek, hepsi bu." Duvara yaslanıyor. "Geri döneceğini sanmıyorum, Sterns. Yani... Gerçekten sanmıyorum."

"Ama bundan emin değilsin ve şimdi o başka bir evde!" Elimi duvara vurarak bağıriyorum. "Siktir!"

"Peki bu kimin suçu koca adam?" Bana doğru yürüyor. "O seni seviyor ve sen onu uzaklaştırdın. Kendini suçluyorsun, başka kimseyi değil."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyorum ona ters ters bakarak. "O yüzden bana bulaşma O'Brien. İnan bana, şu anda benimle uğraşmak istemezsin."

Gitmesinin Brody'nin suçu olmadığını biliyorum. Annesinden başka kimsenin suçu değil. Ve hokey konusunda bu kadar bencil olduğum için benim de. Sıradan bir adam olsaydım - muhasebeci, doktor ya da başka bir şey olmak için üniversiteye gitseydim - birlikte olurduk. Yıllar önce asla gitmezdi. Ama hokey benim tek bildiğim şey. Ve o olmadan, nasıl bir canavar olacağımdan korkuyorum.

Sanırım onsuz olduğum canavar gibi.

"Kızgınsın. Canın yanıyor. Bu yüzden, tıpkı Hardy'nin aynı şeyleri yaşadığında yaptığı gibi, öfke nöbeti geçirmene izin vereceğim. Ama uzun sürmeyecek, Link. Sonsuza kadar izin vermeyeceğim." Beni işaret ediyor. "O yüzden bir an önce kendine gel. Ve eğer bu oyununu etkiliyorsa, kışını kaldırıp yedek kulübesine otur."

"Siktir git," diye homurdandım.

"Duştayken zaten yaptım." Kasıla kasıla uzaklaşmadan önce sırtıyor.

Pencereden uzaklaşıp üst kata çıkıyorum. Kendime daha fazla işkence etmeye karar vererek odasına giriyorum ve etrafa bakıyorum. Tüm eşyaları gitmiş olsa bile, burası hala onun gibi kokuyor. Meyvemsi ama bunaltıcı değil.

Etrafıma bakındım, geride bir şey bırakmadığını gördüm. Bana rastlama umuduyla uğramak zorunda kalmayacak. Bundan emin oldu.

Boynumu yatağına doğru uzattım ve o zaman gördüm. Komodininin üzerindeki küçük keseyi. Yanında da kısa bir not.

Biraz şansa ihtiyacın olduğunda.

*Her zaman benim olduğun için
teşekkürler.*

-T

Ve onu . Ondan kalan son şey. Dört yapraklı
yonca.

Dört yapraklı
yoncamız. 18

Tate

En iyi arkadaşınıza aşık olmakla ilgili olan şey, işler kötüye gittiğinde sadece kalbinizin kırılması değil, aynı zamanda artık sizi daha iyi hissettirecek en iyi arkadaşınızın da olmamasıdır.

Boston'da onsuz geçen yıllar düpedüz berbatı. Ama sonra bize bir şans verme fikrini düşündüm. Gerçek bir şans. Ama bu da suya düştü ve alevler içinde kaldı. Ve şimdi, bir kampüsü paylaşıyoruz, birbirimize hiç rastlamıyoruz, yine de onun her zaman yakınımda olduğunun acı bir şekilde farkındayım. En azından şimdilik öyle. Los Angeles'a gidip beni unutana kadar.

Arkadaşlığımızın tek sembolü olan yoncayı bırakmak benim için bir Hail Mary idi. Ben yokken beni düşünmesini sağlamak için son çabamdı. Ama üç hafta önce taşındım ve ondan tek bir ses bile duymadım. Brody çok sık uğruyor. Ve muhtemelen sadece hayal gücüm olduğunu bilsem de, gecenin geç saatlerinde Link'in arabasının aynı gümbürtüsünü duyduğuma yemin edebilirim. Ve olduğunu bilsem de, Brody ortaya çıktığında

Bria ve benim için en sevdiğim ikramlarla birlikte. Acaba Link ona bunları getirmesini söyledi mi?

Bugünlerde bu kadar zavallıyım işte. Olan her şeyde, bitmediğine dair bir işaret arıyorum. Çünkü doğrusu, Link'le bir daha asla gülemeyeceğimi hayal bile edemiyorum. Beni bir daha ayı gibi kucaklamayacağı düşüncesine katlanamıyorum. Ve hayatın dönüm noktalarını arkadaşlığımız olmadan geçirmeyi hayal gerçekten hoşlanmıyorum.

Sanırım derinlerde bir yerde, bilinçaltımda, Georgia'ya geri dönersem yeniden bağlantı kuracağımızı biliyordum. Belki de içimden bir ses henüz işimizin bitmediğini biliyordu. Sanki yazacak bir bölümümüz daha varmış gibi.

Ama sanırım Tate ve Link'in hikayesi, bir kitabı açtığımızda hepimizin umut ettiği o sonsuza dek mutlu sonla bitmiyor.

Daha iyi bir not olarak, annem çok iyi durumda. Bu da işleri çok daha kolaylaştırıyor. Astronomi Merkezi'ndeki işime geri döndüğümde müdür Oliver'ın yerini doldurup dolduramayacağımı sordu. Daha önce yaptığımdan çok daha fazla evrak işi var ama haftada sadece birkaç gün binada çalışıyorum ve geri kalanını evden yapabiliyorum. Annemi kontrol etmek için haftada bir eve gittiğimden beri bu mükemmel bir şey.

Meyer'e ve bana çektiydikleri için özür diledi. Doktoru depresyon ve anksiyete için kullandığı ilaçların onu olumlu etkilemekten ziyade olumsuz etkilediğini söyledi. İlaçlarını değiştirdikten sonra çok daha dengeli bir hale geldi.

Sanırım intihara teşebbüs etmesi kadar korkunç bir şeyde bile bir umut ışığı vardı çünkü ihtiyacı olan yardımı aldı. Belki de hayat oyununda en kötü şeyler bir sebepten ötürü aynı anda başınıza geliyordur. Sadece o nedenin ne olduğundan henüz emin değilim.

"Karbonhidrat ve dondurmaya ihtiyacım var," diyor Bria odasından çıkarken. "Önce pizza, sonra da Breyers almak için markete gidebiliriz?"

"Breyers mı? Olamaz." Ayağa kalktım, başımı salladım. "Ben & Jerry's, bayan. Başka marka yok."

Gülüyor. "Pekala zaman, Ben & Jerry's olsun."

Onu kapıya kadar takip ediyorum, bana yanına taşınma fırsatı verdiği için minnettarım. Geçinmesi en kolay insan o ve biraz dağınık olsa da, benim sürekli mükemmellik ihtiyacımı dengeliyor. Benim yang'ımın yin'i gibi bir şey olduğu ortaya çıktı.

"Benimle takıldığın için teşekkürler," diyorum sandaletlerimi giyerken. "Brody muhtemelen bu gece seni özlüyordur."

"Eh, bundan emin değilim." Kaşlarını çatıyor, vücut dili sertleşiyor. "şöyle diyelim, ikimizin de bir molaya ihtiyacı var. En azından şimdilik."

Ona bilmiş bir bakış attım. "Dur tahmin edeyim. 'Arkadaş' olmak çok karmaşık bir hal aldı."

Ağzında bir çizgi oluşuyor ve omuz silkiyor. "Onun gibi bir şey, evet."

Kapıyı çekerek açıyorum ve yumruğumu ona doğru uzatıyorum. "Hos over bros?" Onunkini benimkine vurarak gülüyor. "Hos over broooooos."

Bağlantı

"Brody'nin morali bozuk. Link *her zaman* kötü bir ruh halinde. Hunter da telefonunu benimle sohbet edecek kadar uzun süre elinden bırakmıyor." Kampüsün hemen dışındaki bir pizzacının barında oturan Cam suratını asıyor. "Hepiniz berbatsınız. Ben eve, Addy ve Isla'nın yanına gidiyorum. Benimle konuşurlar."

Hunter başını kaldırıp omuz silkiyor. "Üzgünüm Kaptan. Nasıl olduğunu bilirsin." "Git tek boynuzlu atlar ve kelebeklerle oyna," diye takılıyorum ona, yan tarafına dirsek atarak.

"Bir grup Debbie Downer'la birlikte olmaktan daha iyidir," diye karşılık veriyor. "Ben yokum."

Biramı dudaklarıma götürüp gözlerimi deviriyorum. "Pansy."

"Huysuz bir Gus olmaktan iyidir," diyor ve gitmeden önce omzumu okşuyor.

Haksız değil. Brody'nin bütün gün kışında kıl vardı. Neden böyle olduğunu sorduğumda sinirlendi ve çekip gitti. şimdi hepimiz burada oturuyoruz. Huysuz ve sessiz.

Kutlama yapıyor olmalıydım, geçen hafta Los Angeles Kings'in genel menajerine sözlü olarak cevap verdim ve takımın bir parçası olmak istediğimi söyledim. Yine de o telefon görüşmesinde bir şeyler doğru gelmedi. Doğrusu, bir şekilde kendimi iğrenç hissediyordum. Sanki sonunda ruhumu satıyordum ve profesyonelliğe geğtiğimi iddia ederek para kazanacaktım.

"Yine karşılaştık Bay Sterns," diyor yanımda yarı tanıdık bir ses.

Kaylee'nin Cam'in yerine oturup hızlıca karışık bir içki sipariş etmesini izliyorum.

"Başka bir cesaret mi?" şaka yapmaya çalışıyorum ama duygusuzca geliyor.

"Hayır, bu gece olmaz." İçkisinden bir yudum alıyor ve bana gülümsüyor. "Nasılsın? Senin ... geçmişin nasıl?"

Taburemde rahatlayarak iç geçirdim. "Sanırım artık geçmişte kaldı."

Başını omzuma yaklaştırarak, beni daha iyi tanımaya çalışan biri kadar çapkın görünmüyor.

"Peki bu konuda ne hissediyorsun? Çünkü sana söylemek zorundayım Link, geçen hafta buraya birkaç kez geldim ve her seferinde bu taburede oturmuş, dümdüz karşıya bakıyordun."

"Stalker," diye mırıldandım. "Belki de sadece bu tabureyi seviyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

Brody ve Hunter sessizce yanımda otururken ikimiz de içki sipariş ederek temelde hiçbir şey hakkında konuşmaya devam ediyoruz. Sonunda Hunter gidiyor ama Brody aynı yerde kalıyor ve bira üstüne bira sipariş ediyor. Ve onu haftalardır ilk kez içerken gördüğümü fark ediyorum.

Yeterince bira içtikten sonra Kaylee'ye Tate'ten ve tüm bu durumun ne kadar berbat olduğundan bahsediyorum. Birkaç kez güldüm bile. Haftalardır ilk kez, o bıçak gibi acı biraz olsun hafifliyor.

Ta ki odanın diğer tarafından gelen sesini duyana kadar. Ve sesi takip etmek için başımı çevirdiğimde, onu gördüğümde nefesim kesiliyor.

Yorgun görünüyor ve belki de birkaç hafta öncesine göre biraz daha zayıflamış. Ama, lanet olsun, o mükemmel. Karanlık bir odadaki bir melek gibi her yeri aydınlatıyor. Oturmak için beklerken Bria'ya gülümsüyor, ama beni fark edip gözleri Kaylee'nin kolumdaki eline kayınca gülümsemesi hemen kayboluyor.

Odanın öbür ucunda bile tokat yemiş gibi irkilmesini izliyorum. Bria'ya bir şeyler fısıldadığında ve Bria bana randevudaymışım gibi baktığından emin olduğum şeye baktığında, hızla dönüp restoranı terk ediyorlar.

Onun peşinden koşmamalıyım. Burada kalmalı ve muhtemelen Tate gibi bir el arabası dolusu yükü ya da onu görmemi yasaklayan bir annesi olmayan bu hoş kızla konuşmaya devam etmeliyim. Yapmalıyım. Siktir, yapmam gerektiğini biliyorum.

Ayağa kalkmadan önce ona "Hemen döneceğim," diyorum.

"Tamamdır," diyor tatlı tatlı ve iyi bir kız olduğu çok açık. Ama o benim kızım değil.

Masa bekleyen insan kalabalığını yararak Bria'nın arabasına yaklaştığını görüyorum.

"Tate," diye bağıarak ona doğru yürüyorum. "Bekle."

"Hayır," diye karşılık veriyor ve kapıyı açıyor. "İşte sana bir fikir: git kendini becer."

"gibi değil," diyorum hızla, o içeri girmeden kapıyı iterek kapatıyorum.

"Neye benzediği umurumda değil. Benden uzak dur," diye hırlıyor, aniden kızgın bir kurda benziyor. "İçeri geri dön, Link."

"T, dur. Kızgın olduğunu söyleyebilirim-"

"Bana T demeyin. Arkadaşlarım ve ailem bana T der. Ve pislik olan insanlar benimle konuşmaya ihtiyaç duymazlar, bu yüzden bana hiçbir şey demezler."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ters ters bakıyor ve bu manzara karşısında sikim seğirmiyorsa ne olayım.

"Beni terk ettin, aslında hiç birlikte olmadığımız için buna öyle diyebilir miyiz? Bil bakalım ne oldu? Ben istediğim kişiyle birlikte olurum, sen de istediğin kişiyle birlikte olursun, zaten olduğun gibi. Benim üzerimde kontrol sahibi olmaya çalışmayı bırak. Anladın mı?"

"Ne demek istedin, kiminle istersen onunla takılırsın?" Burun deliklerim alevlendi. "Şimdiden biriyle mi görüşüyorsun? Bunu mu söylüyorsun?"

"Bana bunu sorma hakkını kaybettin," diyor başını eğerek. "Yani, benimle birlikte olmak istemiyorsan -*gerçekten* benimle birlikte olmak- hemen şimdi çek git. Kafamı karıştırmayı bırak."

"Tate, yapamam-"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Sadece benimle biraz daha oynamak istiyorsun. Hayır, teşekkürler."

"Sterns, neler oluyor?" Brody arkamızdan sesleniyor. "Siz iyi misiniz?"

Tate yumuşak bir sesle, "Biz iyiyiz Brody," diye cevap veriyor. "Hepinize iyi geceler." Kolumun altına girerek kapıyı açtı ve içeri tırmandı. Bırakıyorum

Bria ikinci bir bakış bile atmadan onu uzaklaştırdı.

"Sıçıp batırdım," diye fısıldıyorum, arka lambaları kaybolurken yere çöküyorum. "Gerçekten, *gerçekten* sıçtım."

Yanımda duran Brody elini omzuma koyuyor. "Evet. Ben

"

Zamanlama her şeydir derler. Sanırım haklılar çünkü ben hazırdı, bu onu korkuttu. Şimdi hazır ama annesi yüzünden yapamıyorum.

Diyorum ki, zamanlamayı sikeyim. Arkadaşlarına aşık olmayı da sikeyim. 19

Bağlantı

Günlük hayatta zorlanıyor olabilirim ama bunu buza yansıtmayacağımdan eminim. Sezonun yarısına yaklaşıyoruz ve bu şekilde oynamaya devam edersek, şanslıysak Frozen Four'daki yerimizi garantileyebiliriz.

Antrenmanlar, ev ödevleri ve gecenin rastgele saatlerinde Tate'in dairesine uğrayıp hiçbir şeyin yolunda gitmediğinden emin olmak dışında yapacak hiçbir şeyim yok. Evin gerçekten sessiz olduğu bazı gecelerde barda takılmaya devam etme isteği beni hala cezbediyor ama çoğunlukla sadece oyuna odaklanmaya çalışıyorum. Ne de olsa bu işin içindeyim.

Geçen hafta sonu kardeşim Logan'ın takımını yendik ve bu acı bir tatlıydı. Hem kaybettiğimiz için üzüldüğünü hem de takımımın namağlup bir sezon geçirmeye devam ettiğini görmekten mutlu olduğunu biliyorum. Keşke o da Brooks'a gelseydi. O bizim takımımızda olsaydı, daha da büyük bir tehdit olurduk.

Son periyodun ikinci yarısında rakiplerimiz yoruluyor gibi görünüyor. Koç LaConte sert biri olabilir ama onun programı yorulmanın bizim için kolay bir şey olmamasını sağladı. Hepimiz sanırım şimdiye kadar olduğumuz en iyi formdayız ve bu onun sayesinde. Bazı günler bunun için ona lanet okuyabilirim ama bu gibi maçlarda değil. Çok güçlü çıkan, bizi diken üstünde tutan ama sonunda dağılan ve yıpranan bir takıma karşı. Yine de bu pes edeceğimiz anlamına gelmiyor. Kesinlikle hayır.

Bazen buzda Cam'le birbirimizi en az kendimizi tanıdığımız kadar iyi tanıdığımıza yemin edebilirim. Bir sonraki hamlesini o daha yapmadan biliyorum, hatta bu hamle asıl planın bir parçası olmasa bile. Ve bunun birlikte çalıştığımız son sezon olacağı için hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Adamın arenada yaptığı her şey zarafetle. Öyle olmadığını bilsem de neredeyse zahmetsiz gibi görünüyor. O kadar iyi.

Bu gece de farklı değil, gol için gol atıyoruz ve son düdük çalana kadar sorunsuz bir şekilde birlikte çalışıyoruz.

Ve her zaman yaptığım gibi, onu aradım. Boston'da olduğu yıllarda bile kalabalığı hızlıca tarardım. Beni izlemek için orada olmadığını bilirdim ama keşke olsaydı derdim.

Belki de her zaman yanımda taşıdığım dört yapraklı yonca böyle gecelerde işe yaramıyor. Ve evet, muhtemelen kazandığımızda ve bende olduğunda hepsi bir tesadüf. Ama onu bana o verdi. Bu yüzden on iki yaşımdan beri taşıdığım gibi hep taşıyacağım.

Soyunma odasındaki herkes ışık hızıyla duş alıyor ve giyiniyor. Etrafta hızla koşuşturuyor, buradan çıkmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ben mi? Maçın bitmesini istemiyordum. Zaman dolduğunda ve buzlu terk etmek zorunda kaldığımda, sadece ben ve Tate'le ilgili düşüncelerim vardı.

Ayrıca, birçoğu onları izlemeye gelen ailelerine acele ediyor. Kardeşlerimin sporla ilgili kendi işleri var. Babamın da buraya gelmeyeceğinden eminim.

Bayan Fenton için düzenlenen yardım yemeği için eve geldiğimden beri onunla konuşmadığım için suçluluk duyuyorum. Ama şimdi evde ve daha iyi olduğuna göre, eve gidip onu ve Clyde'ı ziyaret etmem gerektiğini biliyorum.

Ve benim babam.

Ama eve gittiğimde hep ayak bağı oluyormuşum gibi hissediyorum. Burada kalırsam, kimseyi rahatsız etmem.

Tişörtümü yavaşça başımın üzerine çekerken, Hunter yanıma geliyor.

"İyi misin, ihtiyar delikanlı?" dedi, beni süzerek. "Son zamanlarda keyifsiz görünüyorsun. Bugünlerde Los Angeles Kralı olan bir adam için garip bir durum."

"Ben iyiyim." Spor ayakkabılarımı giyiyorum ve ona sırtıyıyorum. "Bugün terapi yok, lütfen."

"Siz sıkıkların her zaman benim terapime ihtiyacı var," diye kestirip atıyor. "Bu iş için para almalıyım."

"Haksız değil," diyor Cam, elinde spor çantasıyla. "Ama bir keresinde kız arkadaşımı çalmaya çalışmıştın, o yüzden sanırım ödeştik. Özellikle de seni eşek sudan gelinceye kadar dövmediğim için."

Hunter ellerini kaldırdı. "*Bir* akşam yemeği randevusuydu-"

"Randevu değildi!" Cam onun sözünü keser. "Garip bir yemek gibiydi. İki tamamen yabancı arasında paylaşılan. Biri tüm zaman boyunca beni düşünüyordu." Brody'ye yumruk atıyor.

"Öyleydim. Beni yakaladın." Hunter omuz silkti.

Cam gözlerini devirir. "Addy'yi kastetmiştim, seni pislik."

Geçen yıl, Cam ve Addison'ın bir tür gizli ilişkileri vardı ve araları açıkken Hunter onu akşam yemeğine davet etti. Cam bundan hoşlanmadı ve gerçek Cam Hardy tarzıyla randevularını mahvetti. Her şey yolunda gitti çünkü Hunter bunu sadece o zamanki eski kız arkadaşını kıskandırmak için yapıyordu. Ve şimdi, hepimiz en iyi arkadaş olmaya geri döndük.

Brody'ye bakıyorum. "Çok görünüyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Yaşlı karısı Kulüp 83'te. Oraya gidip kendisine ait olanı korumalı," diye araya giriyor Cam, aptal gibi sırtarak. "Öyle değil mi, O'Brien?"

Brody sinirli görünüyor ve başını Cam'e yaklaştırıyor, Cam'in gözleri açılıyor.

"Siktir, özür dilerim," diye mırıldanıyor Cam, gözleri beni buluyor.

Ayağa kalkıp Brody'ye doğru yürüdüm. "Dur tahmin edeyim. *Kız* orada."

"Ben hallediyorum, Sterns. Şimdi oraya gidiyorum. Uzaktan göz kulak olacağım." Omzuma vurdu. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ondan uzaklaşarak hızla çantamı aldım ve kapıya doğru yöneldim.

Oliver da kulüpte olabilirdi, gölgelerden izliyordu. Ona tekrar saldırmak için mükemmel zamanı bekliyordu.

Bunun olmamasını için orada olmalıyım.

Tate

Bria içkisinden uzun bir yudum alarak, "Kızım, işte ihtiyacımız olan şey buydu," diye neşeleniyor.

Kulüp 83'ün etrafına bakıyorum ve kötü bir şey olduğu düşüncesinin aklıma gelmesine izin vermemeye çalışıyorum. Oliver gitti - en azından öyle olmasını umuyorum. Ve bir olayın üniversite kariyerimin geri kalanını şekillendirmesine izin veremem. Ayrıca, olaydan bu yana kendimi savunma konusunda kendimi geliştirdim ve hatta küçük çapraz çantama koymak için küçük bir şok tabancası ve biber gazı aldım. Biri benimle uğraşmak isterse, kaba bir uyanışla karşılaşacak.

"Brody bu akşam maça gelmediğin için çok kızacak, biliyorsun," diye bağıryorum müziğin sesini bastırarak. "Bu tür konularda çok hassastır."

Arkadaşlıkları hâlâ tuhaf bir noktada gibi görünse de, yeniden konuşmaya başladılar ve bu da beni mutlu ediyor. Brody inatçı ve gömleksiz, dövmele kaslı bir adamın altında ... hasarlı. Ve Bria gibi güçlü bir kadın onun başına gelen en iyi şey olurdu. Tabii onu hayatına alabilecek kadar kendine *gelebilirse*.

"Anlaşacaktır. Ayrıca, onlar kazandı, bu yüzden orada kimin olduğunu umursamayacaktır," diye karşılık veriyor. "Seni bu gece eğlenmen için getirdiğimi biliyor." Omzunu omzuma çarparak gülümsüyor. "Ve senin eğlenmen onun için benim maçta olmamdan çok daha önemliydi. Onun sözleri, benim değil."

"O iyi biri," diyorum ona, zaten bildiğini bildiğimden. "Çoğu insan onun ne kadar iyi olduğunu bilmiyor. Senin bilmene sevindim."

Yüz ifadesi bir an için kasvete bürünüyor ve sonra bunu üzerinden atıyor. "Hadi dans edelim!" diye bağıryor, kaşlarını kaldırarak. "Ne diyorsun, *Tater Tot*?"

Biramdan uzun bir nefes çekip bitirdikten sonra ayağa kalkıyorum. "Evet diyorum!"

Dans pistine doğru ilerlerken, sanırım ikimiz de erkek sorunlarımızı unutmaya çalışıyoruz ve sadece kığımızı sallayıp olduğumuz gibi üniversiteli kızlar gibi davranıyoruz. Ve Bria ve Brody'nin bir çift olamamalarının tek iyi yanı ne? Konu yakışıklı erkeklerle dans etmeye gelince o benim ekürim olabiliyor.

Her ihtimale karşı çantamı her zaman yanımda taşıyorum. Ve dans pistinde birçok insanla birlikte iyi aydınlatılmış bir yerde kaldığımızdan emin olurum.

Bria önümde, Miley Cyrus'un "Flowers" şarkısıyla dans ediyoruz. İkimiz de şarkı sözlerini söylüyor ve sesimizin ne kadar berbat çıktığına histerik bir şekilde gülüyoruz. Terliyim ve muhtemelen kokmaya başladım. Ama gerçekten eğleniyorum. Bir daha olacağını hiç düşünmediğim bir şey.

Şarkı Tate McRae'den "10:35 "e geçiyor ve gecenin çoğunda birlikte takıldığımız çocuklardan birkaçı arkamızdan geliyor. Bir adamın kollarında dans ediyorum, kendimi tamamen bırakıyorum ve hiçbir şeyi umursamıyorum.

Beynim bana yine oyun oynuyor ve Link'in gözleri üzerimdeymiş hissettiriyor. Ve hayal ettiğimi bilmeme rağmen... bu bende daha seksi dans etme isteği uyandırıyor. Ve tamamen deli biri gibi, adam oymuş gibi davranıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Link'in ellerinin bu rastgele kişinin değil de benim belimde olduğunu hayal ediyorum. Ve Link'in kokusunu içime hatırlamaya çalışıyorum.

Morgan Wallen'dan "Last Night" çaldığında gözlerimi açıyorum ve Brody'nin Bria'yı bulduğunu fark ediyorum. Her ne kadar Bria'nın başka bir adamla dans etmesini soğukkanlılıkla karşılamaya çalışsa da sinirlendiği çok açık.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye bağıryorum ve ikisi de başını sallıyor.

Kalabalığın arasından geçip kapıyı iterek açıyorum ve aynaya bakarken kıkırdayan iki sarhoş kızı görüyorum. Beni görünce kaşlarını çatıyorlar ve yanımdan geçip kulübe geri dönüyorlar.

Bir kâğıt havlu alıp ıslatıyorum, serinlemek için yüzüme ve göğsüme sürüyorum. Gözlerim hafifçe kan çanağına dönmüştü ve saçlarım dans etmekten dağılmıştı.

Kapı hızla açılıyor ama kim olduğuna bakmaya zahmet etmiyorum. Ta ki bir çift kol beni lavaboya sıkıştırana ve bir çift tanıdık mavi göz aynadan bana bakana kadar.

"Link," diye fısıldıyorum, yansımasına bakarak. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Neyi nasıl yapacağım?"

"Ben başka birinin bana dokunması düşüncesine bile katlanamazken, sen başka bir adamın elleri vücudunun her yerindeyken nasıl dans ediyorsun?" Gözleri kararıyor. "Az önce görmek zorunda kaldığım şeyi izlemek göğsümden bıçaklanmaktan daha kötü, T."

Hızla dönerek, kolları beni hâlâ lavaboya hapsederken ona ters ters bakıyorum. "Senin için bir çözümüm var. Gerçekten çok basit." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dur. Beni izlemeyi. Beni."

Göğsü kabarırken ve burun delikleri açılırken eli enseme kavırıyor. "Keşke bunu yapabilseydim, Tate. Hayatımı çok daha kolay hale getirirdi."

Ben itiraz edemeden, ağız benimkinin üzerinde, beni sersemletecek şekilde öpüyor, ağzının içinde inlerken bu resimdeki yanlış olan her şeyi unutturuyor.

Bir elini kışımın altından geçirerek beni yukarı doğru çekti ve bizi kabine götürdü, kapıyı arkasından kapattı ve beni kapıya doğru bastırdı.

Kendimi kontrol edemeyerek onu geri öpüyorum, dilimin ucu ağzının içinde kayıyor. Ben farkına bile varmadan kotunu indiriyor, elbisemi yukarı çekiyor, tangamı yana itiyor ve bir anda içime girerek beni inletiyor.

Geri çekiliyor, yüzünü boynuma gömüyor ve beni tekrar tekrar kapının soğuk metaline doğru itiyor. Elleri kalçalarımın dolanıyor, etimi kazıyor.

Hızlı ve öfkeli. Ve ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Bana bakmak için geri çekildiği an, bedenimin kendini bıraktığı andı. Muhtemelen bunu hak etmeyen bir adama teslim oluyorum ama buna ihtiyacım var. Görünüşe göre onun da ihtiyacı var, çünkü içimde seğirdiğini hissediyorum, tam kapı açılıp içeri biri girerken çözülüyor.

Orgazmımın zirvesine ulaştığımda haykırmaya dürtüsüne karşı koyuyorum ve en küçük bir inilti benden kaçtığında, elini ağzımın üzerine koyuyor ve bir şekilde yoğunluğu artırıyor.

Sonunda, her kimse kapıyı açıyor ve çıkıp gidiyor. Bizi bir kez daha yalnız bırakarak. Sadece bu sefer, saf, umutsuz bir ihtiyaçla kör olmadım. Ama az önce yaptığımız şeyin soğuk ve sert gerçekliğiyle yüzleştim. Ve bunun beni iyileşme sürecimde muhtemelen haftalarca geriye götürdüğü gerçeğiyle. En azından.

Geri adım atarak ayaklarımın yere kaymasına izin verdi. Elbisemi hızla aşağı kaydırıyorum ve etrafından dolaşıyorum.

Aynada onu gördüğümde elim kapının üzerindeydi. Gururlu ya da memnun görünmüyordu.

Kırılmış görünüyor. Annesinin kanser olduğunu yeni öğrenen, kurtarmayı çok istediğim o çocuğa benziyor.

Ama Link'in benimle öğrendiği gibi, size izin vermeyen birini kurtaramazsınız. Ve bunu yapmak beni öldürse de, kapıyı açıyorum... ve en iyi arkadaşşımdan uzaklaşıyorum.

Ve bu sefer, asla arkama bakmadım. 20

Bağlantı

Takvim 25 Aralık'ı gösteriyor. *Noel günü*. Ama annem gittiğinden beri her yıl olduğu gibi, bu da başka bir gün gibi geliyor. Sadece daha iç karartıcı.

Tatillerde kardeşlerimin ve benim üzerime çöken bir karanlık var. Babamın da. Şükran Günü'nde eve gelmediğim için şanslıydım. Ama Trav Noel için burada olmamız gerektiğini düşündü ve babamızın bizi burada istemediği çok açık olsa da yine de buradayız.

Dün gece buraya geldiğimden beri Tate'in annesine kimse gitmedi. Tatil için ne yaptıklarını bilmiyorum ama evde kutlamadıkları çok açık. Brody aracılığıyla Tate'in annesini takip ettim. Ve şu anda o kadından nefret etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama Tate'in annesinin iyi olduğunu ve sonunda her şeyi yoluna koyduğunu duyduğuma sevindim. İşin aslı, Tate'in annesine bana olduğundan daha çok ihtiyacı var. Bu yüzden, bunu yapmak beni öldürse de, çekip gitme kararım kolay oldu.

Noel yemeğimizi yemeyi bitirdik. Yemekten kastım, Logan ve benim dışarı çıkıp aldığımız pizza, kanat ve galetalar. Ağaç yoktu, Carter tavan arasında küçük bir tane bulup aşağı getirdi.

Babam hiç hediye vermiyor. Yıllardır vermedi. Sanırım daha önce hiç yapmak zorunda kalmadı çünkü alışverişi hep annem yapardı. Ve şimdi, sanırım bununla uğraşmak istemiyor,

Kardeşlerim ve ben her yıl birbirimize bir şeyler alırız. Ve her yıl, babamıza da bir şeyler vermek için birleşiriz.

Her zaman beceriksizce açıyor, "Teşekkür " diye mırıldanıyor, sonra da kalkıp bizim yaptığımızı düşündüğü pisliği temizliyor.

Bu yıl da durum farklı değil.

Yeni aletler ve iş pantolonu ile birlikte iş için ona aldığımız yeni atölyeyi açtı ve "Teşekkür " ve şimdi ortalıkta görünmüyor.

Pencereden dışarı baktığımda, Clyde'ın araba yolunu temizlemek için yaprak üfleyici görünce gözlerimi kısıyorum. Koltuktan zıplayarak spor ayakkabılarımı giyiyorum ve yolun karşısına koşuyorum.

"Hey, izin ver senin için yapayım, Clyde." Elimizi uzattım ve o da bana sırtıttı.

"Mutlu Noeller, Link," diyor neşeyle. "Neden Noel'de yaşlı bir piçin garaj yolunu temizlemek istiyorsun ki?"

"İnan bana, bu benim yaptığımdan daha iyi-" Başka bir şey söylemeden duruyorum. "Yapacak başka bir şeyim yok. Ayrıca, yaşlı olduğumu söylemiştin. Yaşlı gözlerinle toprak yığınlarını gözden kaçırmadığını nereden bileceksin?"

Gülüyor ve bana üfleyiciyi uzatıyor. "Sanırım bu konuda haklısın, oğlum. Sonra da Caroline yeterince iyi bir iş çıkaramadığım için bana kızacak." Eve doğru dönerek işaret ediyor. "İşin bittiğinde içeri gel ve bizi gör, duydun mu?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Sizi görmeye gelmeden öylece çekip gitmezdim, siz daha iyi bilirsiniz."

"İyi adam," diyor içeri girmeden önce ve o kadar da iyi olmadığını bildiğim için yüzümü buruşturuyorum.

Tate

Teknenin suda ilerlerken çıkardığı ses ve güneşin tenime vuran ısıltısı kollarımı başımın üzerinde gererek esnememe neden oluyor. Kitabımı kapatıyorum ve eğlenceli bir şeyler yapmak için koltuğundan zıpladığını anladığım Meyer'e bakıyorum. Ve gözlerini kapalı tutan ama uyumadığını bildiğim anneme.

Bu yıl tatil için farklı bir şey yapmaya karar verdik. Annem evde olmak istemedi çünkü çok fazla anısı olduğunu söyledi. Meyer de Noel'i orada geçirmek istemedi çünkü sanırım bir ay önce annemizi küvette bulduğu için hala travma geçiriyordu. Peki ya ben? Link'le karşılaşma riskini almak istemedim. Bu yüzden Meyer Bahamalar'a bir gemi seyahati önerdiğinde hiç düşünmeden kabul ettim.

Birkaç kişi yanımıza gelip Harvey Tracy'nin ailesi olup olmadığımızı sordu. Aptal numarası yaptık, kim olduğunu bilmiyormuşuz gibi davrandık. Hatta başka bir sefer İngilizce bilmiyormuşuz gibi davrandık ve bu da onlardan çabucak kurtulmamızı sağladı.

Bu zamanı birlikte geçirmek üçümüz için de iyi oldu ve birkaç gün içinde sona erecek olması beni üzüyor.

Meyer ayağa kalkarak, "Pekâlâ," dedi, "bu kadar. Ben daha sonra yapacak bir aktivite bulacağım. Yirmi dakikaya dönerim."

O yürürken annemin gözleri açılıyor ve kıkırdıyor. "O çocuk, sana söylüyorum. Kırk beş dakikadır dinleniyoruz ve o şimdiden buna dayanamıyor."

Gülümsüyorum. Burada olduğum için mutlu olsam da, göğsümdeki acı hâlâ devam ediyor. Boston'a gittiğim gün başlayan ama Link'in bana o lanet ızgara peyniri yaptığı gece kaybolan acı. Ancak haftalar sonra kalbimi kırmaya karar verdiğinde geri döndü.

Beni ben yapan her zerrem onu özlüyor. Yorgun bir şekilde uyanıyorum ve günlerimi böyle geçiriyorum. Zamanın tüm kırık kalpleri iyileştirdiğini söylerler. Tanrım, umarım bu doğrudur.

"Konuş benimle, Tate kız," diyor annem, yüzünü bana dönmek için yan dönerek. "Bir teknedeyiz, okyanusta yüzüyoruz. Yemekler ölmek üzere. Personel mükemmel." Üzgün görünüyor. "Peki, sorun ne? Bazen zihinsel olarak check-out yaptığında nereye gidiyorsun?"

"Bu kadar fark edilir mi?" Mırıldandım. "Özür dilerim, umarım Debbie Downer gibi davranmamışımdır."

Elime uzanırken başını sallıyor. "Hayır, hayır, bebeğim. Olmadın. Ama uzun zamandır kendinde değilsin. Aslında en son ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Seni bir an görebiliyorum, ama sonra... farklı oluyorsun. Okul yüzünden mi? Baban yüzünden mi?"

Doğrulup saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve yükselen duygularımı yutkunarak geri çekiyorum. "Hayır, Link."

Oturduğu yerde ayağa fırlıyor, gözleri biraz daha açılıyor. "Link?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Onu her gün, her saat özlüyorum. Keşke yıllar önce bu kadar aptal olmasaydım. Sonumun onun gibi olmasından korktum-" Duraklıyorum, yanımda otururken neredeyse tüm suçu anneme atacağım için paniğe kapılıyorum.

"Ben mi?" sesi gıcırıyor. "Sonunun benim gibi olmasından mı endişeleniyordun?"

İçimi çektim, dürüst olmaya karar vermeden önce ona uzun uzun baktım. "Evet, öyleydin. Ve şimdi, korkunun beni hayatımı yaşamaktan alıkoymasına izin verdiğimi fark ediyorum. Onu seviyorum anne. Ve günün sonunda, o benim babam değil."

"Ama gazeteciler? Paparazziler? Bunların hepsiyle uğraşacak," diye ağzından kaçırıyor. "Baban zirvedeyken bundan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyor musun?" Gözleri parlıyor. "Düşündüm ki... Seni mahvedeceklerini düşündüm. Çok mutsuzdun."

"Her gün beni takip eden binlerce muhabire bile razıyım, yeter ki her gece evime gelsin." Gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. "Bazı insanlar için rahatsız edici şeylere katlanmaya değer. Ve Link, o benim için öyle biri." Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Ama ben onu mahvettim. Ve şimdi, asla benim olamayacak."

Ellerimi tutarak, yüzünde panik dolu bir ifadeyle bana baktı. yüz.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldıyor. "Gerçekten, gerçekten ."

Bağlantı

Clyde ve Caroline'ın araba yolundaki yaprakları temizlemek, kısa sürede onların tüm bahçesini temizlememe, son fırtınadan kalan tüm çalı çırpı ve döküntüleri temizlememe ve aşırı büyümeye başlayan birkaç dalı budamama dönüştü.

Ellerimi birbirine sürterek eve doğru ilerlemeden önce her şeyi kulübe geri koydum.

Kapıyı çalmak zorunda olmadığımı biliyorum. Eğer yapsaydım, Caroline bunu yapmak zorunda olmadığım için beni azarlardı. Böylece, her zaman yaptığım gibi, kapıyı yavaşça itip açtım ve içeri girdim.

Zencefilli kurabiye kokusu hemen burnuma çarpıyor. Onu tanıdığımdan beri Caroline hep bir şeyler pişirirdi. Annem öldükten sonra ailemi aylarca o besledi.

"İşte benim oğlum," diyor oturma odasına girdiğimde aşk koltuğundan. "Noel günü seni çalıştırdığı için Clyde'ın canına okudum."

Clyde ellerini kaldırdı. "Israr etti." Pencereden dışarı bakıyor. "Sanırım iyi iş çıkardın."

"Harikaydı," diye onu azarladıktan sonra tekrar bana bakıyor. "Mutlu Noeller, Link. Uğradığına çok sevindim. Artık çocuklar büyüdüğü için bu sokak eskisi gibi değil."

Boş koltuğa oturdum. "Mutlu Noeller. Gününüz nasıl geçti?"

Clyde yavaşça, "Her günkü gibi sanırım," diyor. "Baban nasıl?"

Arkama yaslanıp kollarımı sandalyenin kenarlarına dayıyorum. "Her günkü gibi, sanırım." Onun sözlerini taklit ediyorum. "O... idare ediyor, sanırım."

"Evet, yapabileceğimiz tek şey bu, değil mi?" Kaşlarını çattı. "Tate ve Meyer'in annelerini Noel'de götürdükleri gibi, onu da o tatillerden birine götürmeliydin. İşte bir tatil böyle geçirilir."

"Ne tür bir yolculuk bu?" Çok şaşırılmış gibi görünmemeye çalışıyorum, sanki benim için bir şey değilmiş gibi davranıyorum. "Nereye gittiler?"

"Oh, Tate sana söylemedi mi?" Caroline şaşırılmış görünüyor. "Noel gezisine gittiler. Bahamalar'a giden büyük bir gemi." Kafası karışmış bir şekilde tekrar başını sallıyor. "Bunu daha önce bilmediğine hâlâ inanamıyorum. Tate'in senin haberin olmadan bir şey yapacağını düşünmezdim."

Yere bakıyorum, konuyu değiştirmek için bir şeyler düşünmeye çalışırken ellerimi birbirine kenetliyorum ama Caroline pes etmiyor.

"Link, Tate'le aranızda neler oluyor?" Cevap bana doğru işaret etti. "Oraya gelip seni dövmek zorunda bırakma beni çocuğum. Bana ne olduğunu anlat."

Nefes alarak, onu dışarı itiyorum. "Şu anda gerçekten arkadaş değiliz. Aslında konuşmuyoruz bile."

"Neden olmasın ki?" Clyde homurdanıyor. "Ne yaptın sen?"

Elimi kaldırdım. "Neden benim yaptığımı varsayıyorsun? Tanrım."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor hemen. "Şimdi asıl soru, bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

"Clyde," diye uyarıyor Caroline, "sakin ol."

Tekrar arkama yaslanıp başımı sandalyenin pelüş sırtına yaslıyorum. "Hiçbir şey."

Clyde, "İçinde hiç beyin yok, evlat," diye homurdanır. "Bu utanç verici. Birbirini sizin kadar seven iki çocuk hiç görmemiştim. İlk günden beri birbirinize aşkıttınız."

"Durum biraz karışık, tamam mı? Ben onun için iyi değilim. Onun ihtiyacı olan ben değilim." Elim yüzümde gezdiriyorum. "Annesi bile öyle düşünüyor. Ben

Yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım. Ama yapamam."

Caroline yavaşça ayağa kalkar. "Bırakayım da siz konuşun." Önümde durup elime uzanmadan önce birkaç adım attı. "Onun için neyin iyi olduğuna Tate'in karar vermesine izin versen iyi olur." Elimini sıktıktan sonra bırakıyor ve yanağını okşuyor. "Mutlu Noeller, Link," diye tatlı tatlı fısıldıyor ve mutfağa gidiyor.

"Annesi Meg'in seni Tate'le birlikte istemediğini mi söylüyorsun?" Düşünceli bir şekilde etrafına bakınıyor. "Peki bu neden olabilir?"

"Çünkü Clyde, bu okul yılından sonra Kaliforniya'ya gidiyorum." Yutkunuyorum. "Los Angeles Kralı olacağım."

Başını geriye atıyor ve gözleri açılıyor. "NHL'ye girmeyi başardığını mı söylüyorsun?"

"Şey, evet. Sözlü olarak kabul ettim ama herhangi bir şey imzalamadan önce oraya uçup herkesle tanışmak ve detayları konuşmak istediğimi söyledim."

"Peki bunun seni ve Tate'i neden etkilediğini bana hatırlatır mısın?" diye alay ediyor. "Kahretsin, ikinizin kutlama yapıyor olması gerekirdi."

"Onun yaşlı adamı. Benimle asla bir gelecek görememesini sağladı."

"Sana şunu söyleyeyim, evlat. Sen onun bok kafalı babası değilsin." Burnu kırışıyor. "İşte bu adamın iyi bir kış tekmelemeye ihtiyacı var."

"Sadece o değil." Öne doğru eğilip kollarımı bacaklarımın üzerine koyuyorum ve ellerimi çırpıyorum. "Medyada olacağım. Haberlerde. İnternette." Yüzüm buruşuyor. "Başa çıkamayacağı her şey. Başa çıkmak zorunda da değil. Babasının ailesine yaşattıklarından sonra olmaz."

"Anlıyorum," diyor düşünceli bir şekilde. "Ve bunu sana Tate mi söyledi? Bununla başa çıkamayacağını mı?"

"Şey, hayır."

"O zaman bunu nereden buldun? O koca, yaşlı beyninden mi?" Ona endişeyle bakıyorum. "Söyleyemem."

"Saçmalık," diyor hemen. "Yapabilirsin ve yapacaksın da."

Cevap vermeyince, "Meg. Sana uzak durmanı söyledi ve Tate'in bundan haberi yok."

"Hemen hemen," diye iç geçirdim. "Bundan daha karmaşıktı. Ama bana başka bir seçenek bırakmadığını söyleyebilirim. Ve bunun için onu suçlamıyorum da. O korkuyor. Kızını kaybetmekten korkuyor."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, "Bu hiç hoşuma gitmedi," diye homurdandı. "Ama sana şunu sorayım Link. O kız ne kadar

sana ne ifade ediyor?"

"Önemli değil, Clyde-"

"Kahretsin, zeki bir çocuk olmana rağmen bazen çok aptal oluyorsun," diye bağırarak elini kolçağa vurdu. "Şimdi soruya cevap ver."

"O benim için her şey demek. O öldükten sonra artık hiçbir şeyin önemi yok," diyorum içtenlikle. "Ve o buzun üzerinde, tıklım tıklım dolu bir arenada Kral olarak oynarken bile hiçbir şeyin önemi olmayacak." Gözlerinin içine bakıyorum. "Etrafım bir deniz dolusu insanla çevrili olsa, hepsi adımları haykırsa, yine de onu ararım." Kalbim acıyor. "Her. Tek. Zaman."

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsundur, değil mi?"

Elimi başımın üstünde gezdirerek omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Peki ya Meg?"

"Meg korkmuş bir anne, kızını onun gibi incinmekten korumaya çalışıyor," diye açık açık cevap veriyor. "Ama şu anda ona yardım etmek yerine zarar veriyor. Ben de diyorum ki, bununla başa çıkmak zorunda, değil mi?"

"Bazı şeyler söyledim." Yaltaklanıyorum. "Artık beni isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

"Eğer sonsuza kadar birlikte olmayı planlıyorsanız, onu kızdıracak çok daha fazla şey söyleyeceksiniz." Kıkırdıyor. "Sana söz veriyorum. Ama o öfke ve hayal kırıklığı anlarında sizi neyin parçaladığı önemli değil. Önemli olan geri dönüp bunu düzeltmen." Ayağa kalkıp elini omzuma koyuyor. "Doğru olanı yap, Link. Tate gibi senin gibi bir mankafaya böyle bakan bir kızı kaybetmek çok yazık olur."

Göğsüm birden hafifliyor ve ona bakıp gülerken nefes almam kolaylaşıyor. Haftalardır ilk kez, belki de, sadece belki de, her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum.

Tate

Halka açık gemi güvertesinden kamaramıza geçtikten sonra annem yatağın kenarına oturdu ve yanındaki yeri okşayarak

Ben de aynısını yapacağım.

Sesini sakın tutarak, "Link'le aranızdaki şeylerin nasıl bittiği için kendini mi suçluyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum haliya bakarak. "Onu tanıdığım süre boyunca, profesyonel sporcu olan biriyle asla birlikte olamayacağımı defalarca dile getirdim. Buna kafayı takmıştım." Nefes alırken dudakımı ısırıyorum. "Kings'ten o telefonu aldığı anda onunla asla gitmek istemeyeceğimi düşünmesine şaşmamalı. Ya da neden göz önünde olmanın beni etkileyeceğini düşündü."

"Peki öyle mi?" Boğazını temizliyor. "Tekrar göz önünde olmak seni olumsuz etkiler mi?" Saçımı geriye doğru tararken eli omzuma dokunuyor. "Dürüst olmak gerekirse."

"Kolay olmazdı, o kadarını biliyorum." Gözlerimde yaşlarla ona doğru dönüyorum. "Ama onun yanımda olmaması kadar da zor olmazdı." Burnumu çekiyorum. "Bu cehennem, anne. Gerçek bir cehennem. Her gün ve her gün. Ve uyuyamıyorum. Zar zor yemek yiyebiliyorum." ya da yutkunmaya çalışıyorum. "O benim en iyi arkadaşım, evet. Ama aynı zamanda sevdiğim adam. Çocukluğumuzdan beri ona aşığım." Omuz silkiyorum. "İlk aşkıyı unutamamanın normal olduğunu söylediklerini biliyorum ama bu öyle bir şey değil. Çok daha fazlası."

Avucuyla yanağımı okşamadan önce eli başımdan aşağı iniyor. "Çok üzgünüm, Tate."

Benden küçük, hüznü, acınası bir kahkaha yükseliyor. "Ne için? Sen bir şey yapmadın ki."

"Hayır, ben yaptım" diyor, bana endişeyle bakarak. "Lütfen sana söylemek üzere olduğum şey için beni affedeceğine söz ver. Seni kaybedemem bebeğim."

"Neden sen?" Başım ondan geriye doğru kalkıyor.

Dokun. "Ne yaptın sen?"

"Bunun en iyisi olduğunu düşündüm," diye fısıldıyor. "O yolda ilerlemeye devam edersen, kendi hayallerin yerine Link'in hayallerini kovalarsan, kendini kaybedeceğinden korktum. *Onların*, bu dünyadaki yargılayıcı hıyarların, beni mahvettikleri gibi seni de mahvetmelerini istemedim."

"Ne olmuş yani?" Başım dönüyor. "Onu gönderdin mi?"

"Evet. O gün hastanedeydim. Daha yeni uyanmıştım ve onu orada gördüm. O hapları aldığımda aklım başımda olmasa da, onları almanın ne anlama geldiğini biliyordum. Bir gün onun sen olabileceğin düşüncesi?" Sesi kırılır. "Sadece onların sana da ulaşmasını istemedim."

Artık büyüdüğün ve kendini babandan ve onun hayranlarından daha fazla ayırdığın için çok iyi gidiyorsun."

biraz mesafe koyarak hızlıca ayağa kalkıyorum.

Ne dediğini tam olarak anlayamadan bir ileri bir geri yürüyorum.

Kendini yukarı iterek beni takip ediyor. "Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, bunu asla yapmazdım! Ama acı çekiyordum. Utanmış ve mahcup bir şekilde uyandım. Ve kendini taşıma şeklinden, ne kadar hafif olduğunu, senin ve onun birlikte olduğunuzu biliyordum. Kendi gerçekliğime baktım ve paniğe kapıldım." Beni durdurarak yüzümü tuttu ve alnını yüzüme dayadı. "O zaman yaptığım her şey sevgiden kaynaklanıyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi."

"Arkamdan böyle bir şey yaptığına inanamıyorum," diye inliyor sesim. "Sana güvenmiştim. Sen, Link ve Meyer güvendiğim tek üç kişisiniz. Ve şimdi, senin ve Link'in bunu benden sakladığınızı biliyorum."

"Onu suçlama tatlım," diyor hemen. "Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama ona gerçekten başka bir seçenek bırakmadım. Peki bunu yapmak? Bu onu kırdı."

Tekrar yatağın kenarına oturup başımı öne eğiyorum. "Peki, şimdi ne olacak? Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor anne?"

Yanıma gelerek iç geçirdi. "Birkaç gün içinde bu gemiden indiğimizde, sanırım seçimini yapacaksın. Ama bunun senin için zor olacağını sanmıyorum, değil mi?"

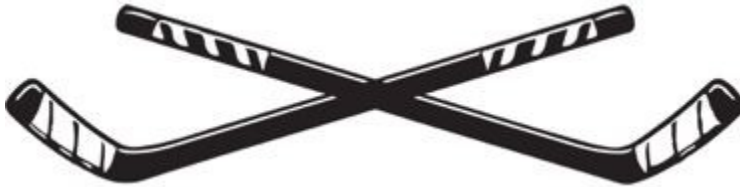
Cevap vermeyince kolumu okşadı. "İhtiyacın sürece bana kızgın olabilirsin. Seni anlıyorum. Gerçekten her şeyi berbat ettim. Çok özür dilerim, Tate. Baban gibi ben de seni hayal kırıklığına uğrattım."

Sözlerini duyuyorum ama cevap vermiyorum. Çünkü açıkçası çok kızgınım. Tüm bunları sindirmek ve sakinleşmek için zamana ihtiyacım var.

Bunu tam olarak anlamam biraz zaman almış olabilir. Ama gerçek şu ki, Link'i seçmek asla zor bir karar olmayacak. Her seferinde onu seçeceğim. Ama şimdi soru şu... O yine de beni seçecek mi?

Tanrım, umarım

öyledir. 21

Bağlantı

Geçtiğimiz üç gün, en hafif tabirle, tam bir bok .

Noel günü, çok kolay çekip gittiğimi fark ettim. İstedğim şey için mücadele etmemiştim ve Clyde gibi yaşlı bir puştla konuşurken korkakça bir çıkış yolu seçtiğimi biliyordum. Tate'i arayıp ona gerçeği söyleyemezdim. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ayrıca, telefonunu sayısız kez aradım ve telesekretere düştü. Biraz araştırdıktan sonra geminin tam olarak hangi limana ve ne zaman geri döneceğini öğrendim. Antrenman için Brooks'a döndükten sonra yola çıktım.

Şimdi, işte buradayım. Elimde Tate'in en sevdiği çiçeklerden oluşan bir buket -zambak- ve cebimde dört yapraklı bir yonca ile liman terminalinde duruyorum çünkü yaptığım hareketten sonra alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

Tate beni hiç germedi. Bunun için her zaman çok yakın olduk. Ama tam burada, şu anda... Dehşete kapıldım.

Büyük bir insan kalabalığı yavaşça liman terminal binasına giriyor ve dışarı çıkmadan önce binanın diğer tarafına doğru ilerliyor. Ben binanın tam ortasında durup onun yüzünü ararken, bavullarını çeken ve bebek arabalarını iten insanlar yanımdan geçip gidiyor.

Açık çift kapıdan geçerken Meyer ve Meg'in arasında yavaşça ilerliyor. Her adımını dikkatle atıyor, kimseyi yolundan çekmek ya da kimsenin ayağına basmak istemiyor. Ve bana doğru baktığında, onu görünce nefesim kesiliyor.

Cildi bütün hafta güneşte kaldığı için parlıyor ve saçları tekrar düz kahverengiye dönmüş. Kısa bir şort ve beyaz bir bluz giymiş, ona dokunma isteğiyle avuçlarım terliyor.

Doğrudan bana bakarken gözleri kısılıyor, sonra tüm yüzü aydınlanıyor ve gülümsüyor.

Koşar adımlarla kalabalığın arasından geçerek tam önüme gelene kadar .

On

u. "Merhaba," diyorum, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken ona bakıyorum.

"Um... merhaba." Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Nasılsın?"

Şu an burada mısın? Annem mi aradı seni?"

"Lanet telefonum çalışsaydı arardım," diyor Meg . "Ama hayır, çalışmadı. Dışarıda bekleme alanında olacağız." Elimi okşadı.

ama gözlerim kızıninkilerden hiç ayrılmıyor. "Acele etme."

Çiçekleri bavulunun üstüne koyup her şeyi açıklamak için ağzımı açıyorum. Ama ben daha açıklayamadan, Tate'in küçük ama net sesi benden önce geliyor.

"Bana doğruyu söyledi," diye fısıldıyor. "Bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Aramıza girdiği için çok kızgınım."

Yaptığı şey için Meg'e hala kızgın olsam da, bunu sevgisinden dolayı yaptığını biliyorum. Derinlerde bir yerde, eminim Tate de biliyordur.

"Ben de kızgınım, T. Sadece korkuyordu," diyorum yüzünü avuçlayarak. "Ama öyle olmak zorunda değil. Sen de öyle."

Gözleri yaşlarla doluyor ve dudağını ısıyor. "Biliyorum. Ben... seni asla babamla aynı kategoriye koymamalıydım. Sen o değilsin."

"Hayır, değilim. Ve hiçbir zaman da olmayacağım," diye sertçe cevap veriyorum. "Ama neden korktuğunu anlıyorum."

Başparmağımı yanağında gezdirerek bir damla gözyaşını siliyorum. "Tate, hayatımda sadece iki aşkım oldu. Hokey ve sen. Ama sonsuza dek benim olman anlamına gelseydi şu anda oyunu bırakıp giderdim." Yutkunuyorum. "Bu konuda iki kere düşünmezdim."

"Buna gerek kalmayacak," diyor belli belirsiz, elleri belimde. "Hokey senin için yaratılmış. Ve şimdi her şeyi düşünmek için zamanım olduğuna göre, bu konuda olabileceğinin en iyisi olmak için sahip olduğun tutkunun sende sevdiğim bir başka şey olduğunu biliyorum. Bir sonraki adımında yanında olmaya hazırım. Bunca zamandır olmam gerektiği gibi."

"Ben hokey oynamak için yaratılmadım, Tate. Seni sevmek için yaratıldım. Ve bundan sonra da bunu yapacağım. Her şeyin üstünde. Hokeyin *bile*." Sonunda eğilip onu öptüm. "Sana söz veriyorum, seni asla incinebileceğin bir duruma sokmayacağım. Ve yemin ederim, bu hayat ne kadar telaşlı olursa olsun, annenin sahip olmadığı bir şeye sahip olacağız. Birbirimize sahip olacağız."

Burnunu çekiyor, burnundan bir nefes çekiyor. "Sana inanıyorum. Ve sana tüm kalbimle güveniyorum." Gülümsüyor, yavaşça başını sallıyor. "Söz veriyorum, sen Kaliforniya'ya gittiğinde bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız. Ben okulu bitirene kadar bile."

"İhtiyacımız olmayacak," diyorum kayıtsızca. "En azından henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerinde panik var. "Ne yaptın sen? ne yapacaksın?"

"Dün genel müdürü aradım. Ona genel müdür olmak istediğimi söyledim. Kesinlikle kral. Ama henüz değil. Çünkü bir yıl daha

Brooks ve seninle mezun olmak. En azından sen lisansını alırken." Onu tekrar öpüyorum. "Ondan sonra bir yıl daha okula gideceğini biliyorum ama o köprüyü de zamanı gelince geçeceğiz. Ama şimdilik burada kalıp bir yıl daha Kurt olarak oynayacağım. Tek şartım, evimdeki tüm maçlarda bulunman ve bana tezahürat yapman." Göz kırıyorum. "Bir de benim formamla, ki her maçtan sonra onu üzerinden çıkaracağım. Ee, ne diyorsun Tate Tracy? Anlaşmayı kabul ediyor musun?"

"Emin misin? Yani, *gerçekten* emin misin?" Gözleri benimkiler arasında endişeyle geziniyor. "Yani, bana kızmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sikeyim hayır." Gülüyorum. "Benim için hiçbir zaman şöhret ya da para söz konusu olmadı. Buzun üzerindeyken hissettiklerimle ilgiliydi." Omuz silkiyorum. "Brooks için, adamlarımla her oynadığımda bunu hissediyorum. Ve bunu her zaman daha da iyi yapan ne biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Sen oradayken. Önemli olan tek kişi sensin, T. Bir gün binlerce insan adımı öğrenebilir. Ama beni desteklemesi gereken tek kişi sensin. Sen yanımda olduğun sürece, iyi olacağım."

Kollarına atılmadan önce "Seni seviyorum," diyor. "Seni çok seviyorum."

Onu yukarı kaldırıp, ağzı benimkine saldırırken kalçalarını tutuyorum. İnsanlarla dolu bir binada olabiliriz ama bu bizi hiç durdurmuyor.

"Her şeyi çözmemiz sadece dokuz yılımızı aldı. Ama işte buradayız," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Dokuz yıl ve bir sürü hata."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diyor düşünceli bir şekilde, alnını benimkine bastırarak. "Ayrıca, her şey o kadar da kötü değildi. Aslında, o dokuz yılın ikisi hariç hepsi hayatımın en güzel günleriydi."

"Evet, ben de." Onu tekrar öpmeden önce başımı salladım. "Özellikle de eski sınıfımızdaki o zaman."

Yanakları kızarıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Onu yavaşça ayağa kaldırırken, sikime doğru akmaya devam eden kana lanet okuyorum, bu da onu halka açık bir yerde olmaması gereken bir şekilde ağrıtıyor.

"Hadi eve gidelim. Hazır mısın?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." İç çekiyor. "*Tate ve Link'in Günlükleri*'nde bir sonraki bölüme başlamaya hazırım."

"Sen de ben de. Ama yeni bölüm yine de zaman zaman duşta çekmekten ibaret olmalı."

"Belki," diye şarkı söyleyerek karşılık veriyor.

Bavulunu ondan alıp terminalden dışarı çıkarken kolumu ona doluyorum. Dediği gibi, bir sonraki bölüm her neyse ona başlamak için. Kahretsin, belki de tamamen yeni bir kitaptır.

Buraya gelmemiz çok uzun sürdü ama yine de hiçbir şeyi değiştirmedim. Çünkü en iyi arkadaş olarak bile Tate Tracy'yi uzun süre kendime yakın bulmuştum. O fark etmese de ben hep ona aittim.

Tate

Birbirimize ağaç gibi tırmanmadan eve dönmemiz mümkün değildi. Meyer ve annemle vedalaşıp kamyonu bindikten sonra öpüşmeye başladık. Öpüşme dokunmaya dönüştü. Bir şekilde beni kamyonetin arka koltuğunda çıplak bıraktı, şimdi de eliyle bacaklarımı ayırıp karnımdan aşağıya doğru öpüyordu.

"Tanrım, seni tatmayalı çok uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor sert sesi bana bakmadan önce. "Çok güzel, T." Başının bacaklarımın arasında hareket edişini izlerken parmaklarım saçlarını avuçluyor, Dilini içime daldırıyor ve beni en saf, en güçlü haliyle köklü bir çaresizlikle inletiyor.

"Beni yandan becer," diye mırıldanarak geri çekiliyor. "Hatırladığım kadar tatlı." Dili tekrar içeri kayıyor. "Lanet bir kek gibi."

Bir elim saçlarını kavrarken diğer elim koltuğun kenarında, dili vücudumdaki her hücreyi uyandırarak bana doğru vurduğunda inliyorum. Omurgam sertleşiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Kalçalarım açgözlülükle boynuna dolarken, onu daha derine çekiyorum.

"Link," diye bağıyorum.

Bana bakıyor, her ne sihirli şey yapıyorsa yapmaya devam ediyor ve beni ürpertiyor. Kalçalarımın arasında, beni avıymışım gibi tahrip ederkenki görüntüsü... Tahmin edebileceğimden çok daha ateşli.

Aniden, ona daha yakın olmak istiyorum ve onu yukarı doğru çekiyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana şu anda ihtiyacım var."

Sırıtır. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlı şey." "Beni becermeni. Sertçe." Yutkunuyorum. "Şimdi."

Kot pantolonunu sert uzunluğunu ortaya çıkaracak kadar aşağı çekerek üzerime sürünüyor ve ellerimi ellerinden birinin içine alıyor. Sonra yavaşça kendini içeri itmeden önce bacaklarımı ayırıyor.

"Benim için her zaman çok hazırsın, değil mi?" diye homurdanıyor boynuma karşı. "Sen yokken beni düşündün mü?"

"Her lanet saniye," diye inliyorum, kalçalarım onun itişini karşılamak için kalkıyor, daha derine vurmasını sağlıyor ve irkiliyorum.

"Şu haline bak, sikimi çok iyi alıyorsun." Sırtım deri koltuğa yaslanırken bana daha sert vuruyor.

"O kadar mükemmelsin ki," diye geveliyor, elini elimden çekip boynumu kavlıyor. "Bu vücut benim tapınmam için yaratılmış."

Bacaklarım beline dolandığında, her itişinde onu daha da yakına sürüklediğinde, bedenim ona yenik düşerken cennet gibi bir mutluluğa sürüklenmeye başlıyorum. Onsuz olmak ve günün yoğunluğu bedenimin bu boşalmaya karşı koyamamasına neden oluyor. Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçıyor ve omzumu ısırduğında sırtını pençeliyorum.

Her şey karıncalanmaya başlıyor. Hareketleri yavaşladıkça, içimde seğırdiğini hissediyorum, bana bu işte birlikte olduğumuzu söylüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Aynen öyle, iyi bir kız gibi sık beni." Bu sefer boynumu ısıırıyor. "Sikime damlarken her santim için çok açgözlüsün."

"Evet," diye haykırıyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. "Oh, Link. Yüce Tanrım-"

Kamyonun kabinini dolduran tek şey, bedenlerimizin çarpışmasıyla birlikte ağır nefes alıp verme sesleri. Ve hareketlerimiz yavaşladıkça, dudaklarımda durmadan önce boynumu, çene çizgimi, yanağımı öpüyor.

"Beni özledin, değil mi?" Sırıtır. "Bu kadar pis olacağını kim bilebilirdi?"

Ona vurarak elimle yüzümü kapatıyorum. "Kapa çeneni."

"Anladım, bebeğim. Ve dürüst olmak gerekirse, işe yarayacak. Çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca seni her pozisyonda sıklmeyi planlıyorum." Dudaklarıma bir öpücük kondurup göz kırıyor. "Kayıp zamanı telafi etmeliyim. Ayrıca, ayrı geçen yıllar hayal gücümün fazla mesai yaptığı anlamına geliyordu." Bir parmağını şakağına götürerek hafifçe vuruyor. "Burada bir sürü fikir var."

Yavaşça doğrulup elbiselerimizi giyiyoruz. Tüm bu süre boyunca aptallar gibi sırtıyoruz çünkü birbirimizi tanıdığımız onca zaman içinde ilk kez her şey yolunda gidecekmiş gibi geliyor.

Ve umarım bu doğrudur. Çünkü sonunda her zaman istediğim şeyi elde ediyorum.

Onu.

22

Tate

"Gitmeni istemiyorum." Yeni ilan ettiğim erkek arkadaşımın bu akşamki deplasman maçına gitmek üzere giyinmesini izlerken alt dudağımı dışarı çıkararak somurtuyorum. "Beni kim sıcak tutacak?"

Bria ve ben de gidecektik ama onun yerine kız kıza bir gece geçirmeyi tercih ettik. "Hanımefendi, son zamanlarda kemiklerimi zıplatma şeklinize bakılırsa

Pazar gününe kadar seni her şekilde becererek kaybettiğim besinleri yerine koymak için dünyada yeterince protein karışımı ya da biftek var."

İç çektim. "Yani bu, döndüğünde benimle duş almak istemediğin anlamına mı geliyor?" Dudaklarımı masumca yana çekerek ayağa kalkıyorum. "Sanırım şimdi gidip bir tane alacağım. Bol köpüklü, bol köpüklü."

Ellerini hızla belime yerleştirip beni omzunun üzerinden fırlatıyor. "Sakın buna cüret etme. Bu memeler benim, duydun mu?"

Beni yatağa fırlatmadan önce elini kışıma indiriyor. Spor çantasına doğru yürüyüp bir paket Reese's ve bir kutu diyet kola çıkarıyor ve usulca bana fırlatıyor.

"Bu seni beş dakika kadar meşgul eder. Ama yine *de duş alma* isteği duyarsan, belki bu seni durdurur." Bana bir paket Ruffle's All Dressed cipsi fırlatırken yüzünü buruşturuyor. "Bunlar dünyanın en iğrenç cipsleri bu arada. Onları alırken bile kendimi hasta bir orospu çocuğu gibi hissettim."

Eğilip beni öpüyor. "Bu gece geç geleceğim. Seni seviyorum."

Şeker paketini elime alıp yırtarak açıyorum. Fıstık ezmesi çikolatayı ısırırken inliyorum. "Ben de seni seviyorum, ama sadece

Kayarak uzaklaşırken kıkırdıyorum, devre arası bitmeden ve oyun zamanı geri dönmenden önce başımı sallıyorum. Belki de Tate'in beni evden bilmek beni bu kadar sıkı çalışmaya itiyordur. Her iki da, eskiden

Çünkü dncelerimle yalnız kalmak istemedim. Ŗimdi, zilin alması için sabırsızlanıyorum, böylece eve gidebileceğim.

Brody yanımdan geçerken çenemi kaldırıp ona bakıyorum.

"İkinci yarıda kıın yine ceza sahasında mı olacak, O'Brien?"

Her zaman serttir. Karşı takımında olsaydım, bana doğru geldiğini görünce altıma sıardım. Ama yaptığı her hareket, agresifleştiği her an, takım arkadaşlarını koruduğu içindir. Biz kardeşiz. Brody ve Cam benim ailem oldu.

Bir kolunu yana doğru uzatarak sırtıyor. "Bir kurbağanın kıı su geçirmez mi?" "Yani, bu bir hayır, anlıyorum?"

"Bu benim sana sormam gibi bir Ŗey olurdu, *Sterns*, yine gol atacak mısın?" Omuz silkiyor. "Sen buna ne derdin?"

"Dolly Parton sırt üstü m uyuyor?" diye sorardım.

"Aynen yle." Bana bir yumruk atmadan önce aptal gibi başını sallıyor.

"Hadi Ŗu işi bitirelim."

kayıyorum. "Hadi gidelim."

Tate

Ma biter bitmez televizyonu kapatıyorum ve esniyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Yorgunum. Ama aynı zamanda açlıktan lyorum. Pizza ister misin?"

"Ben de acıktım," diyor Bria, alt dudağını somurtarak dışarı çıkararak. "Yazdığım dev için araştırmayı bitirmem gerektiğini hatırladım. En fazla bir saatimi alır."

"Neden sen onu bitirirken ben de gidip pizza almıyorum?" Ayağa kalkıyorum, etrafımda dönüyorum. "Ve Ben & Jerry's. *Ve* diyet kola."

"Aspartamını sikeyim." Kaşlarını atıyor. "Normal Ŗekerli kola istiyorum." "Tavuk pastırmalı ranch?" Kaşımı kaldırıyorum. "Ve galeta?"

"Tate Tracy, eğer kadınlardan hoşlanıyor olsaydım, Ŗu anda seninle yatardım." Cebine uzanıp bana biraz para uzatmadan önce i geçirdi. "Sadece yemeği düşünmek bile ağzımı sulandırıyor."

Sehpadan telefonumu alıp arıyorum ve yemek siparişi veriyorum.

Spor ayakkabılarımı giyip saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum. "Ben artık gideyim. Zaten mağazadan birkaç şey almam gerekiyor. Bir isteğiniz var mı?"

"Bir şişe ranch al. O konuda çok cimriler," diyor dizüstü bilgisayarını açarken. "Sen en iyisisin."

"BRB!" Arabama doğru koşmadan önce neşeyle sesleniyorum.

Bria ile olan ilişkim için çok minnettarım. Birbirimize çok benziyoruz ama aynı zamanda tamamen farklıyız. Kısa sürede en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Kadromun oldukça acınası olduğunu düşünürsek, bu çok da zor değil.

Haftada bir kez yürüyüşe çıkıyoruz çünkü bu onun yapmayı sevdiği bir şey. Ve yeni bir kickboks kursuna başladığımda, benimle gelmek için gönüllü oldu. Ve şimdi burada, hiç utanmadan altı kişiyi doyuracak kadar yemek yemek üzereyiz.

Morgan Wallen, Luke Combs ve Bailey Zimmerman'dan oluşan çalma listemi dinleyerek mağazaya gidiyorum. Sesimin berbat olduğunu bile bile en sevdiğim şarkılara eşlik ediyorum.

Otoparka dönüp arabayı park ediyorum ve dışarı çıkıyorum.

Aptal gibi görünsem de, yine de az da olsa gülümsüyorum. Çünkü, bir, erkek arkadaşımın takımı Frozen Four'a katılmayı garantilemeye çok yakın. Ve ikincisi, hayat güzel. Buna rağmen babamla düğün gününden beri konuşmadım. Bu geçmişte bırakmam gereken bir şey. Annemin durumu iyi ve Meyer mutlu. Ve son olarak, Link ve ben sonsuza dek sürecektir mutluluğumuzu bulduk.

Kısa bir süre öncesine kadar profesyonel bir hokey oyuncusuyla evli olmanın dünyanın sonu gibi görünmesi çok komik. Şimdi ise kendimi geleceğimiz için heyecanlı buluyorum. Benim üniversiteyi bitirmem ve onun Los Angeles'a taşınmasının lojistiğini çözmemiz gerekeceğini biliyorum ama bizim için mükemmel olan bir plan yapacağımızdan hiç şüphem yok. Yol boyunca birkaç hıçkırık veya engelle karşılaşabiliriz - çünkü bu biziz ve bu bizim normumuz. Ama birlikte... bunu başarabiliriz.

Dükkana girip pizza tezgahına yöneldiğimde bir ses beni durdurdu

Ben

"Tate?" diyor bir adam.

Yavaşça döndüğümde Oliver'ın bana doğru birkaç adım attığını görüyorum.

Gözlerim açılıyor ve içimdeki panik yükseliyor, ama o hızla hareket etmeyi bırakıyor

tepkimi gördüğünde.

"Sana zarar vermeyeceğim." Ürküyor. "Ama neden korktuğunu anlayabiliyorum." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum ama hatırladığım kadarıyla ve bana anlatılanlara göre... Ben bir canavardım." Yutkunuyor. "Özür dilerim, Tate. Sarhoştum ve... sanırım artık senden etkilendiğim bir sır değil."

Ona bakıyorum, herhangi bir kelime oluşturmamıyorum.

Sonunda iç geçirir. "Bak, buraya sadece birkaç yarım kalmış işi tamamlamak için döndüm. Kalmayacağım, o yüzden endişelenme. Ama ne olursa olsun, ki eminim çok fazla değildir, davranışlarım için çok üzgünüm. Beni affetmeni beklemiyorum. Sadece bunu sana söylemem gerekiyordu."

Sonunda başımı salladım. ", " diye fısıldıyorum.

Sonra da çekip gidiyorum. Çünkü hayat oldukça güzel ve yapmak istediğim son şey geçmişe takılıp kalmak.

24

Tate

Dört Ay Sonra

"Bak, Tate! Bak, bana yaptığın şapkayı takıyorum," diyor en şirin ses arkamdan, omzumda minik bir el hissederken. "Ve annem de onunkini takıyor!"

Döndüğümde Isla ve annesi Addison'ın onun arkasında durduğunu görüyorum. İkisi de Brooks renklerinde yaptığım mavi-gri şapkaları takıyorlardı. İkisini takım etkinliklerinde ve çocuklar takılırken birkaç kez görmüştüm ama bir gün Addison Isla'yı Astronomi Merkezi'ne getirdi ve Isla'yı daha yakından tanıdım ve ona bayıldım. O kadar ki o gün mağazaya gidip şapkaları için yeni iplik ve ponponlar almıştım.

"Çok güzel görünüyorlar!" Onlara ışınlanıyorum. "Uyduklarına çok sevindim!"

"Tam oturdular. Bu da sizin iyi bir örgücü olduğunuz anlamına geliyor çünkü annem büyük bir kafatasım olduğunu ve çoğu çocuk şapkasının çok dar olduğunu söylüyor."

Gülüyorum, Addison'a bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Bu doğru. Senin o büyük beynin yüzünden olmalı!"

"Cam'le izlediğimiz bir programda daha büyük bir beynin insanı daha aptal yaptığını söylüyorlardı." Isla kaşlarını çatıyor. "Ve ben yaşıma göre zekiyim. Demek ki beynim devasa değil."

Addison gözlerini sımsıkı kapatarak, "Çok güzel," diye mırıldanıyor ve ben kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Her neyse"-Addison başını sallıyor-"şapkalar için tekrar teşekkürler! Yakında öğle yemeği ya da kahve içelim."

"Kulağa harika geliyor-" diye söze başladım.

"Kahve içemem. O zaman öğle yemeği yiyelim," diyor Isla, başını yana çevirip ayağını yere vurarak. "Kız kıza vakit geçirmeyi kaçırmayacağım."

"Tabii ki hayır!" Göz kırıyorum. "İsla'sız bir kızlar günü nasıl olurdu?"

Gözlerini genişletiyor. "Ben de bunu söylüyorum."

Onlar yerlerini bulduktan sonra, Kurtlar arenaya girerken ben de dikkatimi tekrar buza veriyorum. Kalabalık çılgına dönüyor, herkes ayağa kalkıyor ve yüksek sesle tezahürat yapıyor.

İşte bu kadar. Hayatlarının maçı.

Frozen Four.

Tam yirmi iki numara dönüp beni bulduğunda, başını kalabalığa doğru kaldırdığında, bir gırtlak sesi duyuyorum.

"Bu koltuk dolu mu? Aslında, tüm bu sıra? Çocuklar birazdan burada olur."

Gözlerim Link'in babasını buluyor ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Reed. Merhaba! Gelebilmişsin."

Sudan çıkmış balık gibi kalabalığa bakıyor ama sonunda başını sallıyor.

"Ah, evet. Ben... Bunu kaçıramazdım."

Yanıma oturdu, ben de kolunu okşadım.

"Burada olmanız onun için çok şey ifade edecek. Teşekkür ederim."

Gergin bir şekilde yer değiştiriyor. Ta ki gözleri buza bakana ve elini havaya kaldırdığında birden yüzü aydınlanana kadar.

Bakışlarımı arenaya çevirdiğimde Link'i kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Babasına el sallıyor ve kaskının içinden bile mutlu olduğunu anlıyorum.

Sanırım bu babasının gelip izlediği ilk maç. Uzun zamandır karısını kaybettiği için acı çekiyordu. Her şeyi gözden kaçırdı, hatta kendi çocukları. Ama o artık burada. Önemli olan da bu.

Link ailesinin burada olmasını ve onu desteklemesini hak . Ve kardeşlerinin bize doğru geldiğini duyduğumda, muhtemelen her kafayı çevirip

Bu yerde, gözlerimden yaşlar aktığını hissediyorum. Çünkü Link'in buraya baktığını, çok memnun olduğunu ve sevildiğini hissettiğini biliyorum. Ve onun

için tek istediğim bu.

Bağlantı

Skor tabelasına bakıyorum, tamamen şoktayım.

Bitti. Hayatımın en büyük maçlarından biri bitti. Ve .

!

"Evet, dostum!" Cam kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekiyor.

İkimiz de terliyiz ve muhtemelen kış gibi kokuyoruz ama ikimizin de

umurunda değil. "Geçen sene sakatlandığın ve bu sene bizi bırakıp

gidemediğin için

Bruins erkenci mi?" Sırıtıyorum. "Bunu kaçırdın. Kahretsin, bu mümkün bile olmazdı."

"Aynen öyle." Beni hafifçe iterek serbest bıraktı. "Harika bir sezon geçirdik, Sterns. Seninle kaymak benim için bir onurdu."

Cam bu okul yılından sonra Brooks'tan ayrılıyor. İkimiz de bunun hepimiz için bir takımda oynamanın sonu olduğunun farkına varmanın ağırlığını hissediyoruz. Tüm takım hissediyor. Kulağa ne kadar saçma gelse de, Cam takımı bir arada tutan tutkal. Onsuz hiçbir şey aynı olmayacak.

"Bana duygusal davranma Hardy," diye takılıyorum ona. "Bu galibiyet yüzünden zaten enkaz halindeyim. Beni ağlarken falan görmek istemezsin."

Brody yanımıza gelerek "Aman Tanrım," diyor. "Eğer ağlayacak olursan, seni kucaklayacağımı biliyorsun."

"Teşekkürler, O'Brien. Her zaman arkamı kolluyorsun."

"Aynen öyle." Göz kırıyor, meme ucumu çimdikliyor. "Gidip kızlarınızı alın," diyor ikimize de. "Bekliyorlar!"

Pleksiglasa bakarak parmağımı kaldırıp Tate'e bana bir saniye müsaade etmesini söyledikten sonra hızla sıraya doğru kayıyor ve koltuğumun altından bir şey alıyorum.

Bir araya geldiğimizden beri her maçta olduğu gibi Tate beni bekliyor ve bunun her maçın en sevdiğim kısmı olacağını biliyorum. Kazansam da kaybetsem de, maçtan sonra yanımda olacağını bilmek.

Eve gelmek gibi. Ve hayatımı onunla geçireceğim için çok heyecanlıyım.

Çıkışa doğru kayarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Onu gördüğümde ellerimi ağzıma götürüyorum ve beni görene kadar adını söylüyorum. Yüzü aydınlanıyor ve saniyeler içinde tribünlerin arasından koşarak bana doğru geliyor.

Onu öpüyorum ve kendime doğru çekiyorum.

"Başardın!" diye bağıyor, formamın içinde o kadar güzel görünüyor ki. "Seninle çok gurur duyuyorum! Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi mi hissediyorsun?"

"Neredeyse," diyorum onu yere bırakırken.

Yavaşça bir dizimin üzerine çöküyorum ve belimdeki kemerden küçük kadife kutuyu çıkarıyorum.

Elleri ağzına gitti ve gözleri büyüdü. Maçın sonucu ne olursa olsun bu gece bunu yapmak istediğimi biliyordum. Ama babamın ve kardeşlerimin burada olduğunu ve bunu izlediğini bilmek çok daha anlamlı. Kalabalığın olması benim için önemli değil çünkü şu anda sadece o ve ben varmışız gibi hissediyorum.

"İlgi odağı olmaktan nefret ettiğini biliyorum, o yüzden bunu şu anda yaptığım için özür dilerim. Ama doğrusu, bekleyemedim. O yüzden sadece bana odaklan, başka kimseye değil. Tamam mı?" Başını sallarken bakışlarını tutuyorum.

"Bu gece kazanıp kazanamayacağımızı bilmiyordum. Ama ne olursa olsun senin burada olacağını biliyordum. Sen benim en büyük destekçimsin. Kutlama yaptığım zamanlarda, bir bira açıp birlikte alkışlamak istediğim kişi sensin. Ve her şeyin ters gittiği zamanlarda, beni karanlıktan çıkarmak için ihtiyacım olan şey sensin. Sen evimsin. Pusulamsın. Okum. Dört yapraklı yoncam. Olduğum her şey senin sayende. Daha iyiyim çünkü bana baktığında gördüğün adam olmak istiyorum. Sabırlıyım çünkü bunu senden öğrendim. Dürüstüm çünkü seni incitme düşüncesine bile katlanamıyorum. Güçlüyüm çünkü senin için güçlü olmak istiyorum."

Elini kendi elime aldım. "Evet, seni seviyorum. Evet, sana aşığım. Ama sen ve ben bundan çok daha fazlasıyız, Tate. Belki çok hızlı oldu ama dürüst olmak gerekirse, hayatım boyunca bunu beklemişim gibi hissediyorum."

Yutkunuyorum. "Evlilik, sanırım, sadece bir kağıt parçası, ama benim için bir söz. Ve söz veriyorum, başımıza ne gelirse gelsin, onunla birlikte yüzleşeceğiz. Ne olursa olsun. Karı koca olarak. Eğer bunu istiyorsan. Tate Tracy, karım olmak istiyor musun? Benimle evlenir misin?"

Hıçkırıyor, serbest eliyle ağzını kapatmaya devam ediyor. "Evet. Evet. Bir milyon kere, evet."

Beni yukarı doğru çekip kendini kollarıma atmadan hemen önce yüzüğü parmağına takıyorum.

Onu öpüyorum, vücudunu kendime doğru kaldırıyorum ve alnımı onun

. "Şimdi, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi hissediyorum."

Burnunu çekiyor, yavaşça başını sallıyor. "Gerçekten öyle."

Stadyumun alkışlarla inlediğini ve kardeşlerimin arkamdan geldiğini duyuyorum.

Beni alkışlıyorlardı. Sonunda Tate'i yere bıraktığımda babam yanıma geldi ve kollarını omuzlarıma doladı.

"Oğlum," diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "İyi iş çıkardın. Çok gurur duyuyorum."

"Burada olduğun için teşekkürler baba." O geri çekilirken başımı salladım. "Anlamı... çok büyük."

"Bunca zamandır burada olmalıydım. Tüm maçlarda" diye bağırıyor ve çenesini Tate'e doğru kaldırıyor. "Annen her zaman onun senin için doğru kişi olduğunu biliyordu. Kanseri yüzünden başına ne gelirse gelsin, Tate'in senin olacağını bildiğini söyledi." Gülümsüyor. "Sanırım haklıydı."

Tate'e bakarak onu yanıma çektim. "Evet, ." Kardeşlerimin hepsi bize sarıldı. Çoğu "Tam zamanında" diye mırıldanıyor.

Bu kız hakkında ne hissettiğimi hep biliyorlardı. Saklanacak bir şey yoktu.

o.

"Lanet olsun, kardeşim. Ekibimin bu kadar kötü durumda olmasını bu gece buraya gelemediğim için daha az acı çekiyorum." Logan sırtarak başımın üstünü okşuyor. "Hatta biraz gözlerim doldu. Kardeşimin bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi?"

Gülerek onu üzerimden itiyorum. "Evet, evet. Sen ne dersen o." Bir kolumu ona dolayarak onu kendime doğru çektim. "Burada olduğun için teşekkürler."

"Sanki kaçıracaktım gibi. Ayrıca, gelecek yıl burada ben olacağım ve senin kıçın tribünde oturup izliyor olacak."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse," diye şaka yaparak onu serbest bırakıyorum.

"Annem aşağıya bakıyor, o kadar çok gülümsüyor ki muhtemelen canı acıyordur," diyor usulca.

Tate'in eli benimkini bulduğu anda burnumdan bir nefes çekiyorum.

Tate'e bakarak elini sıkıyorum. "Seni seviyorum. Hem de çok." "Ben seni daha çok seviyorum." Gülümsüyor. "Her zaman."

Buna giden yolculuğun mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu biliyorum. Ama bana sorarsanız, mükemmel gerçek bir şey bile değil. Belki de ihtiyacımız olduğuna inandırıldığımız bir yanılsamadır. Her ne olursa olsun, bizim hikayemizi başkasınıninkine tercih ederim. Ne kadar kusurlu olursa olsun.

Epilog

Tate

Üç Yıl Sonra

Önümdeki yüzlerce yüze bakıyor, araştırma için Mars'a yolculuğun ne kadar süreceğini anlatmaya çalışıyorum. Son birkaç kelime ağzımdan çıkarken mideme keskin bir ağrı daha saplanıyor.

Karnıma bakıp iç geçiriyorum. Sunumun kalan beş dakikasını , projektör açılacak ve doğum yapıp yapmadığımı görmek için hastaneye gidebileceğim.

Tam konuşmak için ağzımı açtığımda bir patlama sesi duyuyorum ve küçük bir sıvı fışkırarak yavaşça bacağımdan aşağı akıyor. Filmlerde gördüğüm gibi büyük bir fışkırmaya değil, ama ne yazık ki bu lanet olası odadaki tüm gözlerin yere kaymasına ve herkesin soluk soluğa kalmasına yetiyor.

"Altına işedi!" diye bağılıyor bir kız. "Altına işedi!"

"İğrenç!" diye ekliyor genç bir çocuk. "Paramı geri istiyorum!"

"Seni salak, suyu geldi," diye sesleniyor bir adam. "Hamile olduğunu anlayamıyor musun?"

Etrafıma bakarken yanaklarımın yandığını hissediyorum.

Işıktan uzaklaşırken sertçe yutkunuyorum. "Sanırım asıl gösteri şimdi başlayacak. Çünkü görünüşe göre bebeğim üç hafta erken gelmek istiyor." Omuz silkip birkaç adım geri çekiliyorum. "Hepinize iyi günler. Griffith Gözlemevi'ni ziyaret ettiğiniz için teşekkürler." İlk bağırان kızı işaret ediyorum. "Ve hayır, altına işemedim. Bu doğum sürecinin bir parçası!"

Sahneden olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarken salonda alkış tufanı kopuyor. Attığım her adımda daha fazla su fişkırıyor ve arkamda utanç verici bir iz bırakıyor.

Telefonumu çıkarıp Link'in kontağına basıyorum ve bir kasılma daha yaşayarak nefes alıyorum. Gerçek bir insanı vajinamdan dışarı itmek üzere olduğum için paniğe kapılıyorum. Çünkü canımın çok yanacağını biliyorum.

Bağlantı

Duşu kapatıp kurulandıktan sonra havlumu belime sarıyorum. Dolabıma doğru ilerlerken takım arkadaşım Jake Buck dolabımı işaret ediyor.

"Dostum, orada vibratör falan mı var?" Sırıttıyor. "Bir şey deli gibi vızıldıyor."

"Hayır, seni dildo. Muhtemelen benim telefonumdur." Koşarken gözlerim . "Kahretsin!"

Açıp telefonumu alıyorum, Tate'ten gelen bir arama görüyorum, ekranda onun resmi var.

"T? İyi misin?" Telefonda ağzımdan kaçırdım.

Bu ay doğum zamanı geldiği için her beş saniyede bir arayıp doğum sancısı çektiğini söylemesini bekliyorum.

"Hastaneye gidiyorum," diyor, sesi normalden daha nefesli çıkıyor. "Beni Rebecca götürüyor. Benimle buluşabilir misin-ahhhh, kahretsin, bu acıttı," diye homurdanıyor. "Kahretsin. Kahretsin. Ow."

"Nefes al, bebeğim. Sadece nefes al. Derslerin sana öğrettiği gibi-"

"Kapa çeneni! Göt deliğin ve vajinan şu anda kendi bedeninden sökülüyor!" diye tıslıyor. "Öyle hissettiriyor! Sanki göt deliğim emilerek içimden çıkarılıyor! O yüzden kapa çeneni!"

"Dürüst olmak gerekirse, eğer bir vajinam olsaydı, muhtemelen bu çıkmazın içinde olmazdık," diye ona takılıyorum, ama adımı uyarmak için hırladığında bu çabucak sona eriyor.

Kot pantolonumu giyerken telefonumu kulağımla omzum arasında tutuyorum. "geldiğince çabuk orada olacağım! Seni seviyorum. Çok iyi olacaksın.

iyi."

"Bu berbat olacak Link," diye sızlanıyor, ses tonunu kızgınlıktan üzüntüye çeviriyor, deli gibi. "Ben bir bebeğim. Acıdan nefret ettiğimi biliyorsun. Ve bu bebek vajinamdan çıkacak." Daha sert hıçkırıyor. "Muhtemelen her yere sıçacağım. Ve göt deliğimi yırtacağım. Benden iğreneceksin."

"Göt deliğini yırtmak mı?" Takım arkadaşlarımdan birkaçı başlarını yavaşça sallayarak bunun gerçek bir şey olduğunu söylerken yüzümü buruşturuyorum. "Rebecca'ya telefonu verir misin?"

Birkaç saniyeliğine yer değiştirdiğini duyuyorum.

"Alo?" Rebecca, iş arkadaşı, kibarca söylüyor ama gergin olduğu belli.

"Stadyumdan ayrılıyorum. Birazdan orada olurum. Eğer oraya benden önce varırsanız, lütfen hemşirelere bayılmasına neden olan bir rahatsızlığı olduğunu hatırlatmasını sağlayın. Ayrıca, içeri girip demir alıyor-"

"İnfüzyonlar," diye sözümü kesti. "Biliyorum, biliyorum. Bunların hepsi dosyasında vardır. Ama ne olur ne olmaz, karşılaştığım her doktora ve hemşireye söyleyeceğim. Yakında görüşürüz."

Hattın kesildiğini duydum ve telefonu kapattığını anladım.

Park yerine koşarken ambulansı ve maçlar sırasında her zaman etrafta olan sağlık görevlisi Freddy'nin aracı temizlediğini görüyorum.

"Freddy! Baba olmak üzereyim! Öğleden sonra trafiğinde ne işe yarar biliyor musun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Dur tahmin edeyim. Seni ister misin?"

"Evet, ." Başımı salladım, omzunu sıktım. "Ne diyorsun?" "Başım belaya girebilir," diye kestirip atıyor.

"Belki de kalp krizi geçiriyordumdur." Omuz silkiyorum. "Şimdi ölmeme izin mi vereceksin?"

İnleyerek çenesini öne doğru salladı. "Gidelim, Sterns." "Sen gerçek bir MVP'sin Freddy. Hadi gidelim."

"Kızgın mısın, T?" Gözlerimi yeni bebeğimizden ayırarak söylüyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir hayalet kadar solgun ve kamyon çarpmış gibi görünüyor.
Yine de, daha fazla oturmaya çalışırken nefesimi kesiyor.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Gülümsüyor. "Aklımdaki doğum hikâyesi tam olarak bu değildi." Crew'a bakıyor. "Ama iş o noktaya geldiğinde, onu içimden çıkarmaya hazırdım." Burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Yirmi sekiz saatlik doğumun *bu kadar* yoğun olabileceğini kim bilebilirdi?"

Öne doğru eğilerek Crew'u kucaklıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Yine de çok iyidim. Çok güçlüsün." Gözlerimi genişletiyorum. "Bir de iyi tarafından bak. Altına sıçmadın ve göt deliğini yırtmadın."

"Bunların hepsi doğru." Kıkırdıyor ama bunun ona acı verdiğini söyleyebilirim. "Tanrım, o kesikler çok acıyor. Güldürme beni."

"Elimden geleni yapacağım."

Crew Harris Sterns, tıpkı hayatımızdaki diğer her şey gibi dünyaya geldi. Tamamen planladığımız şekilde değil.

Tate'in aklında ağrı kesici ilaçların kullanılmadığı, belki bir jakuzi banyosu ve televizyonda Animal Planet ve Space Channel'ı izlemeyi içeren mükemmel bir doğum planı olmasına rağmen, bu plan Tate'in kaçınılmaz olarak bayılma nöbetlerinden birini geçirdiği acil bir sezaryene dönüştü. Onu suçlayabileceğimden değil. Eğer beni kesip açacaklarını bilseydim, ben de bayılırdım. Hemşire ayrıca kaç kat deriden geçtiklerini söylemenin iyi olacağını düşündü. Ve *bu* benim de bayılmama neden oldu. Böylece Tate ve ben, büyük bir bayılma partisindeydik.

Ama tekrar ayağa kalktığımda, tam onu çıkarırlarken, hayatımın en korkunç ve en güzel birkaç dakikasıydı. Çünkü onu kaldırdıkları anda Tate uyandı ve ağlamasını duydu... Sadece o anı düşününce bile gözlerim doluyor. Sadece saatler önce olsa bile.

Harris annemin kızlık soyadıydı. Eğer bir kızımız olursa ona annemin adını vermeyi konuşmuştuk ama bebeğimizin erkek olduğunu öğrenince hemen bir B planı yapmak zorunda kaldık. Tate Harris'ten bahsetti ve ben de doğru ismin bu olduğunu anladım.

"Biraz dinlen bebeğim. Ailemizin bu sabah ilk uçakla yola çıktığını biliyorsun. Akşama kadar burada olurlar." Koltuğumda arkama yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum. "Kardeşlerim çok gürültü yapacaklar. O yüzden uyu. Ben hallederim."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor.

"İkinizi de." "Biz de sizi seviyoruz."

Esniyor, battaniyesini çenesine kadar çekiyor ve birkaç dakika içinde ışıık gibi sönüyor.

"Sen dünyanın en şanslı çocuğusun," diye fısıldıyorum Crew'un kulağına, o da uyuyor olmasına rağmen. "Çünkü annen olarak ona sahip olacaksın. Seni koruyacak, hata yaptığında bile seni sevecek ve her zaman içindeki en iyiyi göreceksin. Tıpkı bana yaptığı gibi." Eğilip alnından öpüyorum. "Seni biz yarattık, küçük adam. Senin ve annenin benim olduğuna inanamıyorum." Sesim duygusallıktan boğuklaşıyor. "Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Belki de annem bana mavi bir battaniyeye sarılmış bu güzel hediyeyi gönderdi. Belki de Tate'le birbirimize geri dönmemizin sebebi odur. Burada olmayı dileyerek gülümsediğini biliyorum. Keşke ben de burada olsaydım. Sanırım bunca zaman o dört yapraklı yoncaya sahip olmak gerçekten bir şeydi.

Çünkü artık istediğim her şeye milyon kere sahibim.

Son

Cam'in hikayesini okudunuz mu? Okumadıysanız, şimdi buradan sipariş verin! Daha fazla Brody'ye mi ihtiyacınız var? *Filthy Boy* için buradan ön sipariş verin!

**HANNAH GRAY'İN DİĞER
KİTAPLARI NE ÜNİVERSİTESİ
SERİSİ**

Chasing Sunshine

Seeing Red Losing

Memphis

BROOKS ÜNİVERSİTE SERİSİ

Sevgiler, Ally

Unut Beni, Sloane

Senden Nefret Ediyor,

Henley

FLORIDA DOĞU ÜNİVERSİTESİ

Dane Çalışıyor Bama

Yakalıyor Kye

Oynuyor

BROOKS ÜNİVERSİTESİ'NİN PUCK ÇOCUKLARI

Puck Boy

Broken Boy

Filthy

TEŞEKKÜRLER

Eğer bunu okuyorsanız, benimle bir yolculuğa daha çıktığınız için teşekkür ederim! Umarım Link ve Tate'in hikayesini siz de benim kadar sevmişsinizdir. Cam ve Addison'ın hikayesine kıyasla yazmak tamamen farklı bir deneyim olsa da, bu çifte gerçekten bayıldım. Çocukluk yıllarına uzanan bir aşk benim kalbimin tellerini titretiyor. Ve bu da bir istisna değildi.

Ailem olmasaydı, bu satırları yazacak ilhamı bulabileceğimden bile şüpheliyim. Kocam bana her gün sadece sözlerle değil, eylemleriyle de sadece yeterli değil, aynı zamanda daha fazlası olduğumu hatırlatıyor. Çocuklarım - zaman zaman beni çıldırtırsalar da- bedenimin dışında atan kalbidir. Onlar için her zaman elimden gelenin en iyisini yaparak onları gururlandırmaya ve her şeyi yapabileceklerini hatırlatmaya çalışacağım.

En özverili, en cesur, en nazik, en inatçı, en komik ve en zeki insan olan annem. Ve tanıma şansına sahip olduğum en büyük kalbe sahip olan annem, beni ben yaptığın için teşekkür ederim. Koşulsuz seviyorsun. Bunun sınırı yok. Sonu yok. Sınırları yok. Kolay öfkelenirsin ama çabuk affedersin. Seni çok seviyorum. Bana inandığın için teşekkür ederim, özellikle de kendimi sorguladığım o günlerde.

Hiç şüphesiz tanıdığım en çalışkan insan olan babam... Teşekkür ederim. Bana sınırları zorlamayı öğrettiğin için teşekkür ederim. Risk almayı. Korkutucu olsa bile bir konuda kalbimin sesini dinlemeyi. Tüm iş çabalarınızda sizi izlemek, beni olduğum kişi haline getirmeye yardımcı oldu. Seni seviyorum.

En iyi arkadaşım Kayla, hayatında başardığın her şeyle gurur duyuyorum. İki çocuk annesi, eş ve iş sahibi... Her şeyin üstesinden geliyorsun. Hayat dediğimiz bu çılgın yolculukta senin yanında olduğum için çok mutluyum. Yapmayı sevdiğim şeye tüm kalbimi koymam için bana her gün ilham verdiğin için teşekkür ederim.

Tatum Hanscom, sadece en iyi arkadaşlarımdan biri değil, aynı zamanda hikayelerimi hala zor durumdayken okuyacağına güvendiğim birkaç kişiden biri - Kötü bir eleştiri aldığım da, beni neşelendiren ve kazandığım tüm iyi eleştirileri hatırlatan kişi sensin. Sen benim en büyük amigolarımdan ve sürekli destekçilerimden birisin. Ayrıca Tate'in karakteri için de büyük bir ilham kaynağıydın. Örgü örmeye olan aşkı. Sevdiklerinin arkasını kollamak için duyduğu sarsılmaz ihtiyaç. Karanlığın içinde bile iyiyi görebilmesi. Ve en önemlisi, ne kadar iyi bir arkadaş ve kardeş olduğu. Seni seviyorum!

Kardeşim-Birbirimizi istediğim kadar sık göremiyoruz. Bu, her zaman birbirimizin arkasını kollayacağımız, birbirimizi destekleyeceğimiz ve birbirimizi çoğu insanın anlamadığı kadar iyi anlayacağımız gerçeğini değiştirmiyor. Seni seviyorum. Kardeşim olduğu için teşekkürler.

Aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olan baldızım Tara - Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki! En yeni kitabımı okumayı bitirdikten sonra gönderdiğin uzun gece mesajlarını seviyorum. Aramızdaki şakaları seviyorum. Ve bebeklerimizin birlikte büyümesini izlemeyi seviyorum. Gray ailesinin parçası olduğu için teşekkürler. Seni bonus aile  yesi olarak alarak turnayı gözünden vurduk.

Kayınvalidem ve kayınpederim, sizi seviyorum  ocuklar! On yıldır yasal olarak ailenizin bir parçası olduğuma inanamıyorum! Tüm hayallerime inandığınız için teşekkür ederim. Bu hayaller kirli kitaplar yazmak olsa bile!

Edit r m, Unforeseen Editing'den muhteşem Jovana - bana takılıp kaldığınızdan beri birkaç ayda bunları okumaktan bıktınız mı merak ediyorum. Umarım sıkılmamışsınızdır çünkü daha çok gelecek! Gerçekten, sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Siz sadece bir iş kadını olarak değil, aynı zamanda benim gibi bir anne olan başarılı bir işletme sahibi olarak da örnek aldığım bir insansınız. Sen belalı bir patron kadınsın ve seni seviyorum!

Sonbahar'ım-Bu noktada, bu teşekk rlerde isminize yeni unvanlar eklemeye devam edelim. Ajans. Yayıncı. Asistan. Akıl hocası. Bebeklerim hasta olduğuunda tavsiye veren. İhtiyacım olduğuunda sert sevgi göstericisi. Sizinle çalışmayı gerçekten çok seviyorum. Ve umarım sen olmasaydın ilk romanımı asla yayınlamayacağımı biliyordundur. Seni seviyorum. #lifers

Beta okuyucularım, Jaimie Davidson ve Candice Butchino - yoğun hayatlarıңызdan zaman ayırıp hik yelerimi m kemmelleştirmeme yardımcı olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. İnanılmazsınız. Sözlerimi düzelterek bana çok yardımcı olmakla kalmadıңыз, aynı zamanda hepiniz bu yazma yolculuğuunda tanıştığım en sevdiğim insanlardan bazılarısınız.

Q Designs'dan Amy Queau - Benim için böylesine muhteşem bir kapak yarattığınız için teşekkür ederim. Tam olarak hayal ettiğim gibi. Ve her zaman bu kadar kolay  alışabildiğiniz için teşekkür ederim.

Enchanting Romance Designs'dan Sarah Grim Sentz-Bu serinin alternatif kapaklarıyla turnayı gözünden vurdunuz! Kafayı taktım! Bu kadar tatlı bir insan olduğunuz ve birlikte çalışması bu kadar kolay olduğu için teşekkür ederim.

lanefotografın sahibi Michelle Lancaster'a teşekkür ederim - her zaman olduğu gibi, karakterim için mükemmel bir fotoğrafa sahiptiniz. Yeteneğiniz gerçekten nadir bulunan bir sanat ve bu fotoğrafları sadece görmekle kalmayıp kapaklarımda da kullanacak kadar şanslı olduğum için çok müteşekkirim.

Kapak modelim Chase Mattson için -Beni tanıyan herkes gelecekteki kapağında olmasını istediğim tek boynuzlu at seçimimin sen olduğunu bilir. Ama bunu yapabilmek için önce bu sektörde biraz başarı kazanmam gerektiğini biliyordum. Michelle'in bana galerinizi gönderdiği ve mükemmel olana kilitlendiğim gün büyük bir olaydı. Güzelliğinizi dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Ayrıca *Broken Boy* için mükemmel kapağı yaratmama yardım ettiğin için de.

Okuyucularım - Tanrım... Sizi seviyorum! Grubum büyümeye devam ettikçe, sürekli yeni ve harika insanlarla tanışıyorum ve gerçekten de dünyadaki yerimi bulduğumu hissediyorum. Ve benim yerim, gerçeklik ile en sevdiğimiz romanlar arasında bir yerde yaşayan sizlerin arasında. Kelimelerin içinde kaybolmak ve karakterlere aşık olmak, onları ailemiz gibi hissetmek. Benim için bu kadar inanılmaz olduğunuz için hepimize teşekkür ederim.

yazar hakkında

Hannah Gray günlerini Maine sahilindeki küçük, şirin bir kasabada tatil yaparak geçiriyor. Hevesli bir çağdaş aşk romanı okuru ve her yıl daha fazla kitap okumak için kendisiyle yarışıyor.

Gün boyunca üç mükemmel kızını seviyor ve olabileceği en iyi anne olmaya çalışıyor. Ama geceleri onları yatırdığında - tamam, bunu bir kenara bırak. Onlar yatağında yanında uyuyakaldıklarında - çünkü görünüşe göre yatak odalarında canavarlar var - kendi fantezi dünyasına dalıyor, gece geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve karakterleri hakkında hikayeler yazıyor. Bir eş ve anne olmayı ne kadar sevse de - ve kesinlikle seviyor - okumak ve yazmak onun çıkış noktası, ona fiziksel olarak ailesiyle birlikte olurken uzaklara seyahat edebileceği bir yer veriyor.

Eşiyle 2013 yılında evlendi ve o zamandan beri her gün onun çılgınlıklarına katlanıyor. Onun dayanağı olarak, bu çılgın ve sürekli değişen dünyada değişmeyen tek şey o.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

